

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΑΡΙΘ. 53

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΟΣ Β'

ΠΟΛΛΟΙ ΜΑΣ ΥΜΝΗΣΑΝ ΛΙΓΟΙ ΜΑΣ ΘΥΜΟΥΝΤΑΙ

Τι έλεγαν γιά την ελληνική δόξα
όσοι θέλουν τώρα νά τή ξεχάσουν

Η ΣΟΡΑΓΙΑ ΑΠΕΛΠΙΣΤΗΚΕ

Τò Κοράνι θά σταθῇ ισχυρότερο
ἀπὸ τὸν ἔρωτα τοῦ Σάχη ;

Η ΑΓΝΩΣΤΗ ΣΟΦΙΑ ΛΩΡΕΝ

Τι ἀποκαλύπτει ὁ σκηνοθέτης
Νεγκουλέσκο καὶ ὁ... φακός μας

28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

ΑΣΤΗΡ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ-ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 38

ΜΕΓΑΡΟΝ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ & ΑΘΗΝΩΝ

Τηλεγραφική διεύθυνσις - ΣΤΕΛΑΤΕΝ

Τηλέφωνα: 30-721 (5 γραμμαί) 28-279, 33-431

Ασφαίζεται

ΚΑΤΑ ΠΑΝΤΟΣ
ΚΙΝΔΥΝΟΥ

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ : Καθ' ἅπασαν τὴν χώραν ἐντὸς τῶν Ὑποκ/μάτων
τῆς ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ & ΑΘΗΝΩΝ
ΕΝ ΚΥΠΡΩ : Εἰς ΛΕΥΚΩΣΙΑΝ, ΛΕΜΕΣΣΟΝ καὶ ΑΜΜΟΧΩΣΤΟΝ
ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ : Εἰς ΚΑΪΡΟΝ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΝ καὶ ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΤΕΥΧΟΣ ΑΡΙΘ. 53 ΔΡΑΧ. 5

29 8/ΒΡΠΟΥ - 4 Ν ΒΡΠΟΥ 1956

Εκδόσεις: ΕΛΚΗΝ "Ελένη Γ. Βλάχου-Η. Γ. Ηλιδόπουλος",
Διεύθυνσις: Κων. Κ. Ψύχας (Μονὴς Πετράκη ἀριθ. 8, Ἀθήναι)
Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Κ. Ζαγοριανίτης ("Ἀλδου Μανουτίου 18 Ἀθήναι)

Γραφεῖο:

Συντάξεις, Σακράτους 57, Ἀθήναι, Τηλεφ. 57-081

Εκδόσεις, Βουλιαγμένης 352, Ἀθήναι, Τηλεφ. 90-821

Συνδρομαί:

Ἑσπερικοῦ, ἐξάμηνος δραχ. 130. Ἑτησίᾳ δραχ. 260.

Ἑξωτερικοῦ, ἐξάμηνος δολλάρ. 7. Ἑτησίᾳ δολλάρ. 14.

Ἀεροπορικὴ ἀποστολὴ κατόπιν συνεννόησεως—Διαφημίσεις κατὰ συμφωνίαν. Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσίς ἀρθρῶν καὶ εἰκόνων τοῦ περιοδικοῦ χωρὶς τὴν ἀδεία τῶν συγγραφέων καὶ τῶν ἐκδοτῶν—Χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται—Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις: ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΘΗΝΑΙ.

«ΕΛΚΗΝ» ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ Ε.Π.Ε. (Κεφ. Καταβεβλημένον Δρ. 400.000)

«Χρόνια πολλά!». «Νὰ μάς ζήσης!...». «Πάντα καλύτερο!»... Αὐτὲς κι ἄλλες εὐχὲς διασταυρῶνται στὰ γραφεῖα μας, μ' ἐπιστολές, μὲ τηλεφωνήματα καὶ μὲ προσωπικὲς ἐμφανίσεις τῶν φίλων τοῦ περιοδικοῦ. Ὅσοι τὸ παρακολούθησαν ἀπὸ τὰ πρῶτα τοῦ ἡμέτερου γνωρίζουν ὅτι συμπλήρωσε τὸν πρῶτο χρόνο τῆς ἐκδόσεώς του. Καὶ τὸ συγχαίρουν. Ἕνας χρόνος! Τί εἶναι ἕνας χρόνος γιὰ ἕναν ἄνθρωπο; Τίποτε σχεδόν, μιά ἀσήμαντη φάση στὴ ζωὴ. Τὰ ὅριά του θὰ χαθοῦν ἀνάμεσα σ' ἄλλες καμπές, πιὸ κρίσιμες, πιὸ οὐσιαστικές... Γιὰ ἕνα περιοδικὸ ὅμως ἕνας χρόνος, ὁ πρῶτος μάλιστα χρόνος, εἶναι μιά μεγάλη ἱστορία. Μιά ἱστορία καθημερινῆς, ἐντατικῆς προσπάθειας, κόπων, ἀναζητήσεων —μιά ἱστορία πολλῶν ἀνθρώπων. Κ' εἶναι, πρὸ παντός, αὐτὸ πὺλ πληθαίνει τὴν σημασία τῆς χρονικῆς περιόδου, τὸ ἀκατάπαυστο ἐνδιαφέρον ἐνὸς μεγάλου, ἐνὸς καλοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ, ποὺ διαρκῶς αὐξάνει. Στὸ κατ'ὅψιν λοιπὸν τοῦ δευτέρου χρόνου δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ ὑποσχεθούμε ὅτι ἡ ἴδια ἀκοίμητη προσπάθεια γιὰ βελτίωση, οἱ ἴδιες ἀναζητήσεις καὶ προσδοκίες θὰ ἐξακολουθήσουν μ' ἕναν διαρκῶς πιὸ ἐντατικὸ ρυθμὸ —μαζὶ μὲ τὴν ἀγάπη τοῦ κοινοῦ μας ποὺ τόσο ἐνθαρρυντικὰ ἐκδηλώνεται ἀπὸ τεῦχος σὲ τεῦχος.

ΕΥΡΙΠΟΣ

«... Μιὰ λαϊκὴ παροιμία λέει: Κάλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν εἶναι ἀργὰ ποὺ σοὺ γράφω, ἀν καὶ σὲ διαβάζω ἀπὸ τὸ πρῶτο τεῦχος, γιατί ὁ χρόνος κυκλοφορίας σου ποὺ πέρασε, εἶναι μὴδαινὸς μπρὸς στὸ εὐρὺ μέλλον ποὺ διανοίγεται γιὰ σένα. Πράγματι, ἡ πλουσία καὶ ποικίλη εἰκονογραφημένη σου ὕλη σὲ ἔχει κατατάξει στὴν πρώτη σειρὰ τῶν ξένων περιοδικῶν τοῦ εἴδους αὐτοῦ. Ὅμως, ἀν καὶ ἔχει περάσει λίγος χρόνος κυκλοφορίας σου, ἀπορῶ γιὰ τὸ ἐξῆς ποὺ συμβαίνει. Πῶς, δηλαδή, ἐσὺ, ἕνα τέτιο περιοδικό, δὲν ἐδημοσίευσες μέχρι σήμερα κάτι γιὰ τὸν «Πορθμὸν τοῦ Εὐρύπου» ὅπου ὡς γνωστὸν συμβαίνει τὸ πλέον παράξενο φυσικὸν φαινόμενον. Ἀεῖζει, λοιπόν, νὰ ἀντιμετωπισθῇ τὸ θέμα καὶ ἀπὸ τῆς ἐπιστημονικῆς, ἀλλὰ

καὶ ἀπὸ τῆς τουριστικῆς πλευρᾶς του».

Κώστας Εὐσταθίου (Χαλκίς)

Γιατί, φίλε ἀναγνώστα, μάς τοποθέτησες ὀρθῶς μὲν «στὴν πρώτη σειρὰ», καὶ ὡς δὲ «τῶν ξένων περιοδικῶν»; Καὶ πῶς νὰ δεχθούμε τὴν πρώτη σὰς σκέψη (ποὺ τόσο μάς κολακεύει) ἀφοῦ ἡ συνέχεια δὲν εἶναι σωστή; Ἐμεῖς προσπαθοῦμε νὰ δώσουμε ἕνα ΕΛΛΗΝΙΚΟ περιοδικό, εἰς τὸ ὁποῖον, φυσικά, θὰ καθρεπτίζεται καὶ ἡ ξένη ἐπικαιρότης. Ὅσο γιὰ τὸ παράξενο φυσικὸν φαινόμενον τοῦ πορθμοῦ, φοβόμαστε ὅτι εἶναι κάτι πάρα πολὺ γνωστό.

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Ἡ 28ῃ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ εἶναι καὶ περισσότερο ἀπὸ μιὰ ἡμέρα παρελάσεων καὶ πανηγυρισμῶν. Εἶναι ἕνα ὁρόσημο στὴν ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους. Γι' αὐτὸ κάθε ἐπέτειός της γέρνει ἀληθινὴ ἐθνικὴ ἑξάρση, γι' αὐτὸ καὶ τὰ τμήματα ποὺ παρελαύνουν στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας, τὴν ἡμέρα αὐτή, ἔχουν σὲ βάδιμά τους, σὲ δόγμα τους τὸν ἡρωϊκὸ, τὸν υπερῆγον ἀέρα τῆς Μεγάλης ἡμέρας. (Φωτογρ. Ν. Μαυρογένους).

Ὁ Καρλ-Χάιντς Μπέμ
καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 1 ἡμεμερινὴ Εὐρωπαϊὰ Στάρ

**ROMY
ΣΝΑΙΝΤΕΡ**

Ὁ ἑγχρωμο
θαύμα

ΕΛΙΣΑΒΕΤ ἡ ΑΥΣΤΡΙΑΣ

Μιά ταινία πού θά γραφῇ ἐπὶ τὴν καρδιά σας

Ἡ πιὸ γλυκεῖα Φωνὴ πού μαγεύει ἡμέρα
ὅλον τὸν κόσμον

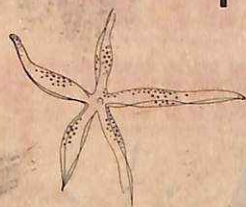
**ΚΑΤΕΡΙΝΑ
ΒΑΛΕΝΤΕ**

Ὁ ἑγχρωμο
Μουσικὸ

Ἀριετοτέκνημα πού θά μείνῃ ἀξέχαστο

ΜΠΟΝΖΟΡ ΚΑΤΕΡΙΝ

Omega Σημαστερ Το ώρολόγιον τών ανθρώπων δράσεως

αυτόματον, ύδατοστεγές, άπολύτου άκριβείας.

Σπεύσατε ν' αποκτήσετε ένα
Omega Σημαστερ.

ΕΞΥΠ

"Έχει την έμπιστοσύνην του κόσμου

Χρυσούν 18 καρατίων Δρχ. 7.200
Άτσάλινον άνοξειδωτον
με χρυσήν στεφάνην Δρχ. 2.950, 3.100
Άτσάλινον άνοξειδωτον Δρχ. 2.100, 2.250

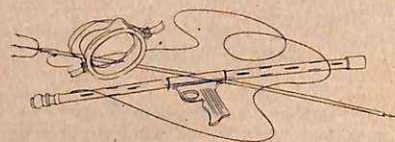
Εις τούς 'Ολυμπιακούς Αγώνας, άθληται και επίσημοι, πρέπει να προσβλέπουν με έμπιστοσύνην εις την χρονόμετρήσιν των Αγώνων. Ίδού διατί από το 1952 ή εϋθύνη αυτή άνετέθη εις το OMEGA, εις το όποιον και άπενεμήθη εν Έλσίνκι ο Σταυρός της 'Ολυμπιακής Αξίας, προς σεμνήν ικανοποίησιν μας.

ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ Α. ΧΑΤΖΗΜΙΧΑΛΗΣ Σταδίου 29—ΑΘΗΝΑΙ

Το ΣΗΜΑΣΤΕΡ προορίζεται να σας παρακολουθή εις τās μεγάλας περιπετειάς σας, διότι εκ κατασκευής προεβλέφθη ν' άντέχη εις τραχείας δοκιμασίας.

Χάρις εις την τριπλήν προφύλαξιν της ύδατοστεγούς θήκης του, το ΣΗΜΑΣΤΕΡ με την αυτήν πάντοτε άκρίβειαν θα σημειώνη τās πλέον δραστήριους έκδηλώσεις της ζωής σας, εις όλα τὰ κλίματα, εις τούς αιθέρας, επί της γής, εις την θάλασσαν, και υπό την θάλασσαν άκόμη.

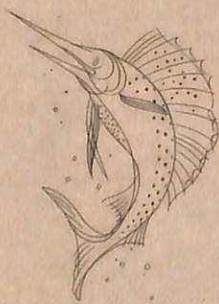
Το ΣΗΜΑΣΤΕΡ κατασκευασθέν από την OMEGA επί του πολεμικού προτύπου της δια την ΡΑΦ, άποτελεί το ώρολόγιον προτιμήσεως της διεθνούς αεροπορικής επικοινωνίας. Εις την χείρα χιλιάδων πιλότων, προσφέρει καθημερινώς νέας άποδείξεις άντοχής και άκριβείας.

Με την στερεάν κατασκευήν του, το ΣΗΜΑΣΤΕΡ σας προσφέρει περιθώριον ασφαλείας πολύ μεγαλύτερον από τās απαιτήσεις της καθημερινής ζωής. Εϋχάριστος λοιπόν θα σας είναι ή σκέψις, ότι και εις εξαιρετικές περιστάσεις, ήμπορείτε να βασίζεστε εις την άντοχήν, και την εξαιρετικήν κανονικότητα της λειτουργίας του. Η θήκη του προφυλάσσει την κίνησίν του κατά πάσης εξωτερικής επιδράσεως, του ύδατος, κόνεως, ισχυρών διακυμάνσεων πίεσεως ως και θερμοκρασίας. Εις βάθος πλέον των 60 μέτρων, το ΣΗΜΑΣΤΕΡ παραμένει άπολύτως ύδατοστεγές, και έκτός πάσης καταθλίψεως.

Εις αυτήν την εξαιρετικήν άντοχήν του ΣΗΜΑΣΤΕΡ, προστίθεται και ή θρυλική άκρίβεια που του προσδίδει ή περίφημος αυτόματος λειτουργία του, το παράδειγμα αυτό της τεχνικής τελειότητος, με τās τόσας περιφανείς νίκας του υπέρ της OMEGA εις τούς διαγωνισμούς των έλβετικών άστεροσκοπειών.

Οιαδήποτε και αν είναι ή δραστηριότης και το σπόρ σας, κυνήγι, υποβρύχιο ψάρεμμα, όρειβασία, γκολφ... ήμπορείτε να βασίζεστε στο ΣΗΜΑΣΤΕΡ εις όλας τās περιστάσεις.

...που έχομε λάβει

ΠΕΝΤΕ ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ (51 ΕΩΣ 529 ΜΕΤΑ ΧΡΙΣΤΟΝ) υπό Παναγιώτη Κανελλοπούλου. Άθήναι 1956. Σελ. 233. Το νέο αυτό βιβλίο του Παναγιώτη Κανελλοπούλου αναφέρεται σε μια ιστορική περίοδο που, σε σχέση με την κλασική ή την βυζαντινή, έχει κάπως λιγώτερο μελετηθή από τούς συγχρόνους. Την εποχή που σημειώνει τον συγκερασμό του Έλληνικού πνεύματος με το Χριστιανικό, — εποχή, μ' άλλα λόγια, που κυφορείται και εκμαιεύεται ο Έλληνοχριστιανικός πολιτισμός.

Οι πέντε διάλογοι περιστρέφονται γύρω από την παρουσία, στην Άθήνα, τεσσάρων ιστορικών προσώπων σε τέσσερες διαφορετικές ιστορικές στιγμές: Του Άποστόλου Παύλου, του Άδριανού, του Ίουλιανού, του Άλαρίχου. Ο πέμπτος διάλογος (ε'Ο Ίουστινιανός και ή Άθήνα) αναφέρεται στην άπόφαση του αυτοκράτορος να κλείση τις άθηναϊκές σχολές: «θεσπίσας πρόσταξιν επεμψεν εν Άθήναις κελεύσας μηδένα διδάσκειν Φιλοσοφίαν».

Η διάνοσις των διαλόγων με αυτούσια χωρία (σύγχρονα ή παλαιότερα) είναι, πράγματι, ένα πρόσθετο θέληγτρο του ωραίου αυτού βιβλίου: «επει και παρά την άρχην δια τούτο χαλεπωτέραν έδέξατο τιμωρίαν ή γυνή, επειδή και το πλέον της άπάτης εσήνεγκεν».

Άλλα και ή πλαστική προβολή (των σκέψεων περισσότερο παρά των προσώπων) χαρακτηρών όπως ο Ίουλιανός, (σπουδαστής 24 ετών στην Άθήνα) ο Βασίλειος, ο Γρηγόριος, ο Άδριανός, ο Άρριανός, άποτελεί μια πρόσφορη άφετηρία για λογισμούς πέρα κι από τα ίδια τὰ σύνορα των «Διαλόγων». Το θέμα του «φθινοτος Έλληνισμού», που κάθε τόσο ξεπηδάει, σ' άλλη μορφή, λαμπρότερος και δυνατώτερος, είναι από τὰ αγαπημένα του Παναγιώτη Κανελλοπούλου: «θα ξημερώση γρήγορα καμμία ελληνική δύση δεν είναι ή τελευταία και όριστική». Όταν πιά φτάση ο άναγνώστης σ' αυτή, την τελευταία άποστροφή του πέμπτου διαλόγου, ο Δίων, ο Διότιμος και ή Ειρήνη (τὰ μόνα φανταστικά πρόσωπα σ' όλο το βιβλίο), του έχουν γίνει σύντροφοι πολύτιμοι και αγαπητοί. «Πώς πέρασε ο Άλάριχος από τις Θερμοπύλες δίχως μάχη; Πώς δεν άντιστάθηκε ο στρατηγός Γερόντιος που ήταν ταγμένος να φυλάξη τὰ ένδοξα στενά;»

Στιγμές της ιστορίας του Έλληνισμού, — που το δράμα τους μόνον ο Κωνσταντίνος Καβάφης, ίσως, κατάρθρωσε να παρουσιάση σ' όλη του την ένταση. Ο Παναγιώτης Κανελλόπουλος μάς το παρουσιάζει τώρα και σ' όλην την φιλοσοφικήν του έκταση, άνάμεσα στα δύο άκραία όρόσημα της πρωτοχριστιανικής ελληνικής ιστορίας.

ΠΟΛΥΕΔΡΟΝ (ΠΟΙΗΜΑΤΑ — ΜΕΛΕΤΕΣ — ΠΕΖΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ) του Φαίδρου Μπαρλά. Άθήναι 1956. Σελ. 117. Πολύεδρος, πράγματι, και πολύπλευρος ή παρουσίασις της λογοτεχνικής παραγωγής του ποιητού της «Ωδής του Σεπτεμβρίου». Εικοσιεπτά ποιήματα, τρεις μελέτες (για τόν Ούάιλντ, τόν Ροίδη και την Ποίηση της εποχής) και δέκα μικρές ή μεγάλες συνθέσεις σε πρόζα, — με ένα καλλιτεχνικό εξώφυλλο του Φρειδερίκου Κάραμποτ.

Μια σωστή παρατήρηση του Φαίδρου Μπαρλά αναφέρεται στην παραγωγή των έντελώς νέων ποιητών μας, των οποίων το έργο χαρακτηρίζει μια ιδιότυπη «άμορφία». (Εποίος θυμάται έναν στίχο νέου ποιητού που να έντυπώθηκε, εξασκώντας μια γοητεία ή ένα δέος, στη μνήμη μας;») Το δεύτερο χαρακτηριστικό, κατά τόν κ. Μπαρλά, είναι ή πληθωρικότης και ή άδυναμία της αισθητικής επιλογής. Θέματα, και τὰ δύο, για μια καρποφόρο αισθητική συζήτηση...

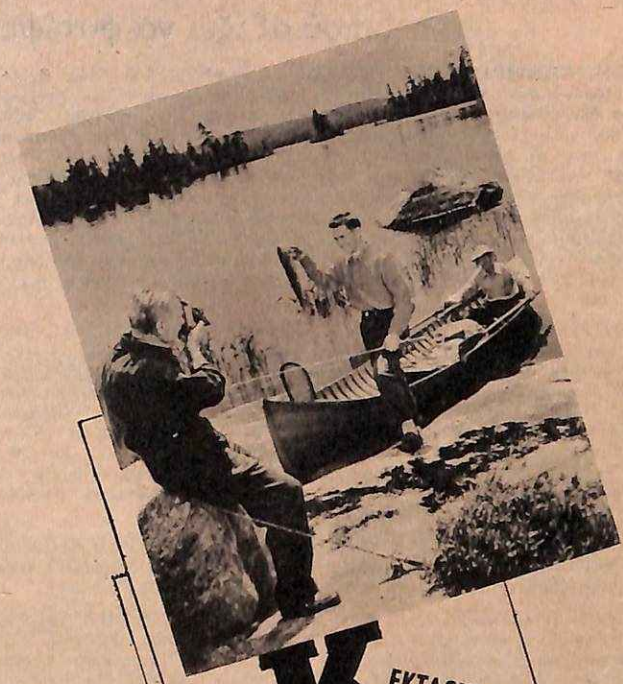
«ΕΛΛΑΔΑ» —ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΑΣ— υπό Περικλή Χριστοφορίδη (Έκδοση δεύτερη, Άθήνα 1956). Στόν πατριωτικό χαρακτήρα αυτής της έβδομάδος, ή επιλογή αυτή από τόν πλούσιο θησαυρό του λαογραφικού μας ύλικού άποτελεί μιάν ωραία συνεισφορά: Δωδεκάνησα, Κύπρος, Μωριάς, Ρούμελη, Θεσσαλία, Μακεδονία, Θράκη, Κρήτη, Νησιά του Αιγαίου, Έπτάνησα, Πόντος, Ίωνία — με το ιδίωμα της κάθε περιοχής, με τὰ πιο αντιπροσωπευτικά της τραγούδια. «Όόλος ο κόσμος τζιάν χαθή, της Τζιούπου μη κακόν της — γιατί πατώ το χώμαν της τζιέ πινω το νερόν της...»

Άπό τὰ μωραϊτικά, και τὰ ρουμελιώτικα, και τὰ θεσσαλικά, υπάρχουν γνωστά και άγνωστα μαζί, — ο Τσέλιος, το Ευένακι, ή Ζαγάρω, οι Κολοκοτρωνάιοι. Η συλλογή τελειώνει με το «Παράπονο του Άηδονίου», παλιό συμνέικο. Το βιβλίο κοσμούν ακτίσα όλοσέλιδα με ελληνικές φορεσιές, της Άννας Χριστοφορίδη, αρκετά παραστατικά και περιγραφικά.

«ΚΑ'ΙΝ ΚΑΙ ΑΒΕΛ» ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗ ΓΑΖΗ (ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ. ΣΕΛ 158, ΔΡΑΧ. 20). Ο διάλογος του Καλού και του Κακού, που ένυπάρχει στην ίδια την ούσία της ζωής, είναι ή βασική γραμμή των έπτά διηγημάτων που άποτελούν την συλλογή: Κάιν, Ο γιός του Έλβις, Ο γόνος του Άριμαν και ο Άνθρωπος των Θερμοπυλών, Καϊάφας και Ναζωραίος, Βαλτάσαρ και Πέτρος. Ο έκπολιτισμός των Άζτέκων, Ο βασιλιάς Ρέλτιχ, Η κίτρινη πραγματικότητα, είναι οι τίτλοι των διηγημάτων αυτών γραμμένων σε ύφος γλαφυρότατο και νευρώδες, και το τελευταίο κεφάλαιο περιέχει όλη την άποδοχή της στυγνής πραγματικότητας: «Ένας κόσμος χωρίς πλούσιους και φτωχούς, χωρίς άδύναμους και δυνατούς, χωρίς Κάιν και Άβελ, θα ήταν, σίγουρα, όμορφος... Μά είναι, άλίμονο, κατωρτώδες;»

KAZ

Kodak

K EKTACHROME

KODACHROME

VERICHR

PLUS

K

K

K

K

K

K

K

K

K

K

K

K

K

ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΣΠΥΡΟΣ Δ. ΣΚΟΥΡΑΣ
ΟΔΟΣ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 - ΑΘΗΝΑΙ

Από τα λουλούδια

...που αξίζει να φυτέψετε

... ΤΟΝ ΝΟΕΜΒΡΙΟ (ΠΟΥ ΠΟΛΛΟΙ ΙΣΧΥΡΙΖΟΝΤΑΙ ΠΩΣ ΕΙΝΑΙ Ο κατ' ἐξοχήν μήνας για την σπορά, ενώ άλλοι πάλι, πιστεύουν πως το Νοέμβριο δεν φυτεύεται τίποτε!) ο φώτης συνιστά Τριανταφυλλίες, κάθε είδους και χρώματος, που μπορούν να φυτευθούν, αφού πρώτα αφήσουμε τα φύλλα τους να πέσουν. Επίσης Γαρυφαλλίες και βολβούς (τουλίπες, ανεμώνες και ζουμπούλια) μόνον πού, φυσικά, θ' ανθίσουν αργότερα από εκείνους που φυτεύτηκαν τον περασμένο μήνα, καθώς και θαυμάσιες λουπέλιες σε μπλε φανσέ ή εκείνα τα φανταχτερά Ζερμπερά, που μάς έρχονται απ' τα θερμά κλίματα. Μην λησμονούμε, όμως, την ασύγκριτη τροπική Αφελάντια Λουίζα, διακοσμητικό φυτό για κλειστός χώρος, περίφημη όχι μόνο για το γυαλιστερό της φύλλωμα, αλλά και το υπέροχο κίτρινο λουλούδι της.

Ο ΒΙΝΤΖΗΛΛΙΟΣ ΣΥΝΙΣΤΑ, ΚΥΡΙΩΣ, ΟΛΛΑΝΔΙΚΟΥΣ ΒΟΛΒΟΥΣ, όπως και τον περασμένο μήνα, αλλά προσθέτει και τα κυκλάμινα, ως βολβούς, φυσικά, διότι αν φυτέψουμε σπόρους θα μάς δώσουν λουλούδια μετά 18 δλόκληρους μήνες. Η εποχή αυτή είναι επίσης κατάλληλη για φυτάρια (Γαρυφαλλίες, Μοσχομπίζελα, Πετούνιες, Κινέζικες Γαρυφαλλίες, Έσχαλτσιες, Βιολέττες, Πανσέδες κ.ά.) για την προετοιμασία του «γκαζόν» («πράσινο τάπητα», όπως τον αποκαλούν οι άνθρωποι μας). Φυτεύονται επίσης αυτόν τον μήνα τα μικροσκοπικά εκείνα λουλουδάκια που η επιστημονική τους ονομασία είναι «Μουσσοτίδες των Άλπεων», σ' εμάς όμως γνωστά ως «... Μή με λησμονή...»

ΤΕΛΟΣ, ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΛΕΙΣΤΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ, Ο ΒΙΝΤΖΗΛΛΙΟΣ ΣΥΝΙΣΤΑ Μπιγόνιες ή Σινεράριες (άσπρες ή κόκκινες ή και δίχρωμες) που θέλουν όμως ιδιαίτερη επιμέλεια στο φύτευμα.

Ο ΑΓΑΛΙΩΤΗΣ ΛΕΓΕΙ ΠΩΣ Η ΕΠΟΧΗ ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΠΛΕΟΝ ΚΑΤΑΛΛΗΛΗ ΓΙΑ ΤΟ ΦΥΤΕΥΜΑ πολυετών και μονίμων φυτών. Συνιστά, λοιπόν, Γαρυφαλλίες αγγλικές, αμερικανικές ή Νικαίας. Εάν έχετε κήπο πλουτιστε τον με μία «Ακακία Φαρνερσιανή» που δεν είναι άλλη απ' την γνωστή μας Γαζία. Εύδοκιμεί παντού. Ένα απ' τα ωραιότερα καλλωπιστικά φυτά είναι και ο Κόκκινος Ίβισκος ή «Σινική Ροδή», όπως είναι η επιστημονική του ονομασία. Ο Ίβισκος εύδοκιμεί τόσο σε γλάστρα όσον και στο υπαίθριον. Το ύψος του φθάνει τα 45 εκατοστά του μέτρου και δίδει έντο- πωσιακά κόκκινα άνθη. Επίσης ο Άγαλιώτης συνιστά Πασχαλιές. Το ύψος τους φθάνει μέχρις ενός μέτρου και τα άνθη τους, λευκά ή lilά, έχουν ένα θαυμάσιο λεπτό άρωμα.

Από τους δίσκους

... που κυκλοφορούν

... ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ, ΑΚΟΥΣΑΜΕ, ΣΤΟΝ «ΙΚΑΡΟ», ΜΙΑΝ ΩΡΑΙΑ εκτέλεση του «Όρφεως και Εὐρυδίκη» του Γκλόκ, σε τρεις δίσκους (ΥΡΛΠ 223), με εκτελεστές την διάσημη κοντράλτο Μαργκαρέτε Κλόσε, την Έν- τνα Μπέργκερ και την Ρίτα Στράιχ, και με την ορχήστρα και χορωδία της «Όπερας του Βερολίνου».

ΣΤΗΝ ΙΔΙΑΝ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΣΕΙΡΑ ΤΗΣ «ΟΥΡΑΝΙΑ» (ΠΟΥ, ΣΤΗΝ Α- μερική έχει εκδώσει όλα σχεδόν τα μελοδράματα, αλλά με Ευρωπαίους σολίστ και ευρωπαϊκές ορχήστρες) υπάρχει και ο- λόκληρος ο «Τριστάνος και Ιζόλδη» του Βάγκνερ σε πέντε δίσκους (ΥΡΛΠ 202) με τους γνωστούς βαγκνερικούς εκτελεστές Μαργκαρέτε Μπάυμερ, Λούντβιχ Σουτγκάους και Γκόντλομπ Φρίκ, με την ορχήστρα του Γκεδανγκάους της Λειψίας, υπό την διεύθυνση του Κουβίντσιν. Η εκτέλεση αυτή δρί- σκεται πολύ κοντά στην βαγκνερική παράδοση και είναι ενδιαφέρουσα για τους φίλους του Βάγκνερ.

Η ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΔΑΣΜΟΛΟΓΙΟΥ, φυσικά, ωδήγησε σε νέαν αύξηση τιμών, αλλ' εὐτυ- χώς ωρισμένοι οίκοι (σ' αντίθεση προς όλους) προέβλεπαν στίς μικρότερες δυνατές αυξήσεις, ώστε να μην ανακοπή το έν- διαφέρον των δισκοφίλων που συνεχώς πληθύνονται στον τόπο μας προς όφελος της όλης καλλιτεχνικής μας κινήσεως.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΤΗΣ ΕΛΑΦΡΑΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΣΗΜΕΙΩΝΟΥΜΕ, πρώτα - πρώτα, το περίφημο «Νανούρισμα των πουλιών» (ΣΙΝΤ 95505, 8ρχ. 40) που είναι συνδυασμός τριών μεγάλων ταλέντων. Σύμθεσις: Τζώρτζ Σήρινγκ. Ένορχήστρωση: Όλιβερ. Έκτελέστρια: Η άπαραμίλλη Έλ- λα Φιτζέραλντ. Ένας άλλος ωραιότατος δίσκος είναι το γνωστότατο πλέ- ον Βίνο - Βίνο, αλλά σε απλή έκδοση αυτή τη φορά (Φίλιπς 321845, 40 δραχμάς).

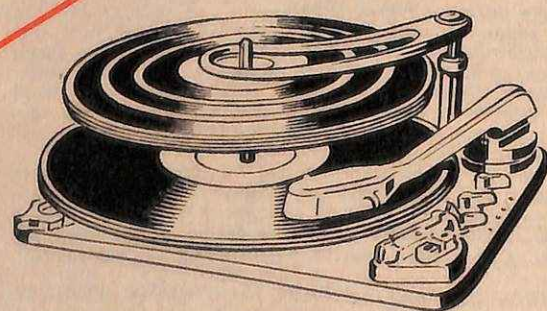
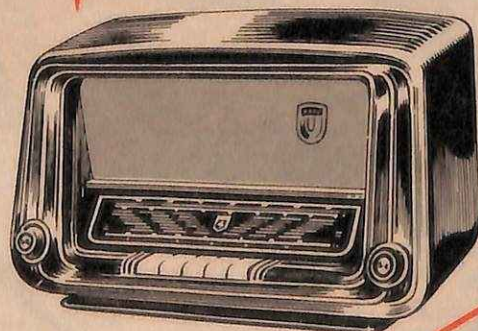
Ο ΝΤΑΝΥ ΚΑΙΗ ΤΡΑΓΟΥΔΑΕΙ (Σ' ΕΝΑΝ ΔΙΣΚΟ) ΤΕΣΣΕΡΑ ΑΠΟ τα ωραιότερα τραγούδια της ταινίας «Κρίστιαν Άντερσεν», που τόση έ- πιτυχία έσημείωσε όπου παίχτηκε μέχρι σήμερα (ΣΙΝΤ 100521, 70 8ρχ.).

Δ. Μ.

WEGA

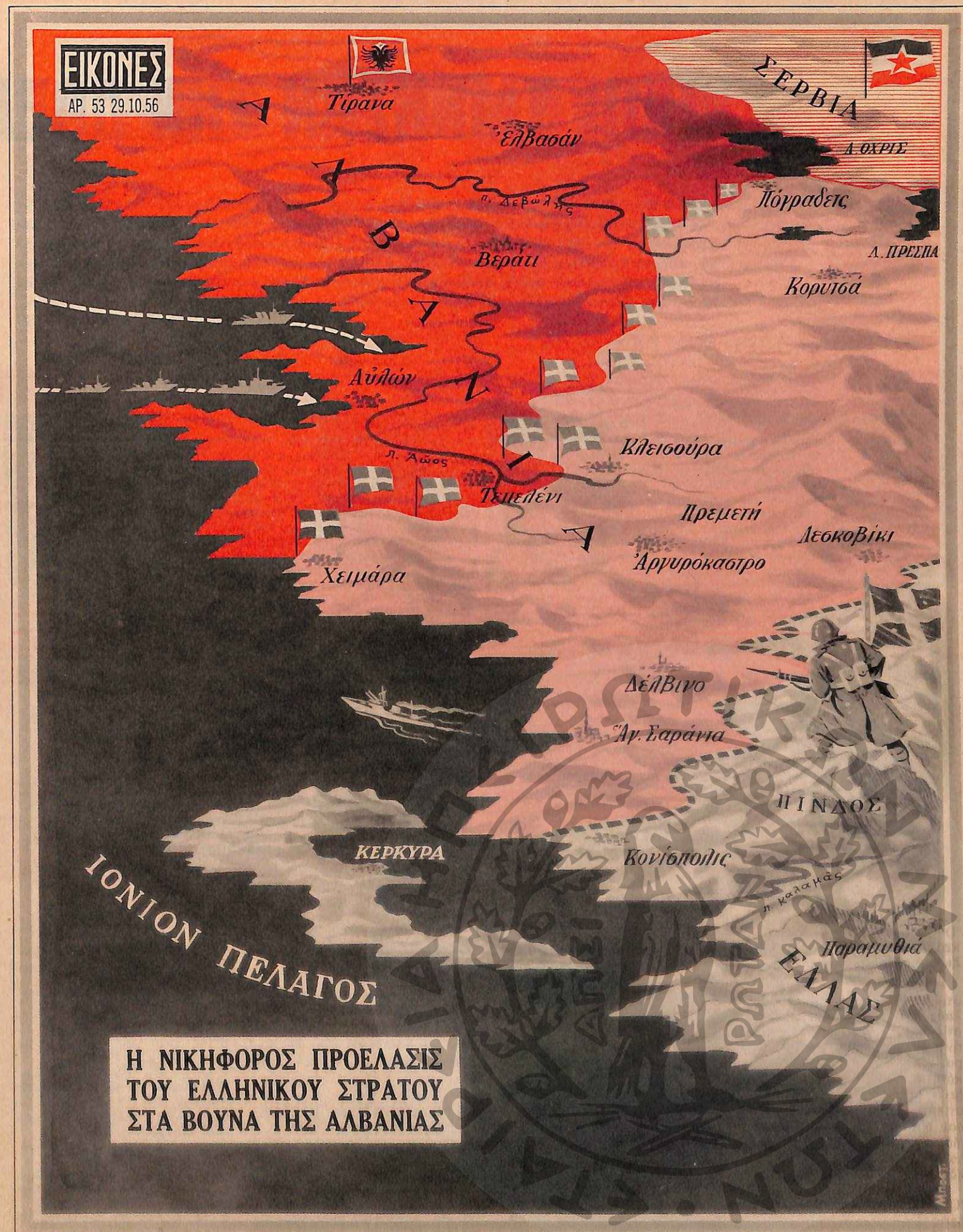
“ΒΕΓΚΑ”, ΤΟ ΜΟΥΣΙΚΩΤΕΡΟ
ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

“ΝΤΟΥΑΛ”, ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟ
ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΠΙΚ - ΑΠ

ΓΕΝ. ΑΝΤ.: ΑΔΕΛΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

Η ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΠΡΟΕΛΑΣΙΣ
ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ
ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ ΤΗΣ ΑΛΒΑΝΙΑΣ

ΟΛΟΙ ΥΜΝΗΣΑΝ ΤΗΝ ΔΟΞΑ ΜΑΣ. ΛΙΓΟΙ ΤΗΝ ΘΥΜΟΥΝΤΑΙ

«**Η 28η 'Οκτωβρίου του 1940 δέν ενώνει την 'Ελλάδα με τούς συμμαχικούς της εις τόν κοινόν άγώνα. 'Επερίμενεν ότι ή ημέρα τής ολοκληρωτικής, τής μέλλουσας εις χάτων, τής έξω ύπολογισμών καί άριθμών καί συνεπειών άντιστασεως κα- τ'αυτήν έπιδρομής θά ήτο ό συνεκτικώτερος κρίκος τής νέας 'Ελλάδος με τούς ή- τέρας τής μεταπολεμικής τάξεως του κόσμου. Καί κατήντησεν ή ανάμνησίς της γέτας τής μεταπολεμικής τάξεως του κόσμου. Καί κατήντησεν ή ανάμνησίς της γέτας τής μεταπολεμικής τάξεως του κόσμου. Καί κατήντησεν ή ανάμνησίς της γέτας τής μεταπολεμικής τάξεως του κόσμου.**»

(9 'Οκτωβρίου 1946)

«**Τώρα ή 'Ελλάς με τόν φωτοστέφανον τής δόξης της, ό όπαιός της μένει προνό- μιον αναφαίρετο καί με τόν ακάνθινον στέφανον που τής έπλεξαν παλαίοι καί ση- μερινοί της φίλοι καί άλλοτε φίλοι, που τής έγιναν σήμεραν έχθροί, έχει ταυτά- χιστον τό δικαίωμα να διαμαρτυρηθή ένώπιον του Δικαστηρίου τής 'Ιστορίας καί έχει δικαίωμα να ζητήση ένώπιον του Δικαστηρίου τών ανθρώπων, την Δικαιοσύ- νην που την θεωρούν δια τήν ήθικόν της μεγαλειόν πολυτέλειαν οι ισχυροί...**»

(27 'Οκτωβρίου 1946)

Γ. Α. ΒΛΑΧΟΣ

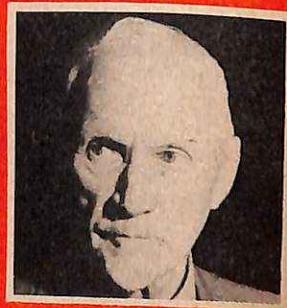
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

«Με την βαρβαρική της αντί- σταση ή 'Ελλάς κατέδειξε ότι είναι άξια του ένδοξου παρελθόν- τος της». (21 Νοεμβρίου 1940). «Ποτέ δέν θα λησμονήσουμε την περίλαμπρη συμβολή που προσέ- φερε στόν συμμαχικόν άγώνα ό ήρωικός έλληνικός λαός τό 1940 -41... 'Ο άξιολάμπης άγώ- νας σας σημείωσε μίαν από τίς καμπές του πολέμου.

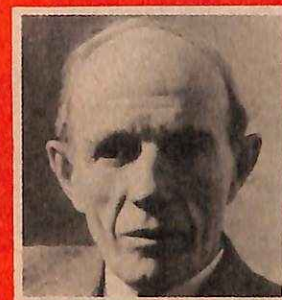
Ο ΣΤΡΑΤΑΡΧΗΣ ΣΜΑΤΣ

«Δήτε την νέα δόξα τής 'Ελ- λάδος, τής 'Ελλάδος που έδειξε τάση γενναιότητα καί τόσο άν- τάγία φάνηκε του μεγάλου της παρελθόντος. Στ' αλήθεια μία καινούργια 'Ελλάδα γεννήθηκε, όπως την ώνειρεύθηκαν οι «ποι- ητές». (Λόγος του φιλέλληνα η- γέτου σέ κοινή συνεδρία τών δύο Βουλών τής χώρας του, στίς 21 'Οκτωβρίου του 1942).

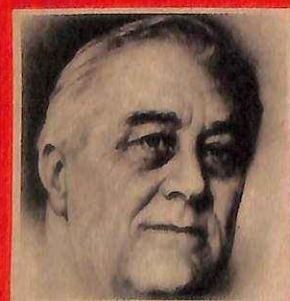
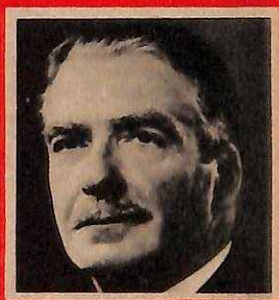
Ο ΛΟΡΔΟΣ ΧΑΛΙΦΑΣ

«Δέ μπορούμε παρά να έχου- με μόνον ένα αίσθημα. Τό αίσθη- μα του πιδ μεγάλου θαυμασμού για την άκατανίκητη άμυνα τών έλληνικών ένόπλων δυνάμεων». (Λόγος του στην Βουλή τών Κοι- νοτήτων, στίς 3 Νοεμβρίου 1940, όταν τά έλληνικά στρατεύματα, αποκρούοντας την αίφνιδιαστι- κήν επίθεση, άρχιζαν την νικηφό- ρο προέλασή τους).

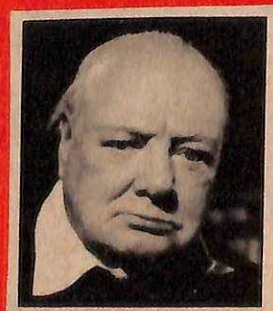
Ο ANTONY HNTEN

«'Εκείνο που μπορούμε να πούμε έμεις από τώρα είναι ότι ή 'Ελλάς... άνέτρεψε την χρονολο- γική σειρά όλων τών σχεδίων του Γερμανικού 'Επιτελείου καί έτσι έφερε ριζική μεταβολή στην εξέλιξη τών έκστρατειών του καί ίσως στην όλη πορεία του πολέ- μου» (24-11-1942). «'Η γενναι- ότης τών έλληνικών στρατευμά- των κέρδισε τόν θαυμασμό μας»

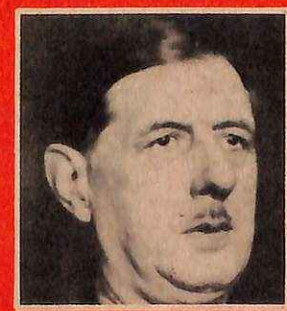
Ο ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΣ ΡΟΥΖΒΕΛΤ

«'Η 'Ελλάς έδωσε τό παράδει- γμα, αυτό που πρέπει ν' ακολου- θήση καθέννας μας, έως ότου οι σφετεριστές τής ελευθερίας, ό- πουδήποτε στη γή κι άν βρίσκων- ται, ύποστούν την δίκαιη κατα- δίκη τους» (28-10-1942). «Κα- τά τό 1940 συνετελέσθη γεγονός που θα διακηρύσσει σέ κάθε έπο- χή ότι ή άμμή βία δέν είναι ίκανή να πνίξη τόν πόθο καί την άπο- φασιστικότητα τών ανθρώπων για την ελευθερία» (10-6-42).

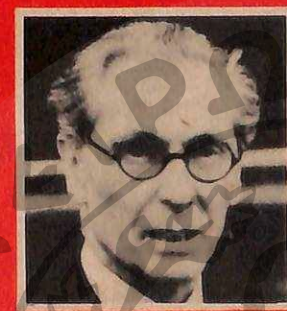
Ο ΟΥ-Ι-ΝΣΤΟΝ ΤΣΩΡΤΣΙΑ

«Την Νίκη θα την μοιραστού- με μαζί» (1-11-1940). «'Ας μεί- νη ήσυχος ή 'Ελλάς: θα λάβει ό- λα όσα της άνήκουν, θα άπο- κτήση τά έδάφη της στο άκέραιο καί θα ζήσει περήφανη κ' ήρωική ανάμεσα στους Νικητές». (Μήνυμα προς τόν έλληνικό λαό, 28-10-1942). «'Ο έλληνικός στρατός έκαμε ν' αναζητή στα μάτια μας ή δόξα τών κλασικών χρόνων που στέφει την χώρα του» (5-2-1942).

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΝΤΕ ΓΚΩΛ

«'Ο άγώνας τής 'Ελλάδος κα- τά τά τελευταία έτη, τά καταρ- θώματά της, ή σκληρή δοκιμα- σία, που μοιράζεται τώρα μαζί με την δική μας την πατρίδα, τή Γαλλία, δημιουργούν γι' αυ- την άναμφισβήτητα δ ι- καιώματα. (Λόγος του ή- γέτου τής γαλλικής αντίστασε- ως, που μετεδόθη από τούς ά- δούλωτους ραδιοσταθμούς τής Εύρώπης στίς 28-10-1942).

ΝΟΕΛ ΜΠΑΙΚΕΡ (ΠΑΤΗΡ)

«Σας δίνω τόν λόγο της τιμής μου ότι όλες οι θυσίες του έλληνικού λαού δέν θ' άπο- δούν εις μάτην. Δέν θα ξεχάσου- με την 'Ελλάδα» (21-5-42). «Πριν από 2.500 έτη λίγοι 'Ελ- λήνες συγκράτησαν στίς Θερμο- πύλες μία περσική βαρβαρική στρατιά. Από δώ καί περα, καί στους αιώνες, οι μελλοντικές γε- νιές θα διδάσκονται ότι καί πό- λι λίγοι 'Ελληνες έσσωσαν με τη θυσία τους τόν πολιτισμό».

«'Ο Σάμερ Γουέλλες, 'Αμερι- κανός ύφυπουργός τών 'Ε- ξωτερικών, λέγει:

«Με την λαμπρή καί άποφαι- στική του αντίσταση ό ήρωικός λαός τής 'Ελλάδος έδωσε πάλι στις καρδιές καί τις ψυχές τών ανθρώπων, σέ μία σκοτεινή ώ- ρα, νέο θάρρος, νέα άποφασιστι- κότητα καί νέα έλπίδα. Μας έ- δειξε ότι ή τιμή καί ή άποφαι- στικότητα καί τό θάρρος δέν ή- σαν ούτε άνίσχυρα, ούτε νεκρά. Μας έδειξε ότι τό μεγαλείο τών λαών τής γής δέν εξαρτάται ά- πό τόν άριθμό τους» (28.10.42).

«'Ο 'Αμερικανός γεροισια- στής Ρούσσελλ:

«'Η έλληνική αντίσταση, πρώ-

τα κατά του Μουσολίνι καί κατό- πιν κατά του Χίτλερ, μπορεί κάλ- λιστα να χαρακτηριστεί καμπή του πολέμου.

«'Η 'Ελλάς ήγέρθη όταν άλλα θαλκκανικά έθνη, με λιγώτερο ευ- γενικές παραδόσεις, νόμισαν ό- τι είναι πιδ ασφαλισμένα άν ξα- πλώσουν χάμα.

«'Η 'Ελλάς ήγωνιζέτο, όταν άλλοι ήσυχάζαν».

«'Ο γεροισιαστής Σκώτ Λούφας:

«'Όταν οι Γερμανοί, οι 'Ιάπω- νες καί οι δορυφόροι τους συντρι- θούν, ή συμβολή τής 'Ελλάδος στην ύπόθεση τής ελευθερίας θα πάρη την όφειλόμενη άμοιβή (15 'Απριλίου 1944).

«'Ο τότε δήμαρχος του Λονδίνου έλεγε:

«'Η 'Αγγλία δέν θα λησμονή- ση ποτέ τί όφείλει στην 'Ελλάδα» (Λόγος στην Βρετανικήν Αυτο- κρατορικήν Λέσχην στίς 24 Νο- εμβρίου 1942).

THE TIMES

«Τό δικαίωμα τής 'Ελλάδος να τής αναγνωρισθί, μετά τό τέ- λος του σκληρού αυτού πολέμου, κάθε τιμή καί έθνική άποκατά- σταση, έρχεται πρώτο στη σει- ρά τών αναλόγων δικαιωμάτων τά όποια έχουν όλα τά πληγέντα έθνη» (24.4.41).

Ραδιοφωνικός σταθμός Λον- δίνου 11.11.42

«'Ο Χάρολντ Νίκολσον είπε:

«Θυμόμαστε ότι ή 'Ελλάς πρώτη έδωσε τό πλήγμα τής ήττης κατά τών στρατιών τών έχθρών μας.

«'Οχι, δέν έχουμε λησμονήσει. 'Ολόκληρος ό κόσμος θυμάται. Καί μία μέρα θα πληρώσουμε σέ σάς —τούς 'Ελληνες— τό χρέος που σάς χρωστούμε».

«'Ο γεροισιαστής Γκρίν:

«Οι σκέψεις μας στρέφονται προς τόν ήρωικό λαό τής αιώ- νιας 'Ελλάδος.

«'Η 'Ελλάς θα άνεγερθή πάλιν, ό-ότι ή ύπόθεσή της είναι ό- πόθεσή μας».

Ραδιοφωνικός σταθμός Μό- σκας 27.1.42

«'Επολεμήσατε άοπλοι έναντι- ον έχθρου έξωπλισμένου μέχρι τά δόντια καί νικήσατε. Μικροί έναντιον μεγάλων καί κατισχύ- σατε. Δέν ήταν δυνατόν να γίνη άλλως, γιατί είσατε 'Ελληνες. Κερδίσαμε χρόνο για ν' άμυν- θούμε.

«Σάν Ρώσοι καί σάν άνθρω- ποι σάς είμαστε ευγνώμονες».

«'Ο γεροισιαστής Σόλ Μπλούμ:

«Τώρα ή 'Ελλάς ύποφέρει ά- πό τόν ναζιστικό ζυγό, αλλά γρή- γορα θα άποκατασταθί καί πάλι- ρως θα άνταμειφθί» (2.3.43).

«'Ο γεροισιαστής Πέππερ:

«Στ' αλήθεια, τό θάρρος του

'Ελληνικού 'Εθνους ήταν ή φλό- γα ένός άρχαίου πνεύματος, που άνέζησε, μέσα στην σκοτεινήν ώ- ρα. 'Ο φιλελεύθερος κόσμος είναι όφειλέτης τής 'Ελλάδος. Αυτό τό χρέος τά 'Ηνωμένα 'Εθνη θα τό έξοφλήσουν, όταν έλθι ή ώρα, μετά την αναπόφευκτη ήττα τών κτηνωδών δυνάμεων τής τυραν- νίας» (25 'Οκτωβρίου 1942).

The Daily Telegraph

«Τό μήνυμα θάρρους καί πί- στεως τών 'Ελλήνων θα εύρη ύ- περήφανον άπάντησιν» (24.4.41).

«'Ο 'Αμερ, τότε ύπουργός Αποικιών

«Μέσα σέ λίγες εβδομάδες όλη ή μορφή του πολέμου άλλαξε ρι- ζικά, χωρίς σπουδές 'Ελληνες» ('Ο- μιλία του στο Νιοβ Μάσκετ την 1ην Δεκεμβρίου 1940).

«'Ο άντ'ρχος Στάνλεϋ Κλάσσον:

«'Η 'Ελλάς απέκάλυψε την έ- λευθερία στον κόσμο. 'Ελευθερία είναι τό αλινό κτήμα όλων τών 'Ελλήνων. Οι 'Ελληνες έπολέμη- σαν πάντοτε για την ελευθερία καί για ό,τι πολεμά τώρα ή Βρε- τανία —για τό δικαίωμα να ζή- σουμε τή ζωή μας με τόν τρόπο που οι ίδιοι διαλέξαμε»

«'Ο 'Αμερικανός πρέσβης Μπέλ:

«'Η επέτειος τής 'Ελληνικής 'Α- νεξαρτησίας είναι μία μέρα που αξίζει κάθε τιμή μέσα στα χρονι- κά κάθε χώρας. Από την ήττα τους στην 'Αλβανία οι φασίστες κ' οι ναζί δέν συνήλθαν ποτέ. Κά- θε λαός του κόσμου όφείλει ευ- γνωμοσύνη προς τό πνεύμα τής 'Ελευθερίας —τό πνεύμα τής 'Ελ- λάδος» (Ν. 'Υόρκη 25.3.1942).

Daily Mail

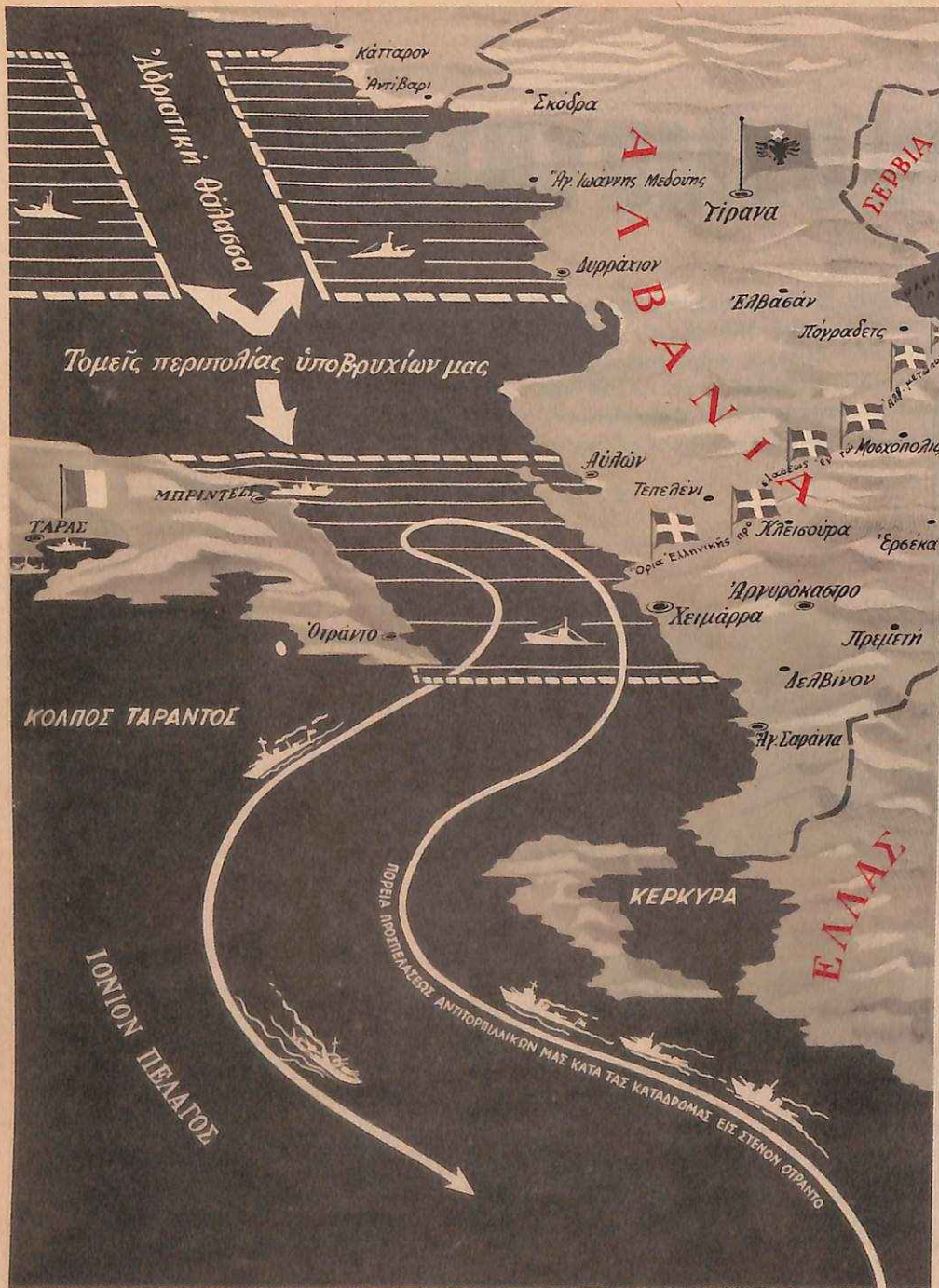
«'Ο ήρωισμός τών 'Ελλήνων θ' άνταμειφθί καί ή πίστη τους θα δ'ικαιωθί» (24.4.41).

ΤΑ "ΠΑΛΡΣΙΔΕΡΑ,, ΝΙΚΗΣΑΝ ΣΤΙΣ ΘΑΛΑΣΣΕΣ

Ο ΤΙΤΑΝΙΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ ΕΞΗ ΠΕΠΑΛΑΙΩΜΕΝΩΝ ΥΠΟΒΡΥΧΙΩΝ ΜΑΣ ΠΟΥ ΕΓΡΑΨΑΝ ΤΙΣ ΛΑΜΠΡΟΤΕΡΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΣΤΗ ΝΑΥΤΙΚΗ ΜΑΣ ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΟΥ 1940-41 ΧΑΡΗ ΣΤΟΝ ΗΡΩΪΣΜΟ ΤΩΝ ΠΛΗΡΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥΣ

«ΔΕΝ ΥΠΟΣΤΕΛΛΕΤΑΙ ΠΟΤΕ». ΘΑ ΦΕΡΝΗ ΜΑΖΙ ΤΗΣ ΠΑΝΤΟΤΕ ΤΟΝ ΨΙΘΥΡΟ ΤΟΥ ΚΥΜΑΤΟΣ ΚΑΙ Θ' ΑΝΕΜΙΖΗ, ΑΝΥΠΟΤΑΧΤΗ ΠΑΝΤΑ ΚΑΙ ΑΓΕΡΩΧΗ, ΣΤΟΥΣ ΙΣΤΟΥΣ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΙΚΩΝ ΜΑΣ.

ΧΑΡΤΗΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙΟΧΩΝ περιπολίας των ελληνικών υποβρυχίων στην Αδριατική. Μέχρι της κηρύξεως του πολέμου τα πολεμικά σχέδια της Ελλάδος δεν προέβλεπαν επιθετικήν δράσιν του ελληνικού στόλου, εξ αυτού δε και ουδεμία είχε γίνει προετοιμασία ούτε και υπήρχαν τα κατάλληλα πλοία. Τας πρώτας ημέρας του πολέμου διά να ανακουφισθῇ ὁ παραλιακὸς τομεὺς, ἐγένοντο αἱ ἐπιδρομαὶ τῶν ἀντιτορπιλικῶν καὶ τὴν 3.11.40 ὠρίσθη ἡ περιοχή Ε ὡς τομεὺς ἐπιθετικῆς περιπολίας τῶν ὑποβρυχίων. Ἀπὸ τὰς 10.12.40 μέχρι πέρατος τοῦ πολέμου προσετέθησαν καὶ αἱ περιοχαὶ Ζ, Η καὶ Θ, εἰς τὰς ὁποίας καὶ ἔδρασαν τόσον ἀποτελεσματικὰ τὰ ἡρώϊκα ἐλληνικὰ ὑποδρύχια.

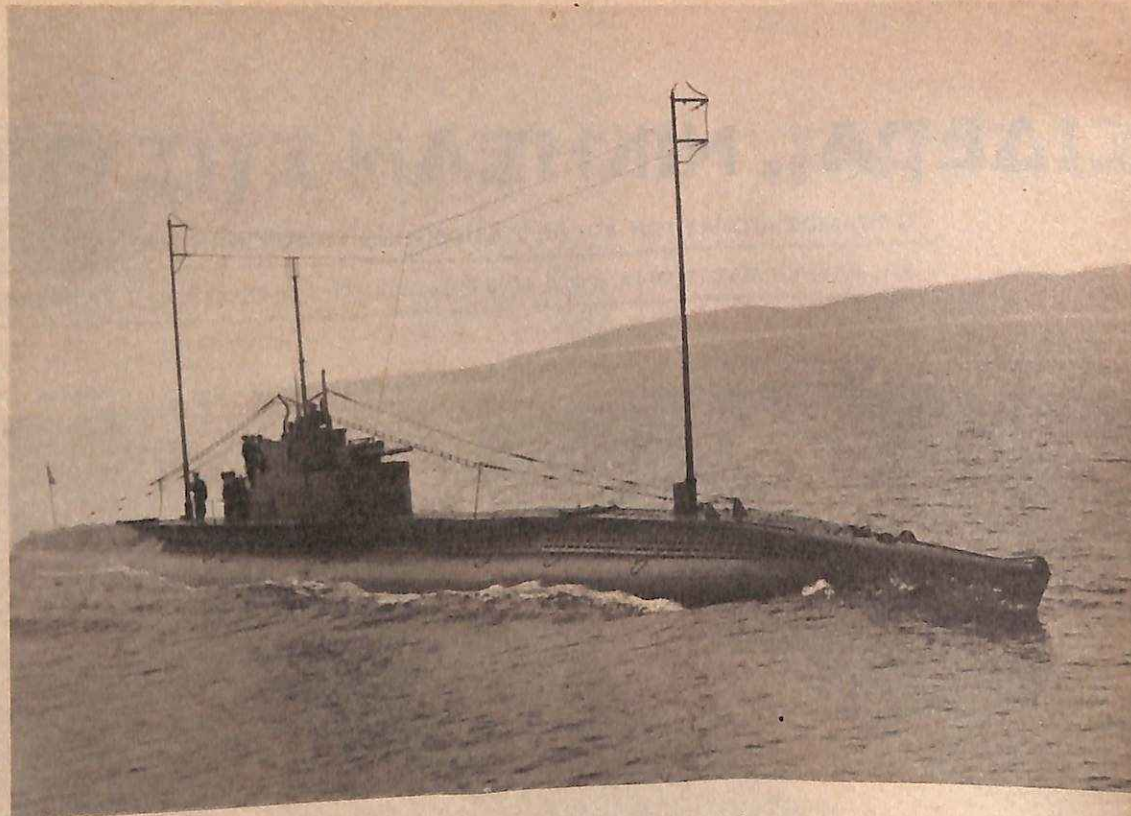
Ἐχει γίνεῖ λόγος κατὰ καιροὺς καὶ γιὰ πολλὰ σχετικὰ μὲ τὸν Ἑλληνοϊταλικὸν πόλεμον τοῦ 1940-41. Καὶ ὁ ἴδιος ὁ πόλεμος πῆρε διάφορα ὀνόματα. Τὸ ἐπικρατέστερον, τὸ ἐθνικῶς καὶ ἱστορικῶς περισσότερον σωστὸ καὶ ἀναγνωρισμένο, κατὰ κάποιον τρόπο, σήμερα πιά, μὲ τὸ ὅποιο καὶ θὰ πρέπει νὰ ἐπιγράφεται τὸ κεφάλαιον αὐτό, τὸ λαμπρὸ τῆς ἐθνικῆς ἱστορίας, εἶναι ἀδι-αμφισβήτητον «Βορειοηπειρωτικὸν Ἔπος». Ἐκεῖ, κυρίως, στὸν ἐλ-ληνικὸν αὐτὸ γεωγραφικὸν χώρον, ἐγράφη, μὲ τὸ πολύτιμον ὕλικόν, τὸ αἷμα τῆς ἐλληνικῆς νεότητος. Στὴν Βόρειον Ἠπειρον, ἀπὸ τὸν Στρα-τὸ τῆς Ελλάδος.

Μόνον ἐκεῖ ὅμως; Μόνον ἀπὸ τὸν Στρατό; Ὁχι μόνον ἀπὸ τὸν Στρατό, ὅχι μόνον στὴ Βόρειον Ἠπειρον. Στὶς κορυφὰς τῆς Τρεμπε-σίνας, τοῦ Μόραβα καὶ τοῦ Ἰβάν, ἐπάνω ἀπὸ τὴν στίλβουσαν λευ-κότητα τῶν χιονισμένων κορυφῶν, ἔλαμψε ἡ λόγχη, ἀκούστηκε ἡ τρομερὴ πολεμικὴ ἰαχὴ τοῦ ἐλληνικοῦ ἡρωϊσμοῦ ποὺ σκορφάλωνε πρὸς τὰ ὕψη τῆς μεγάλης θυσίας καὶ τῆς ἀθάνατης δάφνης.

ΤΟ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΝ «ΚΑΤΣΩΝΗΣ».

Το πρώτο από τα 6 υποβρύχια του δοξασμένου σολοστή των «υπερηλίκων», με τα οποία η «Ελλάς διεξήγαγε τον τελευταίο πόλεμο. Σ' αυτά εξεπαιδεύθη και εγυμνάσθη η γενεά των ναυμαρχών του 1940. Το όνομά τους εξακολουθεί να ηλεκτρίζει και να εμπνέει τα σημερινά πληρώματα στο δρόμο της ελληνικής τιμής και των μεγάλων παραδόσεων του ένδοξου ναυτικού μας.

Αλλά... Ὑπάρχει καὶ ἓνα ἀλλόω. Ὑπάρχει τὸ δεύτερο ὕλικό τῆς ζύμης ἀπὸ τὴν ὁποία ἐπλάστηκε ὁ “Ἐλλην καὶ ἐπλάσθη τῆς ζωντανῆς ἱστορίας του. Τὸ ὕλικό αὐτό, ἄγριο ἢ γαλήνιο, εἶναι πάντα μεταβλητὸ καὶ κινητὸ. Μὲ τὴν ἀπέραντη ἀνεξαρτησία του, δὲν ὑποτάσσεται ποτὲ καὶ δὲν δεχεται κανένα ἀνεξίτηλο σημεῖο ἐπάνω του. Μόνο δικούς του κήρυκες θέλει καὶ μόνο τὴ δική του γλῶσσα μιλάει. Τὸ φλοίσβο ἢ τὸ βοῆτο τοῦ θαλασσίου στοιχείου, γλῶσσα μιλάει. Τὸν καταλαβαίνει ὁ ἀμύθητος, ἐκεῖ τὴ γλῶσσα τῆς θάλασσας. δὲν τὴν καταλαβαίνει ὁ ἀμύθητος, ἐκεῖνος ποὺ δὲν εἶναι ναυτικός. Καὶ ἡ θαλασσινή ἱστορία δὲν γράφεται παρὰ μόνο μὲ τὰ κύματα. Ἐκεῖνα τὴν ξέρουν καὶ ἐκείνα τὴν διδάσκουν σὲ ὅσους ἔμαθαν ν’ ἀκούουν τὴν διδαχή. Ἀλλίως, ἡ θάλασσα κρατᾷ τὸ μυστικὸ της.

ΤΟ «ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ»

Και στην Ιστορία του ελληνοϊταλικού πολέμου, του βορειοηπειρωτικού έπους, συμβαίνει το ίδιο. Ο ναυτικός πόλεμος, η θαλασσινή δόξα μένει λίγο μυστική. Γνωστή μόνο σε κείνους που άκουσαν το κόμμα του 'Ιονίου και του Αιγαίου, που γνώρισαν τη γλώσσα της θάλασσας.

Ευδικώτερα, τὸ πιὸ σιωπηλὸ καὶ τὸ πιὸ κρυφὸ, δχι ὅμως καὶ γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ λιγώτερο σημαντικὸ, ἔργο τῶν ἐλλήνων ὑποβρυχίων, εἶναι τόσο λίγο γνωστὸ. Τίς στιγμὲς ποὺ στὴν ἀκμὴ τῆς μάχης, τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1940, οἱ Ἕλληνες τῶν ἐκρήφρων καὶ οἱ ἀντίπαλοι τῆς νικητῆρας ἱαχρῆς, λίγων ποὺ κατόρθωσαν τόσα πολλὰ γιὰ ἅλους τῆς νικητῆρας ἱαχρῆς, λίγων ποὺ ἀποδίδει τὴν ἀλήθεια), τόσο πολλοὺς (ὁ δανεισμός ἐπιτρέπεται ὅταν ἀποδίδει τὴν ἀλήθεια), ὁ κόσμος θυμώτανα γιὰ μιὰ στιγμή τὸν ναυτικὸ πόλεμο καὶ θαυμάζει καὶ χειροκροτεῖ, γιὰ νὰ ἐσχάσῃ πάλι.

Νά ξεχάσῃ τὸν μόχθo τῆς προεργασίας ποὺ ὤδηγησε στὶς λαμ-
ψεις τῶν μετεωρῶν τοῦ Δεκεμβρίου 1940. Νά ξεχάσῃ τὸ 1912 μετὰ τοῦ
«Δελφίνου» καὶ τὸν πλωτάρχη τότε Παπαρρηγόπουλο, «τὸ πρῶτο ὁ-
ποδρῦχιο τοῦ κόσμου τοῦ ὁποῖον ἔβαλε τριτάκι ἐναντὶν ἐχθρικοῦ
πλοίου». Καὶ ἀπὸ τότε θὰ πρέπει νὰ περιμένῃ τὴν Ἑλλάδα τοῦ 1925 διὰ
τὴν κατορθωθῆναι τὴν παραγγελία «ἔξ ὑποβρυχίου ἐν Γαλλίᾳ» χάρις σ-
τὴν ναυόραχο ποὺ δὲν ἔχασε ἐντελὲς τὴν γλῶσσα τῆς θάλασσας, ὅ-
ταν μιλοῦσε τὴν γλῶσσα τῆς πολιτικῆς.

Αυτή ήταν η τελευταία φορά που έρμηνεύθηκε σωστά ο ψήφισος των κυμάτων της ελληνικής θαλάσσης. Γιατί το 1940 θα βρεθεί η 'Ελλάς με 6 «υπερήλικα» υποβρύχια. Έπισημως έχει δηλωθεί ότι από το ναυτικόν δεν πρόκειται να ζητηθεί οιαδήποτε ενέργεια εις την Άδριατική. Θα πηδήξει, λοιπόν, και πηδάει από τον άγριο θράχο της ελληνικής παραλίας μόνη της η ναυτική ελληνική ψυχή για ν' ανάψει το μετέωρο του Δεκεμβρίου 1940. «Το ναυτικόν απεδόθη εις τον πόλεμον μόνον με έμψυχον ολικόν. Σοβαρώς εξεταζόμενον, δέν είχε πλοία...». Διότι και η παραγωγία το 1937 των δύο υποβρυχιών εις την Γερμανίαν, θα έγκαταλειφθή

ТА ЕΞ «ΥΠΕΡΗΛΙΚΑ» ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ

«Παπανικολής», «Κατσώνης», «Πρωτεύς», «Τρίτων», «Νηρεύς»

καί «Γλαῦκος» εἶναι τὰ ἔξη ὀνόματα τῆς ναυτικῆς δόξης τοῦ πολέμου 1940—41. Καί ἡ συγγραφή τοῦ κεφαλαίου αὐτοῦ ἄρχισε ὑπὸ συνθήκας ὄχι εὐνοϊκῆς, μὲ τὸ παλαιὸν ὕλικό καὶ τὴν προγραμματισμένη ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς εἰρήνης ἀποχὴ τοῦ ναυτικοῦ ἀπὸ ἐπιθετικῆς κινήσεως εἰς τὴν Ἀδριατική.

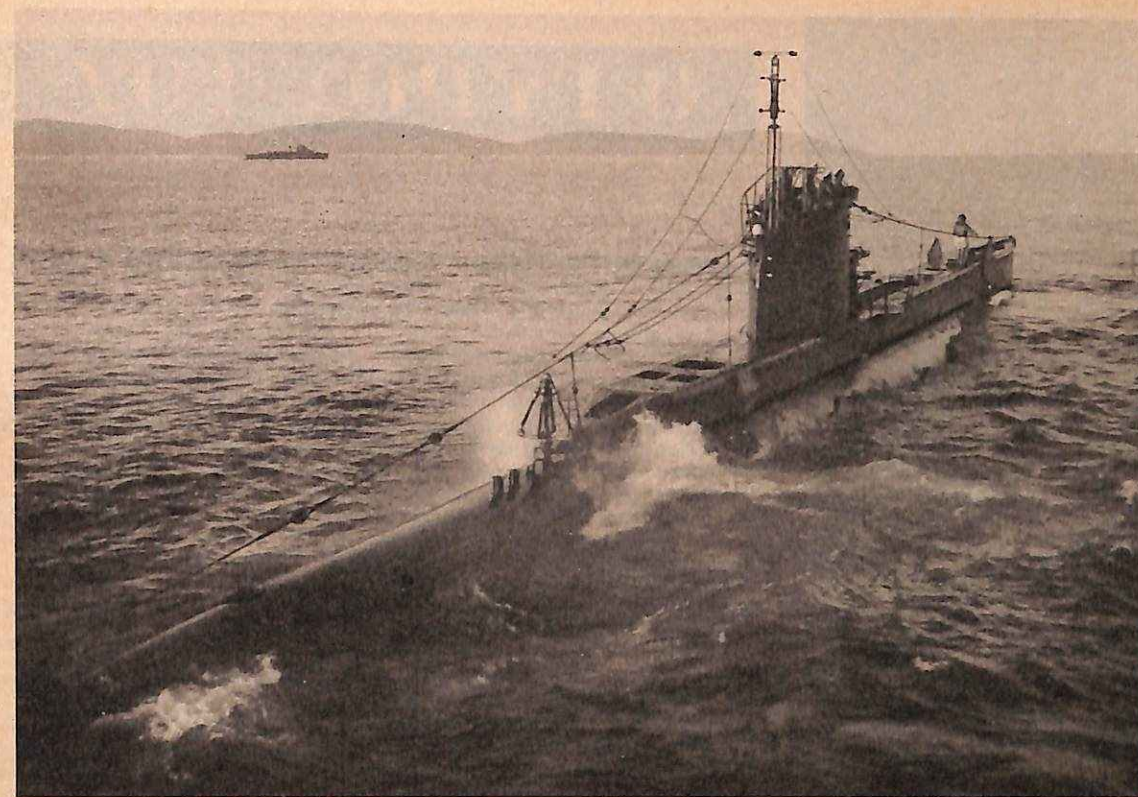
“Έχουν περάσει τὰ μεσάνυχτα τῆς 21 Δεκεμβρίου 1940 καὶ ὁ «Παπανικολῆς» σκεπασμένος ἀπὸ τὸ χειμανιάτικο σκοτάδι «φορτίζει» τὶς συστοιχίες του καὶ περιφέρει τὸ ξανμαμένο ἀπὸ τὴν ἄλλη μάτι του. Διακρίνει τὴν «Ἀντουανέττα». Ἐνα μικρὸ ἱταλικὸ πετρελαϊκὸ κίνητο. Θὰ τὸ πλησιάσῃ παριστάνοντα τὸ ἱταλικὸ πλοῖο, θὰ αἰχμαλωτίσῃ τοὺς ναυτεὺς του καὶ τὰ ἀπόρρητα ναυτιλιακὰ του ἔγγραφα πρὸς μίλουιν γιὰ τὴς πορείες τῶν ἱταλικῶν νηοπομπῶν τῆς Ἀδριατικῆς. Θὰ λάθῃ μὲ τὶς πληροφορίες αὐτέες τὴν κατάλληλη θέση, καὶ τὸ μεσημέρι τῆς 24 Δεκεμβρίου, στὸ περιακτικὸ τοῦ θὰ διαγραφοῦν οἱ σιλοῦέττες τῶν πλοίων μίᾱς ἐχθρικής νηοπομπῆς. Καὶ μὲ τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ ἀνοίγει τὸ κεφάλαιο τῆς δράσεως καὶ τῆς δόξης.

ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΗΣ:

Τὸ παλαιότερο μαζί με τὸν «Κατσώνη» ἑλληνικὸ ὑποβρύχιο. Ἐπανδρωμένο ὁμως με Ἕλληνες ναυτικούς. Τὴν μεσημέριαν τῆς

ΜΟΛΙΣ ΑΝΕΔΥΘΗ. ΕΙΝΑΙ ΠΙΑ

ΣΧΕΔΩΝ ΑΚΙΝΔΥΝΟ. «Οχι, όμως
είναι ελληνική υποβρύχιο. Έμβο-
λισμός πετρελαιοκίνητο, έντα-
κτην χρήση του πυροβόλου και το-
πιλλήσους έν έπιφανεία έχουν στό
ένεργητικό τους όλα σχεδόν τά έλ-
ληνικά υποβρύχια που έλαβαν μέρος
στον πόλεμο. Σε μελλοντική ανάγκη,
πou όλoi απέυχονται, αλλά κα-
νείς δέν μπορεί ν' άποκλείσει, πρέ-
πει να είναι έτοιμα τά σημερινά
έπιτελεία και τά πληρώματά των.
Πρέπει όμως να υπάρχει και το κα-
τάλληλο υλικό που θα τό εξιοποίη-
σουν πολλαπλάσια οι Έλληνες ναυ-
τικοί. Όπως τό απέδειξαν πρόσφα-
τα, όπως τό απέδειξαν πάντοτε...

Η ΕΝΤΑΤΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ και η εξοικείωση με το πολύπλοκο και λεπτό υλικό αποτελεί ένα από τα θεμελιώδη μυστικά της καλής απόδοσης του Β. Ναυτικού και ειδικότερα των υποβρυχίων. Το ήθικόν είναι το άλλο. Με τα σημερινά υποβρύχια εκπαιδεύονται και ασκούνται τα πληρώματα. Με την λαστορία των χρεσίων φρονιματίζονται. Για να είναι πάντοτε έτοιμο το ναυτικό να πολεμήσει για την Έλλάδα.

24ης Δεκεμβρίου ή άμεσος περίσκοπική παρατήρησης φανερώνει τούς όδους τριών στηλάν νηοπομπής άποτελούμενης άπό πολλά πλοία... Κατά τής νηοπομπής ατής, συγκεροημένης έκ 12 μεγάλων έμπορικών πλοίων, έξ τουλάχιστον άντιτοπιλικών καί προστατευομένων έκ πολλών άεροσκαφών, ό «Παπανικολής» έπίτίθεται άποφασιστικώς... 'Αμέσως κατάπιν ύφίσταται σφοδράν έπίθεσιν διά θομβών ήτις διάρκεσε μέχρι θωάεας νυκτός...»

Οί τέσσερις τορπίλλες ξετείλαν δύο πλοία στο θυθό. Τό υπερωκεάνιο «Λιγκούρια» μέ τό 3ο τάγμα του θου πεζικού συντάγματος καί ένα μότορσιπ 6—7.000 τόνων. Άπό τότε τό γέρικο καράβι θά θροντοφανήσνι πολλές φορές τήν άπειλητική παρουσία του καί θά τιμωρήσνι όσους έχουν τήν άφροσύνη νά άγνοήσουν τήν πολεμική φωνή του. Θά μείνι στήν Ιστορία, άλλα θά πάρνι καί τή θέση του στόν ελληνικό θρύλο.

ΚΑΤΣΩΝΗΣ:

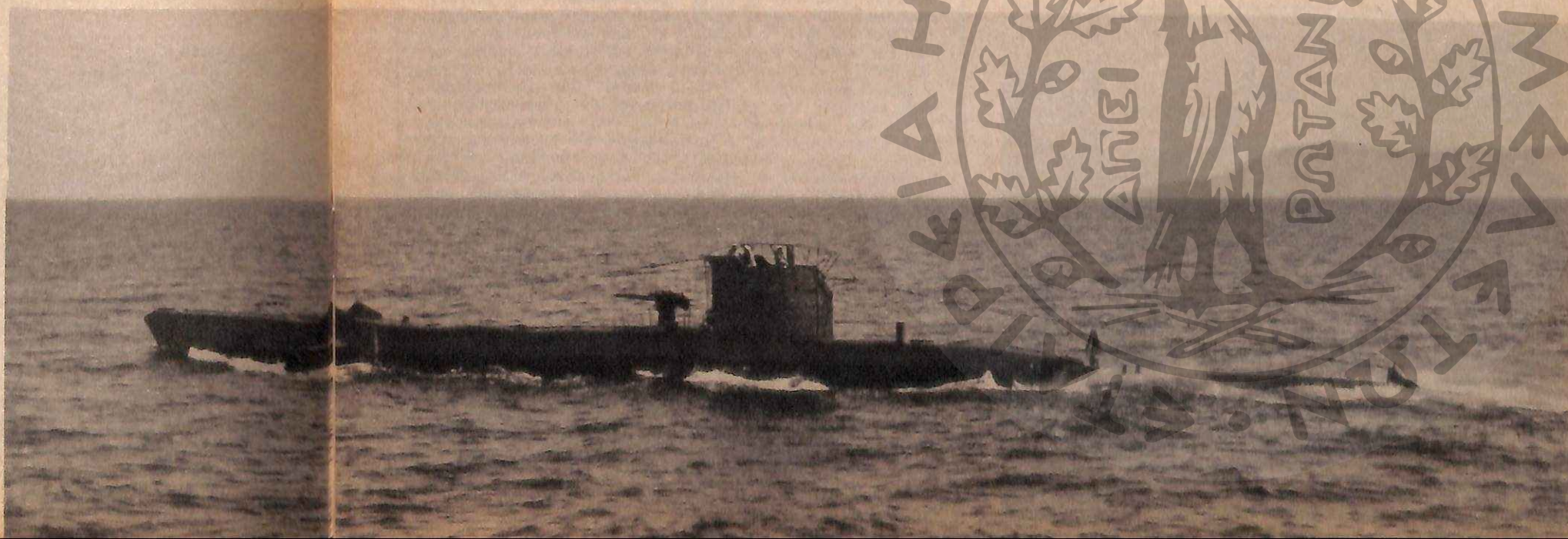
Είναι το πρώτο από τα «ξέ υπερέλικα». Ἐπὶ ξηρὴ ἡμέρες, «ἐναντὶ τῆς γραμμῆς συνόρων τῶν γιουγκοσλαβικῶν ἀκτῶν», ὁ «Κατσώνης» περιπολεῖ μὲ συντροφιά τὴν ἀτυχία καὶ τὴν κακοκαίρια. Στὶς 26 Δεκεμβρίου θὰ ριθῇ δύο τορπίλλες ἐναντίον μεγάλου φορτηγού, γὰρ

ρίς έπιτυχία. Φταίνει αί «παλαιαί άμαρτωλαί τορπιλλαί τών ο25». Τήν έπομένη θά προσπαθήσῃ νά τορπιλλίσῃ άλλο φορτηγό, αλλά τήν τελευταία στιγμή εκείνο θά στρίψῃ άπότομα και θά έρεθῇ επά-
νω του.

«Τὴν πρῶταν τῆς 31 Δεκεμβρίου, ἀφοῦ παρέμεινεν δόλοκληρον τὴν ἑκτην ἡμέραν τῆς περιπολίας τὸν περιπολοῦν ἀκάρπας, ἀλλὰ με ἀκάρπας ἐπιμῶνιν, τέλος, διακρίνει διὰ τοῦ περισκοπίου σκιαγραφεῖαν ἐμφόρτου πετρελαιοφόρου. Κινεῖται ἐναντίον τοῦ καὶ βάλλει ἀπὸ ἀποστάσεως 500 μέτρων δύο τορτίλλας. Καὶ αὐτὰ ὄμως, συνεχίζουσαι τὴν αὐτῶν, διασκαυρύνουν τὸν στόχον, χωρὶς νὰ τὸν προσβάλουν, ἴσως ἐνεκα τοῦ μικροῦ τοῦ θυθιάματος... Ὁ «Κατώνη» θλίπαι τὸν στόχον διαφεύγοντα, ἐν ἐξέγερσει διὰ τὴν σειρὰν τὸν αὐτῶν καὶ μολογόντ' ὁ ἑχθρὸς εἶναι ἐξωπλισμένον, ἐξορμᾷ εἰς ἐπιθεσιν διὰ τοῦ πυροβόλου... Αἱ ἐκρήξεις τῶν ὀδόντων τοῦ ὑποβρυχίου προκαλοῦν πυρκαῖαν με πελωρίας φλόγας καὶ ἐν τέλει τὸ πλοῖον ἐγκαταλείπεται ἀκυβέρνητον καὶ φλεγόμενον διὰ τὴν θυθιοθὴ φερόμενον πρὸς τὴν ἀπέναντι ἀκτὴν...» Εἶναι τὸ Ἰταλικὸν «Κοῦντο».

Ἀργότερα, τὰ κανόνια τοῦ «Κατάνη» θὰ θρυχηθοῦν καὶ πάλι καὶ οἱ τορπίλλες του, ὄχι ἀμαρτωλές τῶν ο25, θὰ συμπληρώσουν τὸ κεφάλαιο τῆς ἀνδρείας. Κοντὰ στὴ Σκιάθου, μετὰ ἀπὸ τρία σχε-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 40

ΑΠΕΡΓΙΑ ΥΛΟΤΟΜΩΝ ΣΤΗ ΝΟΡΒΗΓΙΑ. Δέκα πέντε χιλιάδες ξυλοκόποι κήρυξαν απεργία στη Νορβηγία, ζητώντας αύξηση των ημερομισθίων των. Έπειτα από μία τελευταία απόπειρα του υπουργού της Έργασίας κ. Ούρλικ "Όλσεν να επιτύχει συμβιβασμό, το όλο ζήτημα παρεμπέμφθηκε στο υπουργικό συμβούλιο, που αποφάσισε όμως να μην επέμβει. Η απεργία άρχισε επάνω στην πιο πολυσύχολη εποχή της ύλοτομίας και θα σημαίνει απώλεια 4.300.000 κορωνών κάθε ημέρα για τους ιδιοκτήτες.

(Eclair - Mondial)

ΟΙ ΔΙΚΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΤΑΡΑΧΕΣ ΤΟΥ ΠΟΖΝΑΝ. Στο Πόζναν άρχισε μία σειρά από δίκες των αντικομμουνιστών εργατών, που έλαβαν μέρος στις ταραχές του περασμένου Ιουνίου. Οι κατηγορίες, που διατυπώθηκαν έναντι τους, περιλαμβάνουν φόνους οργάνων της τάξεως, κλοπές όπλων, έμπρησμούς κλπ. Στην πραγματικότητα, οι εργάτες του Πόζναν εξέγερθηκαν επειδή πεινούσαν και ξεχύθηκαν στους δρόμους με επιγραφές «θέλουμε ψωμί», αρπάζοντας όπλα απ' τους εθνοφύλακες και χτυπώντας τους αστυνομικούς που προσπάθησαν να τους διαλύσουν. Οι δίκες του Πόζναν, που έγιναν δημοσία, έδωσαν αφορμή να εκφωνηθούν φιλελεύθεροι λόγοι των συνηγόρων και να φανή όλη η έκταση της αντίστασης των Πολωνών προς το τυραννικό κομμουνιστικό καθεστώς. Οι κατηγορούμενοι της πρώτης δίκης καταδικάστηκαν σε σχετικά ήπιες ποινές. Στη φωτογραφία μας, δύο από τους κατηγορούμενους, ανάμεσα σε αστυνομικούς.

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ

ΣΕ 7 ΗΜΕΡΕΣ

ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Πολωνική τραγωδία

• Η πρώτη σειρά δικών για τα δραματικά γεγονότα του Πόζναν απέκλυσε μίαν δαντικήν εικόνα της «λαϊκής» Πολωνίας και την έκταση του χάσματος που χωρίζει τον πολωνικό λαό από τους ιδιωντάς του. Οι κατηγορούμενοι, όλοι σχεδόν νεαροί εργάτες, μίλησαν με ειλικρινή απελπισία για την άθλιότητα της καθημερινής ζωής τους, τις άπεραντες στερήσεις, την πνιγερή ατμόσφαιρα της αστυνομικής τρομοκρατίας. Σε καμία περίπτωση δεν απέδειξαν ή υπαρέτη των ξένων πρακτόρων της επίσημου έκδοχης και αντίθετα φάνηκε δλοκάθαρα ο αυθόρμητος χαρακτήρ της λαϊκής εξέγερσεως. Ίδιαιτέραν εντύπωση προέκλεσε το μίσος των δικαζομένων κατά της μυστικής αστυνομίας, της οποίας με πολύ θάρρος κατήγγειλαν τας άπαισίας μεθόδους.

Το θέμα μιάς άνοικτης δίκης με Ικανοποιητικές δικονομικές έγγυήσεις διά την υπεράσπισιν των κατηγορουμένων και την ελευθέραν παρουσίαν του ξένου τύπου και των διεθνών παρατηρητών, είναι πρωτοφανές διά κομμουνιστικόν καθεστώς, όπου, κατά κανόνα, οι μικρής δλκής κατηγορούμενοι έξεκαθαρίζοντο δι' άπλης μυστικής διοικητικής άποφάσεως, ενώ οι έχοντες επίφανειαν έπρεπε να ύποστούν και τον δημόσιον έξευτελισμόν των αυτοκατηγοριών και την ήδικήν κατάπτωσιν των όμολογιών. Το γεγονός αυτό άποδίδεται εις την μετασταλινικήν άλλαγήν τακτικής και μεθόδων, ή όποια και άποτελεί το κύριον θέμα της δδείας διαμάχης των ήγετών του κόμματος και του στρατού. Κατά τας ύπαρχούσας πληροφορίας, δύο όμáδες διεδικούν την ήγεσίαν. Η φιλελεύθερα, υπό τον πρωθυπουργόν Συράνκιεβιτς (παλαιόν σοσιαλιστήν) και τον ύπουργόν Έξωτερικών Ραπάσκι, και οι σκληροί, υπό τον Ράσων (άλλα πολωνικής καταγωγής) στρατάρχην Ροκοσόφσκι άρχηγόν του στρατού, τον αντιπρόεδρον της κυβερνήσεως Νόβακ, τον άρχηγόν του κράτους Μαζούρ και άλλους συνδικαλιστικούς και στρατιωτικούς ήγέτας. Ο γενικός γραμματέυς του Κόμματος Όσάμπ τηρεί μάλλον κεντριστικήν στάσιν ή όποια έρμηνεύει ίσως την άδυναμίαν έπιβολής της μιάς όμάδος επί της άλλης. Κατά πάσαν πιθανότητα, και εις το πολωνικόν κόμμα, ή τελική έκθασις θα έξαρτηθ ή από την επικήρτησιν εις την διαμαχουμένην σοβιετικήν ήγεσίαν των σλαβικών ή αντισταλινικών, προς την όποιαν σχετίζονται οι συζητήσεις Τίτο - Κροϋστσεφ εις το Βελιγράδι και την Κριμαία.

Άνεξάρτητως όμως της νίκης της άλφα ή βήτα μερίδος εις την ήγεσίαν του πολωνικού Κομμουνιστικού κόμματος, ή στερέωσις του καθεστώτος δεν μπορεί να γίνη έρήμην του πολωνικού λαού, του όποιου ή αντίθεσις και ή αντίστασις κατά των κυβερνητών του είναι δλοκληρωτική. Η υπό τον πρωθυπουργόν Συράνκιεβιτς όμάς, έχουσα φαίνεται και την συγκατάθεσιν του γενικού γραμματέως Όσάμπ, προσανατολίζεται προς την ιδέαν επαναφοράς εις τους κόλπους του κόμματος και πλήρους άποκαταστάσεως του παλαιού ήγέτου του κόμματος Γκομούλκα, ό όποιος, λόγω των διωγμών και του κινδύνου που διέτρεξε κατά το μεγάλο κύμα των έκκαθαρίσεων του 1948, έχει τον φωτοστέφανον του μάρτυρος και είναι έκ των πραγμάτων διμοφιλής εις την κοινήν γνώμην. Κατά τας άπόψεις αυτάς, ή κινητοποιήσις του Γκομούλκα — τελευταίας έφεδρείας — παράλληλως με την συνέχισιν της δημοκρατικοποιήσεως, θ' άποτελόσε μία πρώτης τάξεως άσφαλιστική δικλειδα της λαϊκής άγανακτήσεως έναντιον του κόμματος και του καθεστώτος, των όποιων τα τελευταία έρείματα είναι τα σταθμεύοντα στη χώρα ρωσικά στρατεύματα.

Τερ. Πηλ

ΕΛΛΑΣ :

• Τα πρωτοφανή χιτλερικά μέτρα των Άγγλων στη Λευκωσία συνεκλόνησαν την έλληνική κοινή γνώμη. Η κυβέρνηση προέβη άμέσως εις καταγγελίαν της γενοκτονίας εις τα Ήνωμένα Έθνη και την παγκόσμιον κοι-

νήν γνώμην. Κατόπιν τούτου ό Χάρντικ ηναγκάσθη να άρη τα μέτρα. Έν τώ μεταξύ συνεχίζονται και συντονίζονται αι έλληνικαι προσπάθειαι διά την διαφώτισιν των ήγετών των διαφόρων εύρωπαϊκών και άσιατικών κρατών και την προώθησιν και επτυχίαν της έλληνικής προσφυγής

εις την Γενικήν Συνέλευσιν του Ο.Η.Ε. Η άγγλική αντίδρασις έκδηλώνεται με διαφόρους τρόπους, μεταξύ των όποιών και ή έξαπόλυσις της ψευδοϋς και έξ δλοκληρού ύποβολιμαίας ειδήσεως, ότι δθθεν ή Έλλάς έρωτροπεί με την Μόσχαν, ή όποια ως άντάλλαγμα θα παρεχάιρει τηήμα της Βορείου Ήπειρου. Μοναδικός σκοπός, ή δημιουργία δυσπιστίας διά το φερέγγυον της έλληνικής διπλωματικής ύπογραφής.

• Ο έτήσιος άπολογισμός του έργου της κυβερνήσεως Καραμανλή είναι εύλωτος και άνάγλυφος εις τον οικονομικόν τομέα. Η σταθερή οικονομική πολιτική της κυβερνήσεως άποκατέστησε την πίστιν του λαού προς την δραχμήν, ηύξησε την αίσιοδοξίαν των επειχειρηματιών, συνεκράτησε τα έπίπεδα των τιμών. Χαρακτηριστικά είναι έν προκειμένω ή αύξησις του ύψους της άποταμιεύσεως, ή πτώσις του τόκου ελευθέρας άγοράς από 2,25% εις 1,26% μηνιαίως, ή σταθεροποίησις της τιμής της χρυσής λίρας. Τα θετικά αυτά έπιτεύγματα, φαίνεται ότι έξετιμήθησαν δεόντως από τους διεθνείς οικονομικούς κύκλους, οι όποιοι, κατά τον κ. Ζολώταν, είναι πρόθυμοι δι' επενδύσεις εις την Έλλάδα. Σχετικώς, υπό το ίδιοι πάντα πρίσμα, πρέπει να έκτιμηθουν και αι πληροφορίες ότι οι έν Αθήναις άρμόδιοι άμερικανικοί παράγοντες προσανατολίζονται προς την άνάγκην έκδιωμχανίσεως της Έλλάδος, εις την όποιαν έχουν δημιουργηθή αι προϋποθέσεις όπως καταστή αύτη το «βιομηχανικόν κέντρον της Έγγυς Άνατολής».

• Ο καπνός, που έξακολουθεί ν' άποτελή την σπονδυλικήν στήλην του έξαγωγικού μας έμπορίου και την πρόσδοον ενός έκατομμυρίου Έλλήνων, τυγχάνει έφέτος έγκαίρου και άποτελεσματικής προστασίας. Προς στήριξιν των παραγωγικών τιμών, άπεφασίσθη ή άμεσος χορήγησις πλασματικών δανείων αξίας 600 έκ.τ. δραχμών, έναντι ύπολογιζομένης έσοδείας 60 έκ.τ. όκάδων. Σημειωτέον ότι κατά τα έτη 1954 και 1955 είχαν χορηγηθ ή 332 έκ.τ. δια 57 έκ.τ. όκάδας και 540 έκ.τ. δια 75 έκ.τ. κατομύρια όκάδας.

ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑ :

• Οι μετασεισμικές δονήσεις της άποσταλινοποιήσεως έφεραν, έντελώς άπρόοπτα, τον Κροϋστσεφ στο Βελιγράδι και ήνάγκασαν τον Τίτο να πάη στην Κριμαία. Φαίνεται πως ή παλαιά σταλινική φρουρά Μολότωφ - Καγκά-

νοβιτς κλπ., άναθρεμμένη στο σταλινικό θερμοκήπιο δεν άντέχει στον καθαρό άέρα της σχετικής ελευθερίας. Βρίσκοντας άφορμή από τα γεγονότα του Πόζναν και τας άλλας συναφείς έκδηλώσεις εις τα διάφορα κράτη, προσεπάθησε να έξουδετερώση την «φιλελεύθερα» όμάδα Μπουλγκάνιν - Κροϋστσεφ και να επαναφέρη τα άπολωλότα πρόβατα εις την στρούγκαν της σιωπής, της μονολιθικότητος, του αλαθήτου. Καίτοι είναι πρόωρη άκομ ή συναγωγή θετικών συμπερασμάτων, είναι ίδυνάτον, από τας διαφανομένας ένδείξεις και πράξεις, να ύποστηριχθ ή άσιώμως ότι ό στρατάρχης Τίτο έξέρχεται έκ της διαμάχης ίσχυρότερος και με κάποιαν έξουσιοδότησιν «έν λευκώ».

Μ. ΒΡΕΤΑΝΝΙΑ :

• Η άκαμπτos πολιτική επί του κυπριακού, το ζήτημα του Σουέζ και ή κρίσιμος θέσις της οικονομίας επιδεινώνουν την θέσιν της κυβερνήσεως. Ήντεν και διχάζουν την κοινή γνώμη. Το συνέδριο του Έργατικού κόμματος, κατά το όποιον συνεσφίχθη ή ένότης του, διεχώρισε πλήρως τας εϋθύνas του και διέτύπωσε πρόγραμμα φιλελεύθερας έξωτερικής πολιτικής με άναγνώρισιν, μεταξύ άλλων, και του δικαιώματος αυτοδιαθέσεως των Κυπρίων.

Ε.Σ.Σ.Δ. :

• Αί συναντήσεις Τίτο - Κροϋστσεφ εις το Βελιγράδι και την Κριμαία δείχνουν ότι ή συλλογική ήγεσία διατρέπει δδεϊαν κρίσιν τάσεων. Η σταλινική μερίς δυσανασχετεί διά τα άναπτυσσόμενα κινήματα άνεξαρτησίας εις τα δορυφόρα κράτη και ένισχύει τα σταθμεύοντα εις την Πολωνίαν και Ούγγαριαν ρωσικά στρατεύματα. Η όμάς Μπουλγκάνιν - Κροϋστσεφ - Σεπίλωφ συνεχίζει την μεγάλην δλκήν και μακράς πνοής ειρηνικήν της έπίθεσιν και διείσδυσιν. Υποστηρίζει και ένισχύει διπλωματικώς και στρατιωτικώς την Αίγυπτον και τα άλλα άραβικά κράτη, άποστέλλει παρατηρητάς εις τας άμερικανικάς έκλογάς, παγώνει τας θέσεις της διά δανείων και άποστολών εις την Κεντρικήν και Νοτιοανατολικήν Άσίαν, άποκαθιστά τας διπλωματικές σχέσεις της με την Ίαπωνίαν, έπιτρέπει και ύποσθθβή την επίστροφην των Ίσπανών αιχμαλώτων και έξορ'στων, καλεί και άποστέλλει έπισήμους και έμπορωφωτικές άποστολάς, πολλαπλασιάζει τας φιλικάς ένδείξεις της προς τους έγγυς και άπω γείτονας.

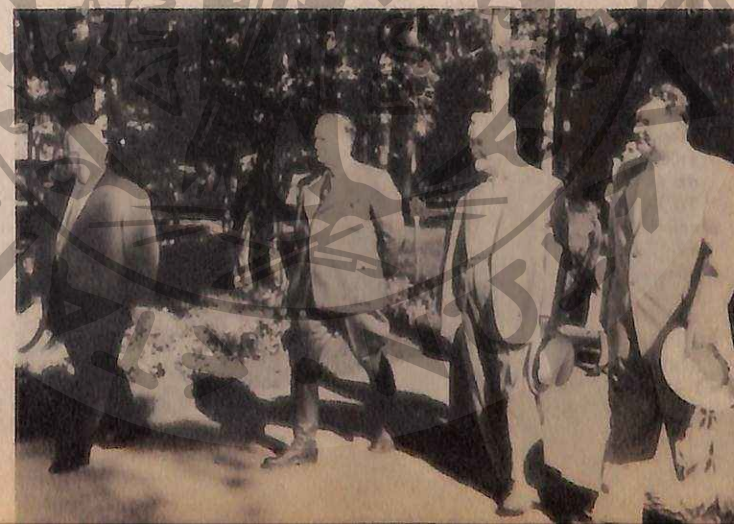

Ο ΑΪΖΕΝΧΑΟΥΕΡ ΣΕ ΑΓΩΝΑ ΠΑΙΗΖ ΜΠΩΛ. Ο πρόεδρος Άϊζενχάουερ παρακολούθησε τον άγώνα μπαιήζ μπάλ που έγινε στη Ν. Υόρκη μεταξύ δύο μεγάλων άμερικανικών όμάδων. Στη φωτογραφία ό πρόεδρος σκύβει με ένδιαφέρον, άκουμπώντας πάνω στο προεδρικό έμβλημα του θωρείου του, για να παρατηρήση τον άγώνα. Μαζύ του (στο κέντρο) είναι ό γυιός του ταγματάρχης Τζών Άϊζενχάουερ κι' ό ύπουργός των Έξωτερικών κ. Φόστερ Ντάλλες (άριστερά), που φαίνεται πολύ σκεπτικός. (United Press)

ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΓΙΑ ΤΟ ΣΟΥΕΖ ΣΤΟΝ Ο.Η.Ε. Στη φωτογραφία ό ύπουργός των Έξωτερικών της Άγγλιας κ. Σελγουίν Λούντ (δεύτερος άπ' τ' άριστερά) έκφωνεί τον έναρκτήριο λόγο, ενώ παρακολουθούν ό Ρώσος συνάδελφός του κ. Σεπίλωφ (άριστερά), ό Άμερικανός ύπουργός των Έξωτερικών κ. Ντάλλες (δεύτερος έκ δεξιών) και ό Αιγύπτιος κ. Φαουζί. (Interpress)

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΟΥ ΤΙΤΟ ΣΤΗ ΡΩΣΙΑ. Από το τελευταίο ταξίδι του στρατάρχη Τίτο, προέδρου της Γιουγκοσλαβίας, στη Ρωσία. Έξ άριστερών προς τα δεξιά, οι Κροϋστσεφ (γεν. γραμματέυς του ρωσικού Κ.Κ.), Τίτο, Μπουλγκάνιν (πρωθυπουργός της Σοβ. Ένώσεως) και Κυριτσένκο (μέλος της Κ.Ε. του Ρ.Κ.Κ.) κατά τη διάρκεια ενός περιπάτου στη Γιάλτα. (Intercontinentale)

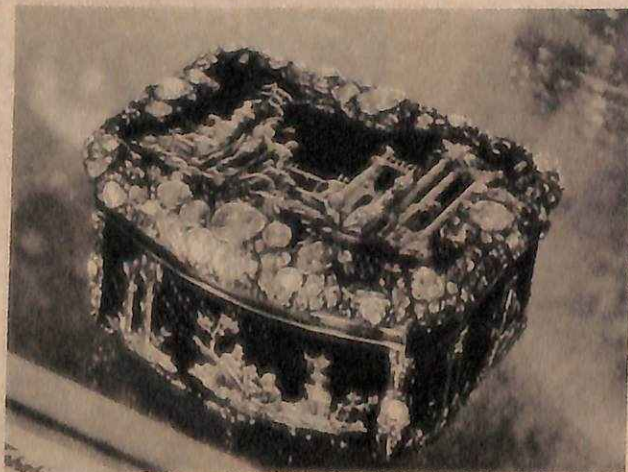

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΧΟΕΝΤΖΟΛΛΕΡΝ κρύβει, όπως όλα τα παλιά κάστρα, μιά μεγάλη ιστορία. Κατεστράφη το 1823, εκτίσθη πάλι το 1854 και το 1857 πήρε την τελειωτική του μορφή. Τώρα, έσων του πέφτει ή σκιά ενός σκανδάλου: τον βαραίνει το μυστήριο της τελευταίας δέσποινας του.

(Φωτ. Deutsche Presse - Agentur)

ΜΙΑ ΒΑΡΥΤΙΜΗ κοσμηματοθήκη ήταν ανάμεσα στα δακρυγόνα κληρονομήματα του Όττο Γκρόχα, ο ευνουμένος της Καικιλίας. Μόνο από το περιεχόμενο «σμαράγδι των Ρωμανών» ο νεαρότατος, σε σύγκριση με την «προστάτιδα» του, δανδής απέκλυσε 455.000 νέων δραχμών. Τα κοσμήματα αυτά διεκδικούν, απόστοιχοι μπροστά στις αποκαλύψεις που συνεπάγονται παρόμοιες δίκες, οι νόμιμοι κληρονόμοι των Χοεντζόλλερν ζητώντας να ακυρωθεί η διαθήκη της Καικιλίας ως «προσβάλλουσα τα χρηστά ήθη».

ΟΙ ΧΟΕΝΤΖΟΛΛΕΡΝ ΑΓΩΝΙΟΥΝ

Θα δικαιώσουν τα γερμανικά δικαστήρια τον ευνουμένο της πριγκιπίσσης ΚΑΙΚΙΛΙΑΣ —τον «κομπόν άπατεώνα» ΟΤΤΟ ΓΚΡΟΧΑ— που κληρονόμησε τα βαρύτιμα κοσμήματα και μιάν αποκαλυπτικήν αλληλογραφία του Οίκου;

Η διαθήκη της συζύγου του άλλοτε διαδόχου (Κρόμπριτς) της Γερμανίας, πριγκιπίσσης Καικιλίας της Πρωσίας, που πέθανε στα 1954, αποτελεί και πάλι αντικείμενο περιεργείας της γερμανικής κοινής γνώμης, με την ευκαιρία της επαναλήψεως της σχετικής δίκης, στο έφετείο της Στουτγάρδης. Έναγόμενος σ' αυτή τη δίκη είναι ο Όττο Γκρόχα, ο άνθρωπος που ήταν επί χρόνια «συννοδός» της, και που η Καικιλία του είχε απονεμίσει τον τίτλο του «Αυλικού Συμβούλου», αν και δεν ήταν, όπως όλοι όσοι τον γνωρίζουν λένε, παρά ένας κοινός άπατεώνας, όλωσδιόλου αγράμματος. Σ' αυτό τον ευνουμένο της η πριγκιπίσσα άφησε ένα μεγάλο μέρος απ' τα κοσμήματά της, την τεράστια αλληλογραφία της, καθώς και τα απομνημονεύματά της, που περιέχουν και πληροφορίες για τα έσωτερικά ζητήματα του Οίκου των Χοεντζόλλερν.

ΑΝΤΙΘΕΤΗ ΠΡΟΣ ΤΑ ΧΡΗΣΤΑ ΗΘΗ

Η διαθήκη της Καικιλίας είχε προσβληθεί στην αρχή απ' τους Χοεντζόλλερν — τα παιδιά της Κρομπριντσέσσις, και ιδίως απ' τον πρίγκιπα Λουδοβίκο Φερδινάνδο, τον μεγαλύτερο γιό της — με το επιχείρημα ότι είναι «αντίθετη προς τα χρηστά ήθη», κι ο Γκρόχα είχε καταδικασθεί πρωτοδικώς να ξαναδώσει τα κοσμήματα, και κυρίως ένα δαμαντοκόλλητο διάδημα και ένα ποσόν 455.000 νέων δραχμών, προϊόν της πωλήσεως του περιφημου σμαραγδιού των Ρωμανών, που ανήκε στην πριγκιπίσσα Καικιλία.

ΗΤΑΝ ΑΝΙΣΟΡΡΟΠΗ;

Ο Όττο Γκρόχα, ένας ωραίος στην εμφάνιση και σχετικά νέος άνδρας — η πριγκιπίσσα Καικιλία πέθανε σε ηλικία 67 ετών από καρδιακή προσβολή — βρισκόταν μέχρι πρό όλιγου στο Νοσοκομείο των Άδελφών του Έλέους του Μονάχου. Καθώς Ισχυρίσθηκε, είχε τραυματισθεί στο κεφάλι έπειτ' από μιά ξαφνική λιποθυμία, κ' έπαθε έγκεφαλική διάσειση. Σε συνέντευξη που έδωσε σ' ένα δημοσιογράφο που τον έπισκέφθηκε στο νοσοκομείο, ο Γκρόχα απείλησε ότι θα μηνύσει όλες τις έφημερίδες και τα περιοδικά που διαδίδουν γι' αυτόν «ανακριβείες». Στο άναμεταξύ, έχει άσκησει έφεση στο έφετείο της Στουτγάρδης, και θέμα αυτής της νέας δίκης — για την όποια δεν έχει βγή ακόμα απόφαση — είναι η διανοητική κατάσταση της πριγκιπίσσης στα τελευταία χρόνια πριν απ' το θάνατό της. Με άλλα λόγια, η οικογένεια Χοεντζόλλερν προβάλλει τώρα εναντίον του Γκρόχα το επιχείρημα, πως η Καικιλία δεν ήταν καλά στα μυαλά της τον τελευταίο καιρό, και ότι συνεπώς η διαθήκη της πρέπει ν' ανατραπεί. Το επιχείρημα ότι η πριγκιπίσσα δεν ήταν διανοητικά εν τάξει, δεν είχε προβληθεί στην πρωτόδικη δίκη απ' τον πρίγκιπα Λουδοβίκο Φερδινάνδο της Πρωσίας και τους υπόλοιπους κληρονόμους για λόγους οικογενειακούς. Δεν ήθελαν, δηλαδή, τα παιδιά να διακηρύξουν πως η μητέ-

ρα τους ήταν «ραμολή» και δεν ήξερε τί της γινόταν. Τώρα, όμως, έπειδή ίσως φοβήθηκαν ότι θα έχαναν τη δίκη στο έφετείο, «απλήλαξαν» τους τρεις γιατρούς της Καικιλίας απ' την υποχρέωση τηρήσεως του επαγγελματικού μυστικού, κ' οι γιατροί αυτοί, που εξετάσθηκαν την πρώτη μέρα της δίκης, αποκάλυψαν κατηγορηματικά ότι η ύψηλή πελάτισσά τους τα είχε έντελώς χαμένα, τουλάχιστον τους τελευταίους μήνες της ζωής της, πράγμα που την έκανε να πέσει θύμα του έναγόμενου άπατεώνας.

Πραγματικά, ένας απ' τους γιατρούς της, ο δόκτωρ Ντίσσε, που παρακολουθούσε την καρδιά της κατά τα τελευταία δέκα χρόνια, είπε ότι, εξ αίτίας της αρτηριοσκληρώσεως, η πριγκιπίσσα νόμιζε συχνά πως το πρωί ήταν άπογευμα ή ότι η μέρα ήταν νύχτα και αντίστροφως. Έπίσης πολύ συχνά δεν αναγνώριζε πρόσωπα, ακόμα και του πιο στενού της περιβάλλοντος, ή νόμιζε πως ο ένας ήταν ο άλλος. Τέλος, πολλές φορές την έπιανε, έντελώς άδικαιολόγητα, ένα άκατάσχετο σπασμωδικό γέλιο...

ΤΑ «ΠΑΖΑΡΙΑ» ΤΟΥ ΓΚΡΟΧΑ

Ας σημειωθεί, ότι ο ευνουμένος της μακαρίτισσας Όττο Γκρόχα, πρότεινε στους κληρονόμους να του μετρήσουν το ισόποσο 700.000 νέων δραχμών για να παραιτηθεί από κάθε αξίωση στα κοσμήματα, που η αξία τους υπολογίζεται στο διπλάσιο. Οι διαχειριστάι όμως της πριγκιπικής οικογενείας δεν δέχονταν να συμβιβαστούν με ποσό μεγαλύτερο από 350.000 νέων δραχμών (το εν τέταρτον της αξίας των κοσμημάτων).

Έπειτα, παραμένει ανοικτό και το ζήτημα των δικαστικών έξόδων, που έχουν φτάσει σε άλλες 350.000! Κ' έτσι, αν η πριγκιπίσσα δεν αποδειχθεί τρελή, ή αν δεν άκυρωθεί γι' άλλη αίτία η διαθήκη της, οι φυσικοί κληρονόμοι της ίσως να βρεθούν και όφειλέται του κυρίου «Αυλικού Συμβούλου» — του τυχοδιώκτη ευνουμένου Όττο Γκρόχα...

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΚΑΙΚΙΛΙΑΣ

Ας δούμε, όμως, από ποιους αποτελείται η οικογένεια της Καικιλίας — ποιοι δηλαδή είναι οι σημερινοί εκπρόσωποι του Οίκου των Χοεντζόλλερν και διεκδικείται της κληρονομιάς της. Αρχηγός της οικογενείας είναι σήμερα ο πρίγκιπ Λουδοβίκος - Φερδινάνδος της Πρωσίας, που έχει κάνει έναν πολύ εύτυχισμένο γάμο με την πριγκιπίσσα Κύρα της Ρωσίας, κ' έχει μαζί της έφτά γερά και χαρούμενα παιδιά — τέσσερα άγόρια 12—19 ετών και τρία κορίτσια. Μένει κοντά στη Βρέμη, και διοικεί από κει τα υπολείμματα της περιουσίας του Οίκου των Χοεντζόλλερν. Ο πρίγκιπας έχει σπουδάσει έθνική οικονομία στο Πανεπιστήμιο της Βρέμης και πήρε στα 1929 τον τίτλο του διδάκτορος. Έργήσθηκε στο έξωτερικό, και συγκεκριμένα στα έργοστάσια Φόρντ, για να πάρη μιάν ιδέα των σχέσεων εργατών και εργοδοτών. Στον πόλεμο, υπηρέτησε στην αεροπορία, και στα 1945 σώθηκε ως εκ θαύματος απ' την αλχμάλωσία, όταν οι Ρώσοι έκαναν μιάν αλφινδιαστική πρόωθηση προς το Έλμπινγκ, όπου ζούσε η οικογένειά του σ' ένα μεγάλο δικό της κτήμα.

ΗΤΑΝ ΤΡΕΛΛΗ; Ήταν ανήθικο ν' αφήση στον γραμματέα της όλη της την περιουσία, αποκληρώνοντας τους πρίγκιπες συγγενείς της; Τα έρωτήματα αυτά δημιουργεί η «σκανδαλώδης διαθήκη» της Καικιλίας συζύγου του άλλοτε διαδόχου της Γερμανίας, κρόμπριντς Γουλιέλμου, που πέθανε το 1954.

Ο κομπός εύνοούμενος κρατά την αλληλογραφία της πριγκιπίσσης κ' εκβιάζει τούς νομίμους κληρονόμους

ΜΙΑ ΝΕΑΝΙΚΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ. Η Καικιλία, φημισμένη για την σχεδόν «μεσογειακή» όμορφιά της, μαζί με τον κομπό της Γερμανίας καί... αυτοκράτορα της καρδιάς της», όπως απέκαλεσε τον σύζυγό της.

ΚΟΜΠΟΣ, ΚΑΛΟΦΤΙΑΓΜΕΝΟΣ, ικανός να παίξει ρόλο δανδή, ο "Όττο Γκρόχα μπαίνει στο δικαστήριο. Δεν τον πολυενδιαφέρουν οι υπαινιγμοί ότι είναι ένας άπατεων, έκμεταλλεύτης μιάς γηρασμένης μισότρελλης.

«Άλλος γιός της Καικιλίας και του διαδόχου, του Κρόμπριντς, είναι ο «Φρίτς», ο πρίγκιψ Φρειδερίκος της Πρωσίας, που έχει σπουδάσει νομικά, έγινε τραπεζικός υπάλληλος, ταξίδεψε στην Αγγλία, αποκλείστηκε εκεί στον πόλεμο και τελικά γνώρισε τη λαίδη Γκίνεε κόρη του κόμιστος του "Αϊθ" και την παντρεύτηκε. Ο κόμης του "Αϊθ" ανήκει σε μιά απ' τις παλιότερες και καλύτερες οικογένειες της Ιρλανδίας, που, ανάμεσα στα πολλά άλλα περιουσιακά της στοιχεία, είναι και ιδιοκτήτρια τεραστίων ζυθοποιείων. Ο Φρειδερίκος κ' η Ιρλανδέζα γυναίκα του έχουν τρία παιδιά.

Η Καικιλία είχε κ' έναν άλλο γιό, τον Ούμβέρτο, που η στάχτη του βρίσκεται πλάι στον τάφο όπου την έθαψαν στα 1954. Ο άγαπημένος της αυτός γιός, που δεν έπαθε τίποτα στον τελευταίο πόλεμο, αν κ' έλαβε μέρος σε πολλές επιχειρήσεις της Λουφτβάφφ, ήταν γραφτό να πεθάνει στην Αφρική, όπου πήγε για να διοικήσει ένα μικρό αγρόκτημα των Χοεντζόλλερν. Ο Ούμβέρτος, που ήταν νέος και με λαμπρό μέλλον—γιατί είχε εξαιρετική μόρφωση και σπάνιες διοικητικές ικανότητες—πέθανε από όξεια προσβολή σκαλικοειδίτιδος, γιατί ο γιατρός ήρθε πολύ αργά να τον περιποιηθεί... Η Καικιλία είχε και δυο κόρες: Την συνονομάτη της Καικιλία, που παντρεύτηκε στα 1949—δταν ζούσε ακόμα ο Κρόμπριντς, ο πατέρας της—έναν Αμερικανό αρχιτέκτονα-διακοσμητή, τον Κένεθ Χάρρις, με τον οποίο ζή σήμερα στο Άμαρילו του Τέξας. Και την πριγκιπίσσα Άλεξανδρίνη της Πρωσίας, που ζή κοντά στο Μόναχο κ' είναι αφιερωμένη στο νοικοκυριό.

Ο ΚΡΟΜΠΡΙΝΤΣ ΚΑΙ Τ' ΑΔΕΛΦΙΑ ΤΟΥ

Ο Κρόμπριντς Γουλιέλμος, ο άλλοτε διάδοχος του Γερμανικού Ράιχ και σύζυγος της Καικιλίας, είχε πεθάνει στο Μπάντ Κίσιγγκεν, από καρδιακή προσβολή κι αυτός, στα 1951—τρία χρόνια πριν από τη γυναίκα του. Σήμερα, ζούν άλλα δυο αδέρφια του, παιδιά κι αυτά του Κάιζερ Γουλιέλμου του Β': Τό ένα είναι ο πρίγκιψ "Όσκαρ, που μένει στη Βόννη, είναι μόνιμος αξιωματικός και υπηρέτησε στον τελευταίο πόλεμο ως συνταγματάρχης διοικητής μονάδος. Ο πρίγκιψ "Όσκαρ ανήκει στο Τάγμα των Ίωαννιτών κι ασχολείται με διάφορα φιλανθρωπικά έργα. Τελευταία εγκαίνιασε ένα καινούργιο νοσοκομείο αυτού του Τάγματος. Τό άλλο παιδί του Κάιζερ που ζή ακόμα είναι η δούκισσα Βικτωρία-Λουίζα του Μπράουνσβάιγκ-Λύνεμπουργκ, μητέρα του σημερινού δούκως Έρνέστου-Αύγουστου του Μπράουνσβάιγκ Λύνεμπουργκ. Η δούκισσα, με τον γάμο της με τον δούκα του Μπράουνσβάιγκ, έθεσε τέρμα σε μιά παλιά αντιζηλία που υπήρχε ανάμεσα στους Οίκους των Χοεντζόλλερν και του Άννοβέρου. (Στον Οίκο του Άννοβέρου ανήκει, ως γνωστόν, κ' η βασίλισσα της Ελλάδος Φρειδερίκη). Η δούκισσα είναι πολύ αγαπητή στον τόπο της, γιατί έχει

οργανώσει μιά υπηρεσία βοηθείας προς τα φτωχά προσφυγόπαιδα που έρχονται απ' την Ανατολική Γερμανία, καθώς και ωραίες θερινές κατασκηνώσεις για τα φτωχά παιδιά. Η κυβέρνηση της Βόννης έχει ευχαριστήσει την δούκισσα για την υποδειγματική αυτή φιλανθρωπική εργασία της, κ' έχει δηλώσει ότι τα παιδιά της Γερμανίας θα της οφείλουν αιώνια ευγνωμοσύνη.

Ο πρίγκιψ "Όσκαρ είχε τέσσερα παιδιά. Ο μεγαλύτερός του γιός, που κι αυτός λεγόταν πρίγκιψ "Όσκαρ της Πρωσίας, σκοτώθηκε στον τελευταίο πόλεμο στην Πολωνία. Ο δεύτερος γιός, ο πρίγκιψ Μπούρχαρντ, είναι δικηγόρος κ' εργάζεται σε μιά ασφαλιστική εταιρία του Μόναχου. Τρίτη είναι η πριγκιπίσσα Χερτσελάιντε, που παντρεύτηκε τον πρίγκιπα Κάρολο-Βύρωνα της Κουρλάνδης, κοντά στο Μόναχο, σ' ένα αγρόκτημα. Κι ο νεώτερος γιός του πρίγκιπος "Όσκαρ είναι ο πρίγκιψ Γουλιέλμος-Κάρολος της Πρωσίας, διευθυντής ενός εργοστασίου χημικών προϊόντων.

ΟΙ ΠΡΙΓΚΙΠΕΣ ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ!

Απ' την απάριμηση αυτή προκύπτει ότι οι Χοεντζόλλερν, όπως άλλωστε και οι περισσότεροι άλλοι πρίγκιπες σήμερα, εργάζονται για να ζήσουν, όπως όλοι οι άνθρωποι. Είναι δικηγόροι, έμποροι, μηχανικοί ή κτηματίαι. Συμβαίνει συχνά κάποιος απ' αυτούς να είναι προικισμένος με ισχυρό καλλιτεχνικό ταλέντο. Στον Οίκο των Χοεντζόλλερν, λόγω χάρη, ο αρχηγός της οικογενείας πρίγκιψ Λουδοβίκος-Φερδινάνδος έχει μεγάλο μουσικό ταλέντο, και κατάρθωσε, με τις συνθήσεις του, να επιβληθεί τόσο στη Γερμανία όσο και στο εξωτερικό.

ΟΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΚΑΙΚΙΛΙΑΣ—ΚΡΟΜΠΡΙΝΤΣ

Στην κηδεία της Καικιλίας είχαν παρευρεθεί κάπου 100 πρίγκιπες, Γερμανοί και ξένοι. Και τό πράγμα δεν είναι παράξενο, αν σκεφτεί κανείς τούς δεσμούς που έχει ο Οίκος των Χοεντζόλλερν με τούς ξένους βασιλικούς Οίκους. Η αδελφή της Καικιλίας, λ.χ., είναι μητέρα του βασιλιά της Δανίας Φρειδερίκου. Η Καικιλία ήτανε κόρη του Μεγάλου Δουκός του Μακλεμβούργου.

Τα τελευταία χρόνια της ζωής της, η Καικιλία τα πέρασε στη Στουτγάρδη. Όταν, λίγο πριν απ' το θάνατό της, την επισκέφθηκε κάποιος δημοσιογράφος, του είπε ότι νοσταλγούσε τό Βερολίνο και τό Μακλεμβούργο, αλλά έμενε στη Βόρειο Γερμανία «για να βρίσκεται κοντά στον Κρόμπριντς»—δηλαδή κοντά στον τάφο του ανδρός της. Λίγο μετά τον θάνατό του συζύγου της, η Καικιλία έδωσε κ' ένα άλλο δείγμα σεβασμού προς τη μνήμη του: Έγραψε ένα μεγάλο άρθρο με τον τίτλο: «Κρόμπριντς Γουλιέλμος, Κάιζερ της ψυχής μου» (ε'ο διάδοχος Γουλιέλμος, Αυτοκράτωρ της ψυχής μου). Κι όμως, όλοι ήξεραν πώς οι σχέσεις

του Κρόμπριντς με την Καικιλία δεν ήταν πάντα όμαλές. Δεν υπήρχε σχεδόν ποτέ τό πριγκιπικό αυτό ανδρόγυνο ή κατανόηση εκείνη, που θα μπορούσε ν' αποτρέψει την ψυχρότητα και τις φιλονεικίες. Αυτό αποδεικνύει, άλλωστε, κι ο φημολογούμενος σύνδεσμός της, σε μεγάλη πιά ηλικία, με τον τυχοδιώκτη "Όττο Γκρόχα. Ο τελευταίος αυτός φαίνεται πως έκμεταλλεύτηκε όχι μόνο την μείωση των διανοητικών ικανοτήτων της γριάς πριγκιπίσσης, μείωση που προερχόταν απ' την αρτηριοσκλήρωση, αλλά και την μεγάλη μο.αξία της Καικιλίας.

Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΤΗΣ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ

Έκείνο που άνησχει εξαιρετικά την οικογένεια Χοεντζόλλερν, κ' ίσως και μερικούς άλλους πριγκιπικούς Οίκους, είναι—ανεξάρτητα απ' τό ζήτημα των κοσμημάτων—τό γεγονός ότι η αλληλογραφία της Καικιλίας, καθώς και τα μακροσκελέστατα απομνημονεύματά της, βρίσκονται στα χέρια ενός έκδιστου και τυχοδιώκτου. Ο πριγκιπικός αυτός Οίκος δεν έχει, φυσικά, καμμία διάθεση να δημοσιευθούν αυτά τα γράμματα και τ' απομνημονεύματα, που πιθανότατα θ' αποκαλύπτουν άσθενείς πτυχές της ζωής όχι μόνον της Καικιλίας, αλλά κι άλλων μελών πριγκιπικών οικογενειών. Ο "Όττο Γκρόχα έχει λοιπόν στα χέρια του ένα μεγάλο όπλο για να άσκησει έκδισμο και να κρατήσει, έναντι των εγγράφων, τό κοσμήματα. Αυτό, βέβαια, θα γίνει ενδεχομένως υπό τό μόρφη συμβιβασμού, πριν τό δικαστήριο έκδώση την απόφασή του. Γιατί αν η απόφαση είναι ευνοϊκή γι' αυτόν, ο Γκρόχα θα κρατήσει όπασδήποτε και τό έγγραφο και τό κοσμήματα και θα προσπαθήσει ν' αποσπάσει κι άλλα χρήματα με νέους έκδισμούς. "Αν πάλι η απόφαση του Έφετείου είναι δυσμενής, δηλαδή αν επικυρωθή η πρωτόδικη απόφαση, ο άπατεώνας θα υποχρεωθεί να επιστρέψει τα χειρόγραφα και τό κοσμήματα...

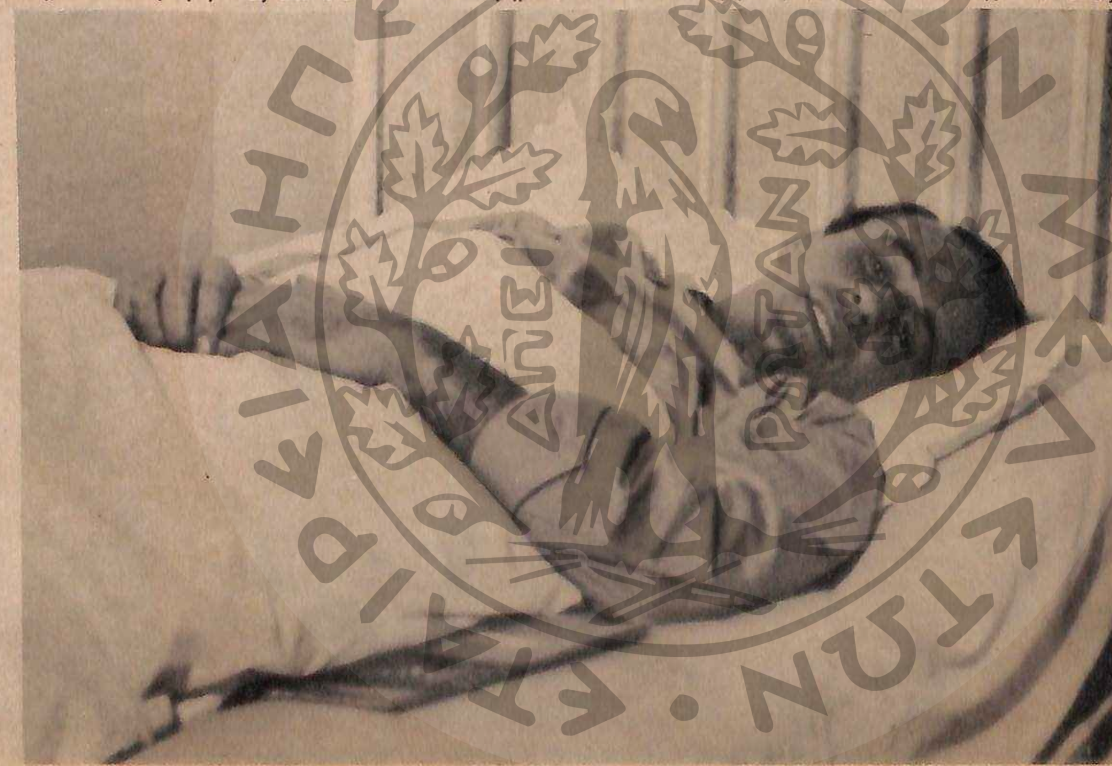
ΕΚΒΙΑΣΤΗΣ ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ

Ένωείται, ότι ο Γκρόχα διέψευσε απ' την πρώτη στιγμή όσα γράφθηκαν στον τύπο για τις σχέσεις του με την πριγκιπίσσα Καικιλία, κ' ισχυρίστηκε πως ήταν καθαρά φιλικές, και πως η μακαρίτισσα θέλησε, με τη διαθήκη της, να του δειξη την ευγνωμοσύνη της για τις μακροχρόνιες υπηρεσίες του ως «συννοδού». Όπως είπαμε δε πιο πάνω, άπειλεί να μηνύσει όλες τις έφημερίδες και τό περιοδικά που άσκολήθηκαν με τό άτομό του κατά τρόπο «συκοφαντικό». Άραγε ο Γκρόχα θα κερδίση χρήματα κι από την πλευρά αυτή, υπό τη μορφή αποζημιώσεως για «ψυχική όδυνη»; Δεν άποκλείεται! Έν πάσει περιπτώσει, φαίνεται άποφασισμένος να έκμεταλλευθή όσο μπορεί περισσότερο την καμένη την Καικιλία και μετά θάνατον, όπως φαίνεται ότι την έκμεταλλεύτηκε όσο ζούσε...

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ της Καικιλίας. Τον τελευταίο καιρό παραπονιόταν συνεχώς ότι οι συγγενείς της σπάνια έρχόντουσαν να της κρατήσουν συντροφιά. Έκτός δέβαια από τον μόνιμο «συννοδό» της "Όττο Γκρόχα.

«ΝΑ ΦΥΓΟΥΝ ΟΙ ΑΡΑΧΝΕΣ!...» ώρύεται ο «χαριτωμένος αυτός νέος», ο «συννοδός» "Όττο Γκρόχα, ύπονοώντας, έτσι, τούς πρίγκιπες που διεκδικούν τό κοσμήματα που του άπέφερε η μεγάλη εύνοια της Καικιλίας.

Πίθηκα κατά τής πολιομυελίτιδος

Το ασφαλέστερο έμβολιο τύπου Σώλκ παράγεται σήμερα στην Αύστραλία

Στην παγκόσμια έκστρατεια για την καταπολέμηση τής πολιομυελίτιδος μετέχουν και τα παιδιά τής Αύστραλίας που παίρνουν τις δόσεις τους από το έμβολιο Σώλκ.

Το έμβολιο που παράγεται στην Αύστραλία, υπό τη έποπτεία του δρος Π. Λ. Μπαίλιν, είναι κατά πάσαν πιθανότητα το ασφαλέστερο που έγινε μέχρι σήμερα.

23 εκατομμύρια παιδιά έχουν ήδη μολυσθή στις 'Ηνωμένες Πολιτείες, πάνω από 5½ εκατομ. στην 'Αγγλία. Οι Ρώσοι ανήγγειλαν ότι θα παρασκευάσουν το έμβολιο Σώλκ. Οι Σκανδιναβικές χώρες και η Γερμανία διατάζουν ακόμη αν θα χρησιμοποιήσουν ένα έμβολιο που έφηρμόσθη κατά τόσο δραματικό τρόπο το 1955 στις 'Ηνωμένες Πολιτείες, από τον δρο 'Ιωνά Σώλκ, ή αν θα εξακολουθήσουν τα πειράματά τους για την κατασκευή ίδιου έμβολιού.

Ο φόβος του κόσμου, που προεκήλη από τα αποτελέσματα των πρώτων τραγικών διαδικιών πειραμάτων στην 'Αμερική, έχει ελασκεδασθή. Αυτό απέδειχθη από την προθυμία των Αύστραλών γονέων. Πράγματι, από τους έρωτηθέντας γονείς, τα 76% έδωσαν

τη συγκατάθεσή τους για τον έμβολιασμό των παιδιών.

Οι φροντίδες που λαμβάνονται για την κατασκευή των έμβολιών, στα αύστραλιανά εργαστήρια που θα ικανοποιήσουν όλες τις ανάγκες τής χώρας, προβλέπουν και την τελευταία λεπτομέρεια σε βαθμό σχολαστικότητας.

Οι έπιστήμονες έλέγχουν και ξαναελέγχουν την εργασία των συναδέλφων τους. 'Επιπλέον γίνεται και άλλος έλεγχος στα ανεξάρτητα εργαστήρια του νοσοκομείου «Φαίρηφλντ» τής Μελβούρνης.

Το έμβολιο παράγεται από νεφρά πιθήκων στους οποίους, αφού εισαχθή, το μικρό-βιο τής πολιομυελίτιδος σκοτώνεται με φορμαλίνη.

Έχουν ληφθή όλα τα προφυλακτικά μέτρα κατά τής φυματώσεως των πιθήκων «ρέζους» που αποστέλλονται από τας 'Ινδίες. Οι πιθήκοι απομονώνονται τρεις μήνες από την ήμερα τής αφίξεώς τους στην Αύστραλία.

Έπειτα, οι πιθήκοι χρησιμοποιούνται για τις δοκιμές ήδη υπάρχοντων έμβολιών. Μερικοί έμβολιάζονται στον έγκέφαλο. 'Αργότε-

ρα γίνονται αναλύσεις στην σπονδυλική τους στήλη για να υπάρχει ή θεβαιότης ότι το μικρόβιο έχει εξαλειφθή. Μά άλλη ομάδα δέχεται το μικρόβιο ένδομυϊκώς και μία τρίτη με τον ίδιο σχεδόν τρόπο που θα έμβολιασθούν τα παιδιά.

Τα νεφρά των πιθήκων αφαιρούνται κατόπιν αναισθησίας. Κόβονται σε μικρά τεμάχια και περνούν από μία μηχανή ή οποία άπορροφά ένα μεγάλο μέρος τους και αποβάλλει ένα άλλο. Αυτο νεφρά παράγουν πέντε χιλιάδες δόσεις έμβολιού.

Τα έμβολια πριν χρησιμοποιηθούν περνάνε από δεκατέσσερα στάδια έλέγχου. Κ' έτσι ή επανάληψη του πειράματος τής Καλιφόρνας, όπου έμολύνθησαν τόσα παιδιά, είναι αδύνατη.

Τον Μάιο του 1955, έπειτα από έναν ομαδικό έμβολιασμό, προσεβλήθησαν εκατό παιδιά, τα οποία αργότερα έμειναν παράλυτα. 'Αμέσως ανεστάλησαν όλοι οι έμβολιασμοί με τον όρο Σώλκ. 'Αν και έκλονίσθη ή πιστη στην αξία του έμβολιού, ο δρ. Σώλκ και μερικοί από τους συνεργάτες του ποτέ δε έχασαν την έμπιστοσύνη τους στην μέ-

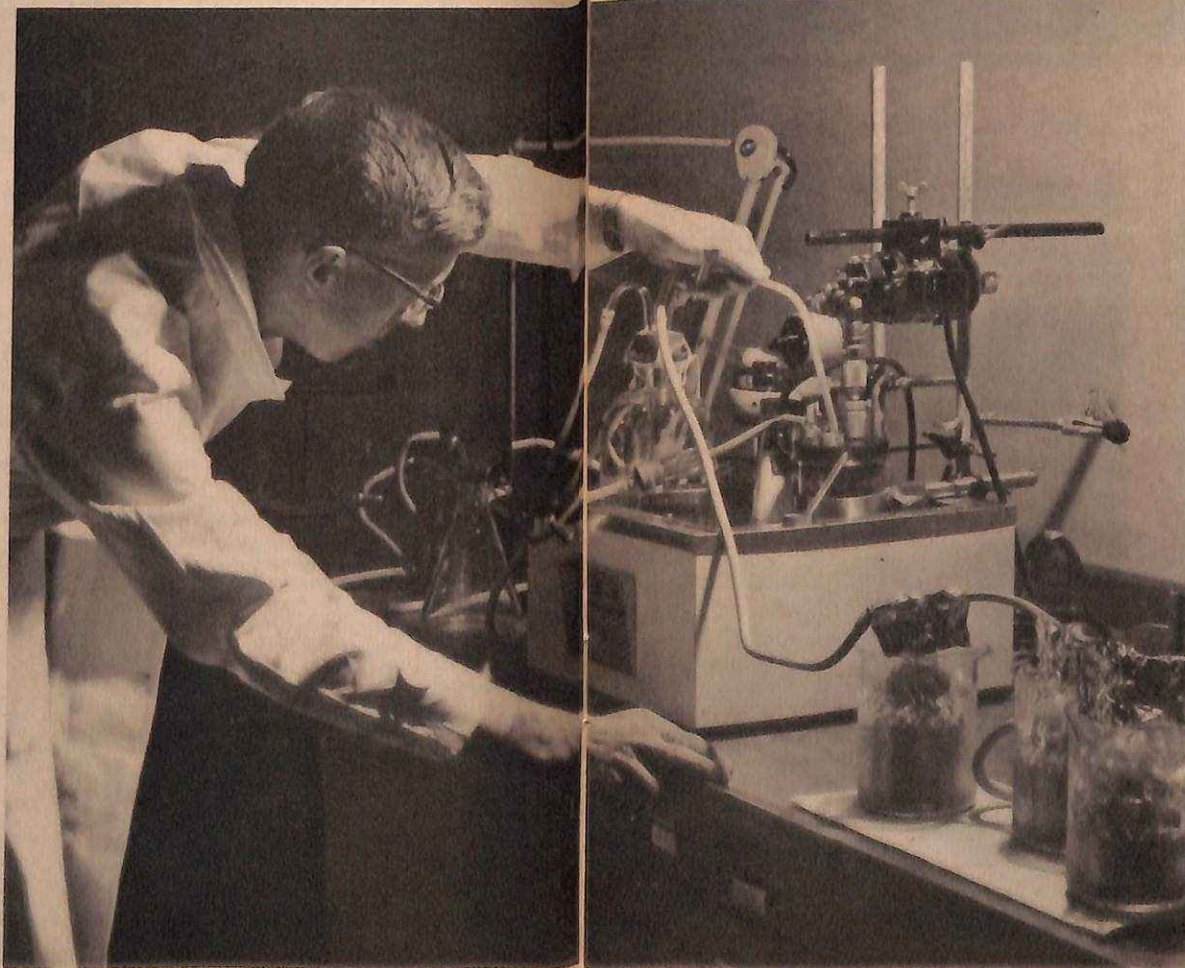
θοδό τους. 'Επειτα από έπισταμένες έρευνες, διεπιστώθη ότι το λάθος θρισκόταν όχι στη συνταγή, αλλά στο εργαστήριο. Κ' έτσι πολιομυελίτιδα έλεγχος για ν' αποφευχθούν παρόμοια λάθη.

Οι Αύστραλοί, με τη μέθοδο που εφαρμόζουν, όχι μόνον είναι ανθρωπίνως αδύνατο να επαναλάβουν τα ίδια λάθη, αλλά έχουν και το πλεονέκτημα ότι όλα τα απαραίτητα παράγονται στο ίδιο εργαστήριο.

Φυσικά, ούτε ο δρ Σώλκ ισχυρίζεται ότι το έμβολιό του εξασφαλίζει 100% ανοσία. «Γύρω στα 80%», λέει.

Η σημασία του έμβολιού για τα παιδιά τής Αύστραλίας γίνεται ακόμη σπουδαιότερη από το γεγονός ότι, βάσει των τελευταίων στατιστικών, ή πολιομυελίτις είναι κατά 20% μεγαλύτερη (κατά κεφαλήν) από την 'Αμερική. 'Από την άλλη μεριά οι ιθαγενείς δεν προσβάλλονται από την αρρώστια.

Το έμβολιο δεν προκαλεί πρηξιματα ή άλλες αντιδράσεις και χρησιμοποιείται ως προληπτικόν και για τις τρεις μορφές τής πολιομυελίτιδος. 'Ενα παιδί, αφού πάρει τις τρεις δόσεις του, έχει την ανοσία ενός ανάρρωσαντος ασθενούς.

ΠΙΘΗΚΟΙ «ΡΕΖΟΥΣ» που χρησιμοποιούνται από τα αύστραλιανά εργαστήρια για την παραγωγή του όρου κατά τής πολιομυελίτιδος. Οι πίθηκοι αποστέλλονται από τας 'Ινδίες και τα νεφρά τους, επεξεργαζόμενα, δίνουν τα κύτταρα που αποτελούν τη βάση του έμβολιού Σώλκ.

(Φωτ. Camera Press)

ΔΥΟ ΑΚΟΜΗ ΦΑΣΕΙΣ από την προεργασία του όρου. Παραπλευρώς: Κατά την διάλυση των νεφρών των πιθήκων γίνεται εύριτάτη χρήση «φορμαλίνης», ή οποία «σκοτώνει» όλους τους νοσογόνους ιούς και τα μικρόβια που είναι πιθανόν να περιέχονται στο αίμα τους. Δεξιά: Ο βιοχημικός Τζων Χουάιτ, που είναι έντεταλμένος να εξακριβώνει την μέχρι σχολαστικότητας ακρίβεια των δόσεων του έμβολιού Σώλκ.

Ο ΕΛΒΙΣ ΠΡΙΣΛΕΥ, «ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΗΛΕΚΤΡΟΦΟΡΟ ΚΑΛΩΔΙΟ Σ' ΕΝΑ ΡΥΘΜΟ ΡΟΚ-ΕΝ-ΡΟΛ

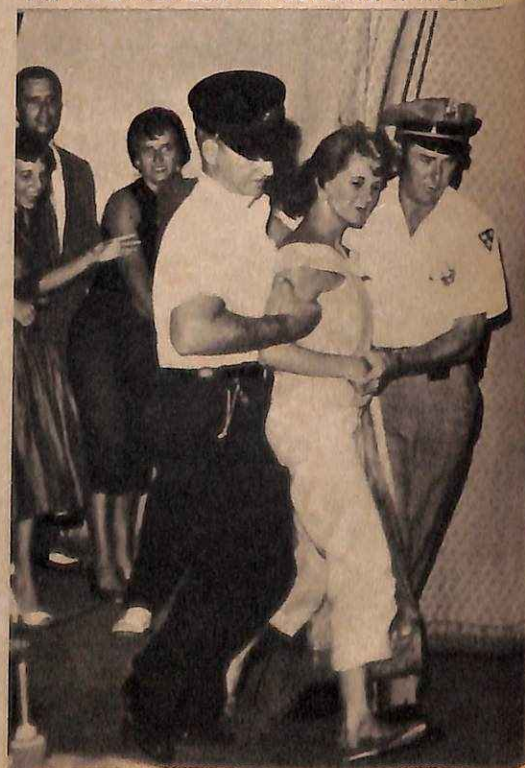
ΜΗΝ ΠΑΝΙΚΟΒΛΗΘΗΤΕ: ΟΜΑΔΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΥΣΤΕΡΑΣ. ΤΟ ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΝΕΑΡΩΝ ΟΠΑΔΩΝ ΠΡΙΣΛΕΥ ΠΑΡΑΣΥΡΕΤΑΙ, ΣΥΜΜΕΤΕ ΧΕΙ, ΜΕΘΑ — ΚΑΙ ΔΙΝΕΙ ΤΗΝ ΕΝΤΥΠΩΣΗ ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΟΥ ΟΡΓΙΟΥ

ΥΣΤΕΡΙΑ

“Ένας τραγουδιστής σκορπᾶ πανικό

Κάθε θρησκεία ἔχει καὶ τὸν προφήτη της καὶ ἡ καινούργια μανία πού ἔχει πιᾶσει τὴν νεολαία στὴν Ἀμερική καὶ στὴν Ἀγγλία, τὸ «ρόκ ἔν ρόλλ» ἔχει γιὰ προφήτη τὸν Ἑλβις Πρίσλεϋ, τραγουδιστὴ τοῦ καινούργιου ρυθμοῦ καὶ τὸ τελευταῖο κατὰ σειρὰν εἶδωλο τῶν παιδιῶν πού ἄλλοτε λιποθυμοῦσαν γιὰ τὸν Φράνκ Σινάτρα ἢ τὸν Τζόννυ Ραίϋ. Ποτὲ ὅμως, ὅσο ἐκδηλωτικοὶ κι ἂν ἦταν πάντα οἱ θαυμασταὶ τῶν τραγουδιστῶν στὸν Νέο Κόσμο, ὅσο κι ἂν ἔσχιζαν ρούχα, κι ἂν θρηνοῦσαν, κι ἂν λιποθυμοῦσαν στὰ θέατρα, ποτὲ δὲν ἔφταναν στὸν παροξυσμὸ στὸν ὁποῖο τοὺς ὀδηγεῖ σήμερα ὁ Ἑλβις. Νὰ πιστέψωμε πὼς εἶναι ὁ ἴδιος κάτι τὸ ἰδιαίτερο; Ἡ μάλλον πὼς βρέθηκε ἐκεῖ πού ἔπρεπε τὴν κατάλληλη στιγμή; Τὸ γεγονός εἶναι ὅτι σήμερα οἱ γονεῖς τὸν φοβοῦνται περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη κακὴ ἐπιρροή στὰ παιδιά τους, οἱ ἱερεῖς καυτηριάζουν τὸ τραγούδι του ἀπὸ τὸν ἄμωνα καὶ οἱ δημοτικές ἀρχές τῶν πόλεων τὸν ἐξορκίζουν.

ΓΙΑ ΝΑ ΣΥΝΕΧΙΣΘΗ ΑΠΡΟΣΚΟΠΤΑ Η ΜΥΣΤΑΓΓΗ

ΑΠΟΠΕΜΠΕΤΑΙ ΜΙΑ ΘΟΥΡΥΒΩΔΗΣ «ΦΙΛΟΤΕΧΝΟΣ»

ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΜΕΝΕΣ ΥΠΑΡΞΕΙΣ ΟΛΟΦΥΡΟΝΤΑΙ ΒΛΕΠΟΝΤΑΣ ΤΟΝ «ΘΕΟ» ΤΟΥΣ ΝΑ ΕΞΦΕΥΓΗ...

Στις πόλεις όπου εμφανίζεται ο "Ελβις Πρίσλεϋ", εμπρός σε αθούρες που δεν χωρά πλέον ούτε καρφίτσα, υπάρχουν σειρές αστυνομικών γύρω από τα φώτα της ράμπας για να τον υπερασπίσουν από υπερβολικά θερμές επιθέσεις.

Ο "Ελβις" γεννήθηκε στο Τούπελο του Μισισσιππί καί, όταν έκλεισε τα δώδεκα, οι γονείς του του χάρισαν μία κιθάρα που ποτέ δεν έμαθε να παίζει καλά... Στο γυμνάσιο, όμως, κέρδισε σ' ένα διαγωνισμό τραγουδιού την πρώτη θέση ανάμεσα σε εκατό άλλους νέους. Το 1953, ο "Ελβις" πήρε το δίπλωμά του κ' έπιασε δουλειά ως οδηγός φορτηγών αυτοκινήτων, περιμένοντας να κλείσει τα είκοσιένα και να καταταγεί αστυνομικός. Το φθινόπωρο ο "Ελβις" πήγε σ' ένα κατάστημα δίσκων και ζήτησε να "εγράψω" ένα δίσκο για να τον προσφέρει στους γονείς του. "Ενας από τους διευθυντές εκεί, ο Σάμ Φίλιπς, τον άκουσε και του ζήτησε να ξαναπάει για να "εγράψω" κι άλλους δίσκους, με έμπορικό σκοπό πλέον. Ο "Ελβις" πράγματι ξαναπήγε και η πρόβα κράτησε τρεις ώρες, ενώ αδίκως ο Φίλιπς προσπαθούσε να πείσει τον "Ελβις" να τραγουδήσει έναν αργό ρυθμό. Σταμάτησαν, απογοητευμένοι για να πουν έναν καφέ και τότε ο "Ελβις" άρπαξε την κιθάρα που είχε φέρει μαζί του και ξέσπασε τα νεύρα του σ' ένα σπασμωδικό ρυθμό. "Ετσι γεννήθηκε το "Γαλάζιο φεγγάρι του Κεντάκυ", η πρώτη του μεγάλη επιτυχία.

Οι εμφανίσεις αυτές δεν θεωρούνται και πολύ «καθώς πρέπει» από τους μεγαλύτερους, μα ο "Ελβις" δεν έννοει ν' αλλάξει το στυλ του που δίνει την εντύπωση, λένε, πως «έχει πιάσει φωτιά το πανταλόνι του»!

ΟΙ ΑΓΡΙΕΣ ΔΙΑΘΕΣΕΙΣ των θαυμαστών του "Ελβις Πρίσλεϋ" τρομάζουν κάποτε και τον ίδιο. Σαν τον «Μαθητευόμενο Μάγο» του θρύλου, αφού δημιουργήσει το «τζίν» του —και στην περίπτωση μας το «τζίν» είναι ένα τέρας με χιλιάδες στόματα που βγάξει φωτιές απ' τα μάτια—δεν έχει πιά τη δυνατότητα να το κατευθύνει. Απ' τη μία μεριά τα φλογερά, θεοσεβή κηρύγματα του Μπίλλυ Γκράχαμ, απ' την άλλη οι βάρβαροι, πρωτόγονοι ρυθμοί του "Ελβις Πρίσλεϋ"—ίσως νάναι δυο μορφές της ίδιας άγνοιας.

—"Εγώ χορεύω όπως μούρχεται! δήλωσε μωτρωμένα σε κάποιον που τον ρώτησε αν οι κινήσεις με τις οποίες συνοδεύει τα τραγούδια του είναι επιτήδες προκλητικές.

Σήμερα πάντως ο "Ελβις" πιστεύει πως δεν έχει ανάγκη κανέναν και έπομένως, δεν άκουσε καμιά συμβουλή. Για πρώτη του δουλειά, αγόρασε τέσσερις «Καντιλάκ» και εξακριβώνει κάθε μέρα με αδιαφορία ότι οι θαυμαστές κ' οι θαυμάστριές του μαζεύουν την σκηνή για ένθymi και κλέβουν τις πλάκες με τους αριθμούς των αυτοκινήτων για... μαύρη αγορά!

Ο "Ελβις" παίρνει 3.000 έξαλλες έρωτικές επιστολές την εβδομάδα με προτάσεις γάμου και έκδηλωση άπειρα φρασάτα την λατρεία του για τον μακαρίτη ήθοιο Τζαίμς Ντίν και τον θαυμασμό του για την ταινία «Επαναστάτης χωρίς αιτία». Επί σκηνής, ο «άνθρωπος με την γητεία που έχουν τα φρούδια», όπως τον έχουν βαφτίσει οι θαυμάστριές του, είναι φανερά χυδαίος στις εκδηλώσεις του και οι σοβαροί επικριτές του δεν διστάζουν να χαρακτηρίσουν τον θρίαμβό του σαν ένα θρίαμβο του κακού γούστου. Το γεγονός όμως είναι πως ο μάντζέρ του Τόμ Πάρκερ δέηλωσε: «Δουλεύω τριάντα χρόνια στο μουσικό θέατρο, αλλά τέτοιο φαινόμενο δεν έχουν ξαναδεί τα μάτια μου!»

Σήμερα, ο "Ελβις", που είναι μόλις είκοσιεξι χρόνων, δεν σκέπτεται πιά να γίνει αστυνομικός. Ψηλός, μελαχρινός, με φαβορίτες "Ισπανού ταυρομάχου, είναι το είδωλο της νεολαίας, οι δίσκοι του πουλιούνται πριν ακόμη εμφανιστούν στα καταστήματα, και ο χθεσινός σωφρ κερδίζει εκατομμύρια με κάθε του ρεσιτάλ. ■ ■ ■

Τό χιλέμο Του Πατρίου

Διήγημα του DYLAN THOMAS

Στην καρδιά της νύχτας ξύπνησα μ' ένα όνειρο κοιμένο από χαμουςαίμα και λάσσο, κι άκουσα το γέρο στην πλαϊνή κάμαρα να φωνάζει, κραταλίζοντας τη γλώσσα του στον ουρανίσκο:

—'Αρρί! 'Αρρί! Χολά! Χολά!

Ήταν η πρώτη μου επίσκεψη στο σπίτι του παππού. Καθώς ανέβηκα στο κρεβάτι να πλαγίσω, τα σανίδια στο πάτωμα τρίζανε και τα ποντίκια που φύλαζαν από κάτω τσίριζαν.

Ήταν μια καλοκαιριακή, ζεστή νύχτα, μα κάποιος άνεμος σάλευε την κουρτίνα και τα φύλλα του δένδρου στο τζάμι. Έκρυφα το κεφάλι μου κάτω απ' το σεντόνι.

—'Αρρί! 'Αρρί! φώναζε ο παππούς από μέσα, σαν νάτρεχε σε άγριες πεδιάδες του Τέξας, μ' ένα λάσσο μακρύ σαν φίδι.

Η φωνή του ήταν σωστό παλληκαριού κ' η γλώσσα του, πλαταγίζοντας πίσω από υποθετικά άλογα, μεταμόρφωνε την κάμαρα σ' ένα άπερνοτο λιβαδότοπο. Σκέφτηκα να σηκωθώ να πάω μέσα, να δω μήπως ήταν άρρωστος, μήπως είχε πάρει φωτιά το κρεβάτι του, συνηθισμένος να κρύβει ανάμεικτο το τσιμπούκι του κάτω απ' το μαξιλάρι, όπως μούχε πη ή μητέρα μου.

Σηκώθηκα και, άκροπατώντας στο σκοτάδι, πήγα ψηλαφητά ως την πόρτα της κάμαρας του. Σαν είδα πως το φως ήταν ανάμεικτο, φοβήθηκα και, ανοίγοντας την πόρτα, άκουσα πάλι τον παππού να φωνάζει: «'Αρρί! 'Αρρί!», με μία φωνή που άπορούσε πως έβγαινε από ένα γέροντα.

Ο παππούς δρόμος στο κρεβάτι λιχνίζονταν δεξιά κι αριστερά, σαν να ήταν καθάλα και κάλαζε. Στα χέρια του κρατούσε αντίπαρτα γκέμια. Φορούσε πάνω απ' την άσπρη φανελένια νυχτικιά του ένα κόκκινο γιλέκο, με μακιρρένια κομπιά, χοντρά σαν καρδιά. Το γεμάτο τσιμπούκι του φεγγολοούσε ανάμεσα στα μουστάκια του, κ' έλεγες πως ή θημιονιά της γενειάδας του θάπαινε φωτιά. Σαν με είδε, τα χέρια του παρατήσαν εὐθὺς τὰ εγκέμια, κ' έπεσαν πελιδνά κι ασάλευτα πάνω στην κουβέρτα. Η γλώσσα του έπαψε να κραταλίζει και τάφαντα άλογά του σταμάτησαν ήσυχια.

—Τί συμβαίνει, παππού; ρώτησα, αν κ' είχα δη πως οι κουβέρες του δεν είχαν πάρει φωτιά.

Με κοίταξε ήσυχος. "Τότερα έσθωσε το τσιμπούκι, το τίναξε, το σφύριξε και μού φώναξε άγριοπός:

—Δεν θέλω έρωτήσεις!

"Τότερα από λίγο πρόσθεσε σαν μετανιωμένος:

—"Ε, άγόρι, σ' έχουν πειράξει ποτέ έ φίλτρες;

—"Όχι, απάντησα.

—"Εμένα όμως με πειράζουν.

Του έξηγησα πως με ξύπνησε απ' τον ύπνο καλπασμός άλδγων.

Χαμογέλασε.

—Τί σούλεγα; Νά μην τρώς πολύ. Του ξανακούστηκε να μπαίνουν, μωρέ, άλογα στις κρεβατοκάμαρες;

Ξύπνησα το πρωί μ' ένα όνειρο γεμάτο άλογα και πυρκαγιές. Ο παππούς καθόταν στο τραπέζι να κοιτάζει ντυμένους από την κορφή ως τα νύχια στα μαύρα. Σαν έφαγε, μου είπε:

—Τί παλιοάρας άπόψε! Δεν μπόρεσα να κοιμηθώ.

Κάθισε στην πολυθρόνα του, εκεί, πλάι στο τζάκι, κι άρχισε να πλάθει μπάλλες από ηπλό για τη σόμπα. Πιο ύστερα με πήρε και κάναμε ένα περπάτο μέσα απ' το χωριό Τζόνστον.

Μία μέρα πριν φύγω, πήγαμε στο Λάνστεπαν μ' ένα άμαξάκι τετράτροχο, ζεμένο σ' ένα άδυναμο μικρό άλογάκι. Ο παππούς ώδηγούσε με στιβαρά χέρια, σάμπως στα γκέμια νάχε δεμένο κανένα δόνασο. Έσφιγγε τα λουριά, βλαστήμους, χτυποβόλους το καμιντσάκι στον άέρα, είδοποιούσε άγριος τὰ παιδιά που δεν παρμερίζαν, πατούσε γερά τὰ πόδια, έρχοιγε πίσω το κορμί του, για να μην τον παρασύρει τάχα ή όρμη κάποιου άτίθασου και γιγαντώσμου ζώου.

Όταν φτάσαμε στο χωριό Λάνστεπαν, ψηλά στο λόφο, ο παππούς κατέβηκε από τ' άμαξάκι, έβαλε στα χέλια του πουλαριού ένα σβόλο τζαχαρή, το χάρδιψε και τσίπτε:

—Φτωχέ μου Τζίμ, είσαι ένα άλογάκι άκόμα άνήλικο κι όμως πρέπει να σέρνεις δυο μαντιχαλάδες σαν και μās!

Πρόσταξε κ' έφεραν ένα μαστραπά μύρα κ' ένα ποτήρι λεμονάδα για μένα και πλήρωσε την κυρία "Έντισφορντ με μία βασιλίτσα, που έβγαλε απ' το κουδουνιστό πογγί του.

Η έπιστροφή μας ήταν άληθινα έξοφρηνη κι ο καμινέρος ο Τζίμ είχε πάλι μεταβληθί σέ δόνασο και κελήττα.

Τα όνειρά μου για το Λάνστεπαν είχαν όμως διαφνεσθή.

Ότε άκρογιαλιές, όπως ήλιπα, ότε πολύχρωμες ψαρόδαρκες μακρές σαν ύπερωκεάνια, ότε άγγελιοι στο δάσος, ότε χορωδίες, ότε τίποτα.

Το πρωί που ξύπνησα, ο παππούς είχε βγή. Πήγα στα χωράφια με μία καινούργια σφεντόνα να θαρέσω γλάρους και κάργιες. Ένας ζεστός άέρας φυσούσε απ' το νότο. Η πρωινή όμίχλη μοιζούβε τα πουλιά, κ' οι πέτρες μου χτυπούσαν στο κενό. Όλο το πρωί το πέραςα κυνηγώντας, δίχως άποτέλεσμα.

Θυμωμένος έσπασα τη σφεντόνα και την πέταξα και, το μεσημέρι, γύρισα στο σπίτι για φαγητό, περνώντας μέσα απ' το δενδρόκρηπο του έφημέριου.

Ο παππούς δεν είχε ακόμα έπιστρέψει. Πήγα στον κήπο, μα ότε και κεί τον βρήκα να έπιδαωρη τά φρουτόδενδρα, όπως συνηθίζε. Φώναξα απ' το φράχτη τον γείτονα που σάλιζε με τη δράνα:

—Με συγχωρήτε, μήπως είδατε τον παππού μου;

—Χρ, τον είδα. Φορούσε ένα γιλέκο φανταζί.

Ο Γκρίφ, ο κορυέας, κατοικούσε στο πλαϊνό σπατάκι. Τον φώναξα απ' την άνοιχτή πόρτα:

—Κόριε Γκρίφ, μήπως είδατε καθόλου τον παππού μου;

Ο μπαρμπέρης δγίκε με άνασχημένα μακινά.

Του έξηγησα ακόμα:

—Φορούσε και το χροστινό του γιλέκο. Είπα έτσι, ενώ ήξερα πως αυτό το γιλέκο ο παππούς δεν το φορούσε παρά τη νύχτα.

Ο κύριος Γκρίφ ρώτησε με άγωνία:

—Μήπως ο παππούς πήγε στο Λάνστεπαν;

—Μάλιστα, πήγαμε χτες με τ' άμαξάκι.

Ο κύριος Γκρίφ ώρμησε τότε στο δρόμο, μονολογώντας στη γαλλική πατρική του γλώσσα. Φορούσε το άσπρο σακάκι της δουλειάς του και κράταγε ένα χοντρό μπαστούνι με χρωματιστές φάσες. Έτρεξα πίσω του.

Μπροστά στο ραφτάδικο φώναζε:

—Ντάν! κ' ο Ντάν ο ράφτης δγίκε απ' τη διτρίνα. Ντάν, ο Ντάν Τόμας φόρεσε το γιλέκο και πήγε στο Λάνστεπαν.

Ο Ντάν ώρμησε να δοή το σακάκι του

για να το φορέσει. Κι ο μπαρμπέρης Γκρίφ, συνέχισε να φωνάζει σε κάθε πόρτα:

—Βίλ "Εβανς, φώναξε μπροστά στο μαγαζοδόκι, ο Ντάν Τόμας πήγε στο Λάνστεπαν και φόρεσε το γιλέκο.

"Τότερα, ο κύριος Γκρίφ, σταμάτησε έξω απ' το χασάπικο, χτύπησε την πόρτα του μίστερ Πράις και σε όλους επαναλάβαινε το ίδιο άγγελμα σαν τελήης.

Συναχτήκαμε στο Τζόνστον Σκουαίρ. Ο Ντάν ο ράφτης είχε πάρει το ποδήλατο. Ο κύριος Πράις τη σούστα του με το σβέλτο άλογό του. Ο κύριος Γκρίφ, ο χασάπης Μόργκαν κ' εγώ ανέβηκαμε κι όλοι μαζί τραβήξαμε για το Κάμφορδεν. Μπροστά πήγαινε ο Ντάν με το ποδήλατο, χτυπώντας άδιάκοπα και δυνατά το κουδούνι, όπως κάνουν οι πυροσβέστες και οι αστυνομικοί στον κίνδυνο.

Ανεβήκαμε με πολύ κόπο έναν άνήφορο, πήραμε την Κονστίτουσιον Χιλ και κατηφορίσαμε στην Λάμας Στρήτ. Ο ράφτης εξακολουθούσε να κουδουνίζει κ' ένα σκυλί ώρμησε γανγίζοντας πίσω απ' το ποδήλατο. Καθώς περνούσαμε τη γέφυρα Τόουν, μοιράταν στο νου τὰ νυχτερινά ταξίδια του παππού πάνω στο κρεβάτι. Ο σαματάς που έκανε, τα ξύλινα έπιπλα που τρίζανε κ' έτρεμαν. Κάι τον ξαναδα όλόθρο πάνω στο στρωσίδια του, με το χαμογελαστό, σαν τ' "Αη Βασίλη, πρόσωπό του, να κρατά τα ύποθετικά γκέμια και να καλπάζει πλάι στο άναμμένο καπνίτζερί. Ο ράφτης, που προπορευόταν, έφαχνε ένα γύρο κι ώσφραίνονταν. Σε μία στιγμή, στρέφει προς τα δεξιά, χάνει την ισορροπία του και πέφτει χάμο με το ποδήλατο, φωνάζοντας:

—Ο Ντάν Τόμας! Τον είδα!

Η σούστα μπήκε με θόρυβο στην ξύλινη γέφυρα, και τότε είδα κ' εγώ τον παππού. Τα μπακιρένια κομπιά του γιλέκου του άστραποβόλουν στον ήλιο, φορούσε τὰ μαύρα γιορτινά παντελόνια του κ' ένα ψηλό σκουαμένο καπέλλο που τόχα δη σ' ένα ερμάρι του κελαιριού. Στο χέρι κρατούσε μία παλιά ξεγδαμένη βαλίτσα. Μας χαιρέτησε με δαθεία ή πόκληση:

—Καλημέρα σας, μίστερ Πράις, μίστερ Γκρίφ, μίστερ Μόργκαν και μίστερ "Εβανς. Σ' έμένα είπε:—Καλημέρα, άγόρι μου.

Ο μίστερ Γκρίφ στοιχίτηκε στο παρδαλό χρωμο μπαστούνι του.

—Για να σας πώ! είπε αίσθητά στον παππού μου. Καί τί θαρρείτε πως κάνατε καταμεσίμερο στη γέφυρα του Κάμφορδεν, με το κυριακάτικο γιλέκο κ' εκείνο το παλιοκαπέλλο στο κεφάλι; "Ε;

Ο παππούς δεν απάντησε. Έσκυψε το κεφάλι και, σαν να μην άκουσε τίποτα, άπόμεινε κοιτώντας τις μικρές ψαρόδαρκες του ποταμού, που σάλευαν στην όχθη καθώς χελώνες.

Ο μίστερ Γκρίφ σηκωσε το μπαστούνι του και συνέχισε:

—Όλχετε την καλωσύνη να μās πητε που σκοπεύατε να κάτε μ' αυτή τη μαύρη παλιοβαλίτσα;

Ο παππούς είπε, δίχως να μās κοιτάξει:

—Πάω στο Λάνγκαντον να με δάψουν.

Ένας γλάρος πέταξε πάνω μας κρατώντας στο ράμφος του ένα ψάρι. Ο παππούς κοίταξε το πουλί κι άναστενάξε.

—Ντάν Τόμας, είπε ο μίστερ Πράις, μά έσεις δεν πεθάνατε ακόμα.

Ο παππούς σκέφτηκε λίγο και συμπλήρωσε:

—Δε βόσκω πιά γούστο να μένω στο Λάνστεπαν σαν πεθαμένος. Στο Λάνγκαντον είμαι πιο άνετα, μπορείς να κάνεις δυο δέματα, δίχως να τελειώσης στη θάλασσα.

Οι γείτονες περιώκλωσαν τον παππού και του έλεγαν:

—"Όχι, όχι, Ντάν Τόμας, σεις δεν πεθάνατε ακόμα.

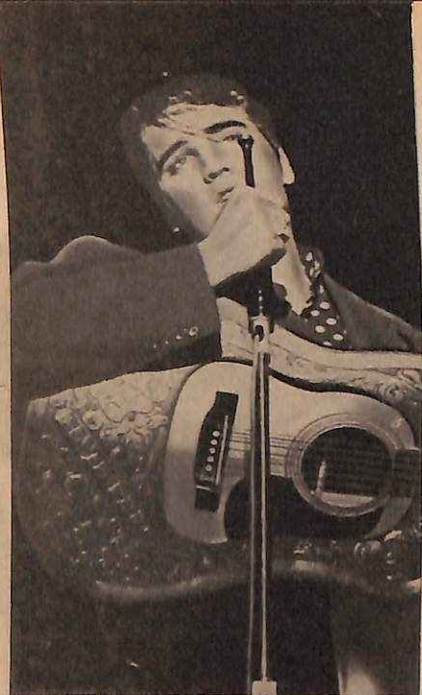
—Κανένας δεν θα σας δάψη στο Λάνστεπαν.

—Εμπρός, Ντάν Τόμας, πάμε στο σπίτι.

—Αντε, θα σε κεράσω και μαύρη μύρα.

—Καί τίτα με δαμάσκηνα και μέλι.

Μα ο παππούς άσυγκίνητος, σκυμμένος πάνω στη γέφυρα, έσφιγγε στο χέρι του τη βαλίτσα και κοίταζε με νοσταλγία το ποτάμι, τον ουρανό, τα δέντρα, τα πουλιά, σαν ένας προσφίτης που δεν έχει καμιά-καμιά άμφιβολία.

Φωνή μαγεία.

Ρυθμός άγρίων

(Μυσταγωγία...)

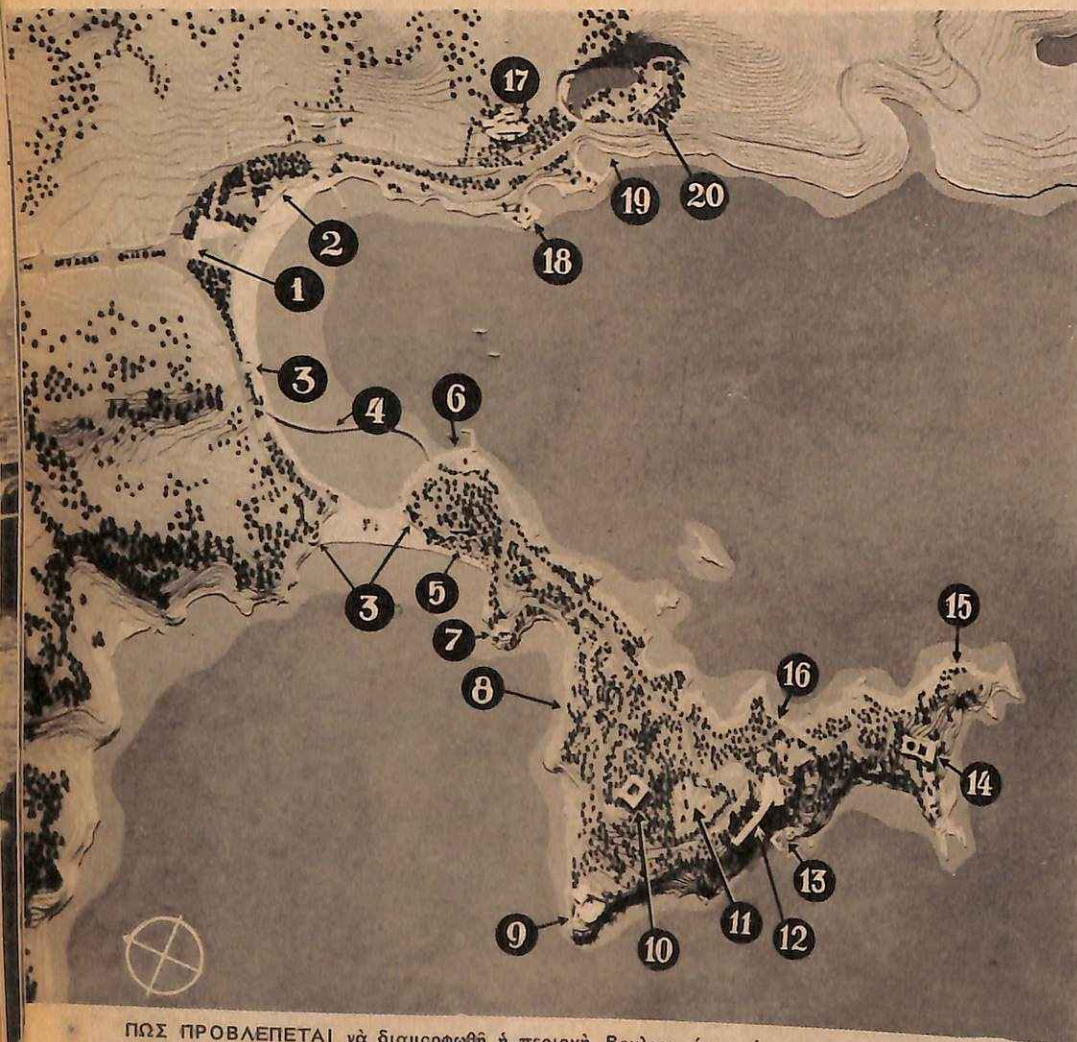

ΒΟΥΛΙΑΓΜΕΝΗ

Σχέδια για την αξιοποίηση τών μαγευτικῶν ἀκτῶν

ΣΤΗΝ ΙΔΙΑ ΜΑΚΕΤΤΑ, ἀπὸ κοντά, φαίνονται εὐκρινέστερα τὰ διάφορα ἔργα ποὺ ἡ ἐκτέλεσή τους θ' ἀξιοποιήσῃ τὴν μαγευτικὴ καὶ ἐξαιρετικὴ τοποθεσίᾳ τοῦ Σαρωνικοῦ

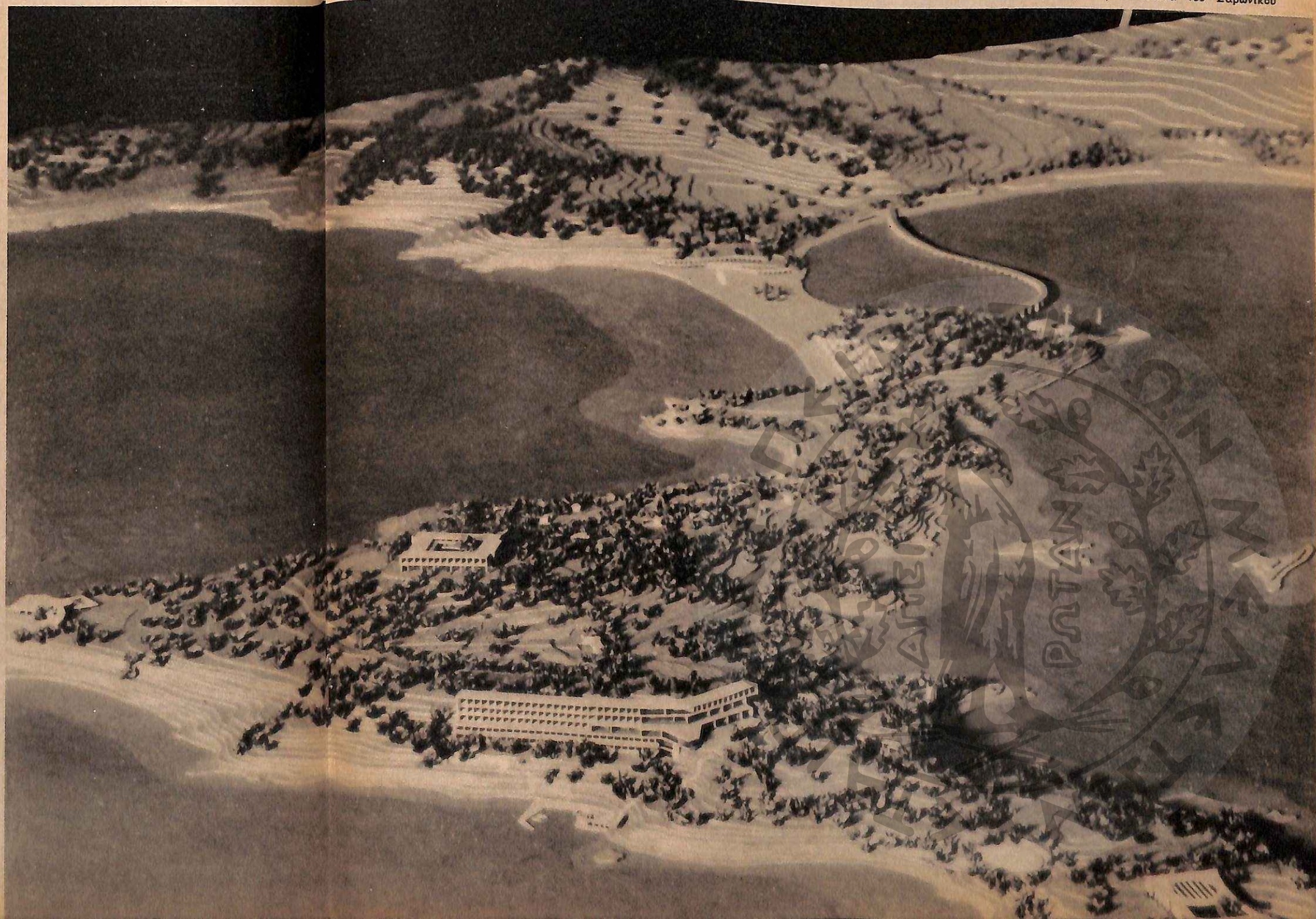

ΠΩΣ ΠΡΟΒΛΕΠΕΤΑΙ νὰ διαμορφωθῇ ἡ περιοχὴ Βουλιαγμένης μέσα σὲ πέντε χρόνια ἀπὸ τὴν ἐναρξὴ τῶν τουριστικῶν ἔργων (μακέττα τῶν ἀρχιτεκτόνων Ε. Βουρέκα, Π. Α. Σακελλάριου καὶ Π. Βασιλειάδου). 1. Εἰσόδος. 2. Ὀμαδικὰ ἀποδυτήρια. 3. Ἀτομικὰ ἀποδυτήρια μετ' ἀναψυκτηρίων. 4. Ὀδογέφυρα. 5. 100 «καμπάνες» (περίπου 2 δωματίων). 6. Ναυτικὸς ὁμίλος μετὰ λιμενίσκου. 7. Ταβέρνα. 8. 20 μπάγκαλος (περίπου 2 δωματίων). 9. Χορευτικὸν κέντρον. 10. Ξενὼν. 11. Ἀθλοπαιδιὰ, μικρὸ γήπεδο γκόλφ. 12. Ξενοδοχεῖον 300 κλινῶν. 13. Κολυμβητικὴ δεξαμενὴ — λιμενίσκος. 14. Συγκρότημα ἐντευκτηρίων καὶ ἀναψυχῆς. 15. Σκοπευτήριον. 16. Ἐκκλησίᾳ. 17. Ξενοδοχεῖον ὑδροθεραπευτήριον. 18. Λαϊκὸν κέντρον. 19. Λιμενίσκος μετ' ἀναψυκτηρίου. 20. Ὑδροθεραπευτήριον. Μία μοντέρνα πόλη.

Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες συνεδριάσεις τῆς Ἐπιτροπῆς Ἑξουσιοδοτήσεως τῆς Βουλῆς συνεζητήθη καὶ ἐγίνε κατ' ἀρχὴν δεκτὸν τὸ νομοθετικὸν διάταγμα γιὰ τὴν τουριστικὴν ἀξιοποίησιν τῆς Βουλιαγμένης. Τὸ εὐχάριστο εἶναι ὅτι καὶ οἱ δύο εἰσηγηταὶ —τῆς πλειοψηφίας καὶ τῆς μειοψηφίας— συμφώνησαν στὴν ἀνάγκη νὰ ἐξωραίσθῃ ἐπὶ τέλους, ἡ περιοχὴ αὕτη ποὺ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς γραφικώτερες γωνίες τῆς Ἀττικῆς.

Ἡ Βουλιαγμένη εἶναι πράγματι πολὺ κοντὰ στὴν Ἀθῆνα, μόνον 22 χιλιόμετρα, ἔχει θαυμάσιες ἀκρογιαλίες, θαλασσινὰ νερά καὶ ἥλιο κλῖμα. Ἐνὰ μόνον ἐλάττωμα ἔχει —καὶ αὐτὸ δὲν ὀφείλεται σὲ φυσικὰς προϋποθέσεις: Ὅτι μένει τουριστικῶς ἀνεκμετάλλευτη καὶ, κατὰ συνέπεια, ἐθνικὰ ἀναξιοποίητη. Ὅταν ἄλλοι λαοὶ δημιουργοῦν γιὰ τὸν τουρισμὸν τοὺς τεχνητὰς, θὰ ἔλεγε κανεὶς, ὁμορφίαις, εἶναι ἀκατανόητο νὰ παραμελοῦμε ἡμεῖς τὴν ἀφθονίαν τῶν φυσικῶν καλλόνων τοῦ τόπου μας.

Γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ, τρεῖς ἀρχιτέκτονες, οἱ κ.κ. Ε. Βουρέκας, Π. Α. Σακελλάριος καὶ Π. Βασιλειάδης, ἐξεπώνησαν προσχέδια γιὰ τὸν ἐξωραϊσμὸν τῆς περιοχῆς. Προβλέπεται ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ τους μπορεῖ νὰ συντελεσθῇ σὲ τρία στάδια καὶ ὅτι τὸ πρῶτο στάδιο, τὸ βασικόν, θὰ ἔχῃ περατωθῇ μέσα σὲ τρία χρόνια, ἡ δαπάνη γιὰ τὰ ἔργα τῆς πρώτης περιόδου ὑπολογίζεται ὅτι θὰ ἀνέλθῃ σὲ 54 ἑκατ. νέων δραχμῶν. Ἡ συνολικὴ δαπάνη δὲν θὰ ξεπεράσῃ, ἀν οἱ τιμὲς τῶν ὀλικῶν δὲν ἀυξηθοῦν ἐν τῷ μεταξύ, τὰ 144 ἑκατομμύρια νέων δραχμῶν.

Η ΣΟΡΑΓΙΑ ΕΧΑΣΕ ΚΑΘΕ ΕΛΠΙΔΑ

Τό Κοράνι είναι δυνατότερο κι από τόν έρωτα του Σάχη; «'Η άτεκνη αυτόκρατειρα πρέπει νά φύγη!»

φήτη. Μιά άδιαθεσία της Σοράγιας ανέβαλε τό γάμο γιά τίς 12 Φεβρουαρίου 1951.

Φορούσε ένα νυφικό φόρεμα του Κριστιάν Ντιόρ, στολισμένο με 1.200.000 παγιέττες, 7.000 διαμάντια, 20.000 φτερά. Στα πόδια της ξεψυχούσαν χιλιάδες τριαντάφυλλα της χώρας της.

«Απ' όλα αυτά δεν μένει τώρα παρά η άναμψη μιάς έκθαμβωτικής ημέρας, γιά την όποια η Σοράγια θα μπορούσε νά πη, μαζί με τόν ποιητή του 'Ισπαχάν:

«'Ανάπνευσε άπάνω μου τη μυρωδική άνάμνησή της...».

«Άραγε αυτό τό θαυμαστό θέαμα, αυτή την παραμυθένια σκηνή μέσα στα χιόνια (γιατί χιονίζει, και τόχαν νομίζει αυτό καλό οίανό!) ξαναδίνουν σήμερα τά μεγάλα όνειροπόλα μάτια της Σοράγιας;

«'Αν δεν μπορέση ν' άποκτήση τό παιδί που περιμένει ό λαός της, θα πρέπει νά χωρίση, νά φύγη άπ' την Περσία, και νά ζήσει τη συνθησμένη ζωή των κοσμοπολιτικών πριγκιπισσών, που συνίσταται σε έπισκέψεις στους παρισινούς οίκους μόδας και σε ταξίδια άπ' τη Βενετία στην 'Αγγλία, κι από την 'Αγγλία στον Καναδά...

«Όλοι οι είδικοί του κόσμου την έχουν εξετάσει: Γάλλοι, Γερμανοί (ή μητέρα της είναι Γερμανίδα), 'Αγγλοι, 'Αμερικανοί, 'Ελβετοί, 'Ιταλοί... «Όλοι συμφωνούν πώς ό Σάχης, που έχει κιόλας μία κόρη άπ' την πρώτη του γυναίκα (που χώρισε άκριβώς γιά ν' άποκτήση γιό!), είναι ικανώτατος νά... ξαναγίνει πατέρας. «Όλα εξαρτώνται άπ' αυτήν, που δεν είναι 100% στείρα, αλλά υφίσταται πιθανώτατα τίς συνέπειες ενός τύφου, που πέρασε λίγο πριν άπ' τό γάμο της.

«Ένας διάσημος 'Ελβετός γυναικολόγος, αλλά κι ό άρχίατρος της Αύλης της Τεχεράνης, ό καθηγητής 'Αντύε, τί συμβούλεψαν ν' άποταθή και στους Σοβιετικούς γιατρούς. Σαρανταοχτώ ώρες αργότερα, ό πρεσβευτής της Περσίας στη Μόσχα πήρε διαταγή νά έρθη μυστικά σ' επαφή με μερικούς κορυφαίους γυναικολόγους της Μόσχας και του Κιέβου, μεταδίδόντάς τους την πρόσκληση της αυτοκράτειρας νά πάνε στην Τεχεράνη.

«'Αδύνατον! άπάντησαν οι Ρώσοι γιατροί. Δεν θα διατάξαμε νά έπρόκειτο γιά μία άρρωστη που κινδυνεύει, και που ένα άπλό ίατρικό συμβούλιο θα μπορούσε νά τη σώση. 'Αλλά, στην περίπτωση της αυτοκράτειρας, θα πρέπει νά τη θέσουμε υπό παρατήρηση επί πολλές έβδομάδες πριν δοκιμάσουμε θεραπείες, που κι αυτές θα χρειασθούν έβδομάδες, νά όχι μήνες. Τέλος, είναι πιθανώτατο ότι ούτε τά αυτοκρατορικά άνκτορα, ούτε τά νοσοκομεία της Τεχεράνης έχουν τ' άναγκαία έπιστημονικά όργανα.

«'Αν είναι έτσι, τότε θα πάω ή ίδια στη Μόσχα ή στο Κίεβο, δήλωσε ή Σοράγια.

«'Αλλά στη Ρωσία δεν πηγαίνει κανείς όπως στη Λωζάννη ή στο Παρίσι, ιδίως όταν ό ένδιαφερόμενος είναι αυτόκράτειρα, κι όταν ή άρρώστια που έχει είναι από κείνες που πρέπει νά τηρηθούν μυστικές. Τό ταξίδι, λοιπόν, έπρεπε νά γίνει μαζί με τό Σάχη.

«Έτσι κ' έγινε, με πρόσχημα τη διεξαγωγή πολιτικών και οικονομικών συνομιλιών. 'Η Σοράγια κι ό Σάχης έγιναν δεκτοί άπ' τους Ρώσους με μεγάλη έπισημότητα. 'Αλλά ό πραγματικός σκοπός της έπισκέψεως ήταν νά μπορέση ή αυτοκράτειρα νά έπισκεφθή τους καθηγητές Σερεμπρόφσκυ, Ζαβέρζιν και Μαξίμωφ. Κ' οι τρεις ήρθαν επίτηδες άπ' τό Κίεβο γιά νά εξετάσουν τη Σοράγια.

Πολύ αισιόδοξοι στην άρχή, οι Ρώσοι σοφοί έδειξαν έπειτα περισσότερη έπιφυλακτικότητα:

«'Ακολουθήστε τη θεραπεία που θα σάς υποδείξη ό καθηγητής 'Αντύε, που θα μάς κρατήσει ένημερους, και στον όποιο θα στείλωμε νέες οδηγίες!» Αυτή ήταν ή άόριστη ύπόσχεση της Μόσχας...

Μερκοί άγγλικοί κύκλοι νομίζουν ότι σ' αυτή την άορισία έπαιξαν μεγάλο ρόλο πολιτικοί λόγοι. Οι 'Αγγλοι, άπ' όσα ξέρουν γιά την άρρώστια της Σοράγιας και τίς προόδους της σοβιετικής έπιστήμης, πιστεύουν ότι οι Ρώσοι γιατροί θα μπορούσαν, νά ήθελαν, νά γιαιτρέψουν τη Σοράγια. 'Αλλά ή θεραπεία της δεν θα συμβιβάζόταν με τά ρωσικά συμφέροντα. 'Αν ή Σοράγια άποκτήσει άρσενικό διάδοχο, ή περσική δυναστεία θα ένισχυθή, και τό φιλοκομμουνιστικό κόμμα Τουντέχ θα εξασθενήσει...

«'Η παρατεινόμενη στείρότης της Σοράγιας γίνεται άντικείμενο μεγάλης έκμεταλλεύσεως άπ' την άντιμοναρχική άντιπολίτευση στην Περσία. Δεν είναι πολυς καιρός που κυκλοφόρησαν στην άγορά της Τεχεράνης προκηρύξεις, που έλεγαν στο Σάχη:

«Χώρισε άπ' την άπιστη αυτή ξένη, που κατάγεται άπ' τη Δύση!»

«Βγάλε τά συμπεράσματά σου άπ' τό γεγονός ότι ό 'Αλλάχ δεν εύλόγησε την κοιλιά αυτής της γυναίκας!»

«'Παντρέψου μία άπ' τίς ώραιές πριγκιποπούλες της Περσίας, που θα σου δώση γερά άγόρια και θα εξασφαλίσω γιά πάντα τη δυναστεία σου!»

«'Η Σοράγια ξέριε αυτές τίς προειδοποιήσεις.

Ξέριε επίσης πώς ό Σάχης της ύποσχέθηκε ότι θα της μείνη πιστός. 'Αλλά οι Πέρσαι ύπουργοί της θυμίζουν διαρκώς πώς όχι μόνο τό Κοράνιο, όχι μόνο ή περσική Παράδοση, τό Σύνταγμα και οι κανόνες της μοναρχίας, αλλά κ' ή δική της άγάπη πρós τόν Σάχη την ύποχρεώνουν νά τόν άφήση έλεύθερο, γιά νά μπορέση νά άνταποκριθή στα συμφέροντα του λαού του και της δυναστείας του.

Μιά λύση που προσφέρεται στη Σοράγια, νά δεν άποκτήσει τελικά παιδί, είναι ή έξής: 'Η πριγκίπισσα Σανάξ, κόρη του Σάχη άπ' τόν πρώτο γάμο του με την πριγκίπισσα Φαουζία (άδελφή του Φαρούκ), είναι, σύμφωνα με τό περσικό Σύνταγμα, βασίλικη πριγκίπισσα. Αυτό σημαίνει πώς, νά ή Σανάξ παντρευτή μ' έναν άπ' τους πρίγκιπες που προβλέπει τό Σύνταγμα, τά παιδιά της θα έχουν πλήρη δικαιώματα διαδοχής στο θρόνο.

«'Η Σοράγια, άφού συμβουλευτήκε τους συμβούλους του θρόνου, αποφάσισε νά έργασθή πρós αυτή την κατεύθυνση. 'Αλλά την τελευταία στιγμή τά σχέδιά της νά παντρευή τη Σανάξ με τόν νεώτερο γιό του 'Αγά Χάν, τόν Σαντρουντίν, που είναι Πέρσης πρίγκιπας, ή με τόν βασιλιά του 'Ιράκ Φεϊζάλ ναυάγησαν, γιατί ή Σανάξ έρωτεύτηκε τόν 'Αρντεσίρ Ζαχεντί, τόν 27ετή γιό του άλλου στρατηγού και πρωθυπουργού της Περσίας, που είναι τώρα έξόριστος στην 'Ελβετία. 'Ο Σάχης τόν θεωρεί ως έπικίνδυνο άντίπαλό του, και βλέπει τόν γιό του, τόν 'Αρντεσίρ, σαν ένα είδος κατασκόπου που χρησιμοποιούν οι άντίπολοι του στην Περσία.

«Δεν μ' ενδιαφέρει ή πολιτική σας! δήλωσε ή ώραία Σανάξ, όταν της τά είπαν αυτά. 'Εγώ θ' ακολουθήσω τη φωνή της καρδιάς μου και θα παντρευτώ τόν 'Αρντεσίρ. Στις 27 'Οκτωβρίου θα είμαι 17 έτών, και σύμφωνα με τόν περσικό νόμο θα είμαι έλεύθερη νά πάρω όποιον θέλω!

«Έτσι, κατέρρευσαν οι έλπίδες της καμένης της Σοράγιας. 'Αλλωστε κι ό ένας άπ' τους δυό γαμπρούς που της έτοίμαζε, ό βασιλιάς Φεϊζάλ, άρραβωνιάστηκε με την Λάλα 'Αϊσά, κόρη του σουλτάνου του Μαρόκου...

ΣΕ ΜΙΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΕΚΔΡΟΜΗ, όπως έκείνη που είχαν τελευταία στην Τουρκία —έπίσημοι καλεσμένοι της τουρκικής κυβερνήσεως— σε μία δεξίωση, σε μία έγκάρδια φιλική συγκέντρωση...

(Φωτ. Ρ. Popper)

«'Η ΣΕ ΜΙΑΝ ΕΚΘΕΣΗ ΣΩΓΡΑΦΙΚΗΣ, στις αύστηρές, όλο καλλιτεχνική παράδοση, αίθουσες των Παρισίων, ή Σοράγια δεν άφήνει ποτέ νά φανούν στο πρόσωπό της ή πίκρα και ή άγωνία της...

ΣΕ ΜΙΑ ΔΕΞΙΩΣΗ, πρós τιμήν του αυτοκράτορι: του ζεύγους, στις 'Ινδίες. «'Ενα τσιγάρο κ' ένα χαμόγελο γιά τόν κόσμο. «Όσο γιά τ' άλλα —ό καθένας σέρνει πίσω του μία βαρεία σκιά...

Τόν παλιό καιρό έλεγαν γιά μία γυναίκα: «Είναι εύτυχισμένη σά βασίλισσα!» Στην έποχή μας, όμως, άκούμε συχνά γιά δυστυχισμένες βασίλισσες ή πριγκίπισσες. Και μία άπ' αυτές είναι, άναμφισβήτητη, ή αυτοκράτειρα της Περσίας Σοράγια.

Δεν υπάρχει ζωή που νά άρχισε πιδ εύτυχισμένη άπ' τη δική της. 'Η Σοράγια δεν κατάγεται από βασιλική ράτσα. 'Αλλά ή μόιρα ήρθε και τη βρήκε σε άπόσταση έκατοντάδων χιλιομέτρων άπ' τό θρόνο, που ήταν γραφτό νά της δημιουργήσει τόσες φροντίδες.

Μερκοί την ονομάζουν «'Η Τζοκόντα του 'Ισπαχάν». Δεν υπάρχει πιδ άνόητος τίτλος, γιατί είναι καιρός που τό χαμόγελο έχει σβήσει έντελώς άπ' τά χείλη της.

«Έκείνο που κάνει τη Σοράγια δυστυχισμένη δεν είναι οι σχέσεις της με τόν Σάχη, που είναι άριστες, αλλά τό γεγονός ότι, νά και παντρεμένη έδώ και πέντε χρόνια, ή αυτοκράτειρα δεν μπορεί νά κάνει παιδιά. Κ' είναι γνωστό πώς τό μέλλον της μοναρχίας στην Περσία είναι στενά συνδεδεμένο με τη γέννηση άρσενικού διαδόχου, ακριβώς όπως ή διατήρηση της άνεξαρτησίας του Μονακό εξαρτάται άπ' τη γονιμότητα της ένώσεως Γκραίης Κέλλυ — Ραινιέ.

Τήν τραγική μοίρα της Σοράγιας κινδυνεύουν νά την άντιμετωπίσουν όλες οι πριγκίπισ-

σες. «Όσες ανεβαίνουν σ' ένα θρόνο ξέρουν ότι ό κόσμος περιμένει ν' άποκτήσουν άγόρι, γιά νά εξασφαλισθή τό μέλλον της δυναστείας. Κι αυτό ίσχυει ιδιαίτερα όταν ή δυναστεία κινδυνεύει, όπως συμβαίνει στην Περσία άπου ό Σάχης κ' ή αυτοκράτειρα χρειάστηκε κιόλας νά φύγουν ένα φεγγάρι άπ' τη χώρα τους...

Οι Εύρωπαίοι πιστεύουν ότι ένα ζευγάρι μπορεί νά είναι πολύ εύτυχισμένο όταν άποκτήσιν κορίτσι. 'Αλλά στην 'Ανατολή, και ιδίως στις βασιλικές οικογένειές της, μόνο ή γέννηση άγοριού άποτελεί αίτία χαράς. «'Αν ή Σοράγια δεν κατορθώσει νά δώση στον άντρα της άρσενικό διάδοχο, θα πρέπει νά έγκαταλείψη εκείνον που αγαπάει. Και τό τραγικό είναι ότι ό γάμος του Σάχη με την Σοράγια ήταν άποτέλεσμα μεγάλου έρωτα.

«Ένα βράδυ, σ' ένα λεύκωμα φωτογραφιών, ό Σάχης βρήκε την εικόνα μιάς πολύ ώραιας νέας δεκαενέα έτών, της Σοράγιας 'Εσφαντιάρυ, κόρης ενός ίσχυρού φυλάρχου της φυλής των Μπακτιάρι (Βακτριών).

«'Οραία, δροσερή, άθλητική, γοητευτική, ή Σοράγια δεν ταξίδευε παρά με άεροπλάνο και λάτρευε τό σκί. 'Ο Σάχης, τρελλά έρωτευμένος μαζί της, θέλησε νά την παντρευτή στις 22 Δεκεμβρίου 1950, έπέτειο της γεννήσεως του Προ-

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΟ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΒΑΡΤΣ ΣΤ' ΑΜΠΕΛΑΚΙΑ, ΠΛΑ.Ι· ΣΕ ΔΥΟ-ΤΡΙΑ ΑΚΟΜΗ ΑΡΧΟΝΤΟΣΠΙΤΑ, ΔΕΙΓΜΑ ΙΗΣ ΑΚΜΗΣ ΠΟΥ ΓΝΩΡΙΣΕ ΑΛΛΟΤΕ Η ΓΡΑΦΙΚΗ ΑΥΤΗ ΚΩΜΟΠΟΛΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ

«Ο τόπος μας είναι γεμάτος μνημεία. Καθένα αντιπροσωπεύει και μιά εποχή, καθένα έχει τη δική του, ξεχωριστή ομορφιά. Εκείνα όμως που μένουν σχετικά άγνωστα στον πολύ κόσμο είναι τα πιο κοντινά στις μέρες μας, εκείνα που ο χρόνος δεν τα έχει ακόμη περάσει όριστικά στην Ιστορία —κ' ή ζωή τριγύρω τους σφύζει ακόμη... Ένα από τα πιο χαρακτηριστικά δείγματα είναι το αρχοντόσπιτο του Σβάρτς, στ' Αμπελάκια της Θεσσαλίας. Ο ξένος δημοσιογράφος, που φιλοξενούμε το άρθρο του, περιγράφει με θαυμασμό το αρχιτεκτονικό αυτό στολίδι της μικρής ελληνικής πολιτείας που είχε γνωρίσει τόσο ζηλευτή ευημερία χάρη στο πρωτότυπο οικονομικό σύστημά της.

ΤΟ ΑΡΧΟΝΤΟΣΠΙΤΟ

Κόσμημα για τα Αμπελάκια το λιγώροφο σπίτι του Σβάρτς

(Φωτ. Ντ. Κάρταλη)

Ο δρόμος, αφήνοντας πίσω την Λάρισα, κτρινωπός και σκονισμένος, περνάει, ολόσιος, ανάμεσα από την θεσσαλική πεδιάδα. Φτάνουμε γρήγορα στην κοιλάδα των Τεμπών και ανταμώνουμε μιά απότομη παρέκκλιση: Εκεί αρχίζει ο δρόμος για την Θεσσαλονίκη. Ένα σωρό γουρούνια είναι χωμένα στις λάσπες. Οι γύφτοι έχουν στησει πέρα-πέρα τα τσαντήρια τους. Άλλα γρήγορα αλλάζει το τοπίο και στις βραχώδεις πλαγιές χιλιάδες ανεμώνες, σ' όλες τις αποχρώσεις —μαζί, άλικο και άχνό κόκκινο— του δίνουν μιά ποικιλία. Στο σημείο που ο Γήνειός μπαίνει στην παραμυθένια κοιλάδα των Τεμπών, ο δρόμος έχει φτάσει στο Μπαμπά, ένα αρχαίο χωριό με ψηλά κυπαρίσσια κ' ένα θαυμάσιο τζαμί. Από εκεί και πέρα αρχίζει το ατέλειωτο ζιγκ-ζαγκ της απότομης θουνοπλαγιάς. Προορισμός μας τ' Αμπελάκια.

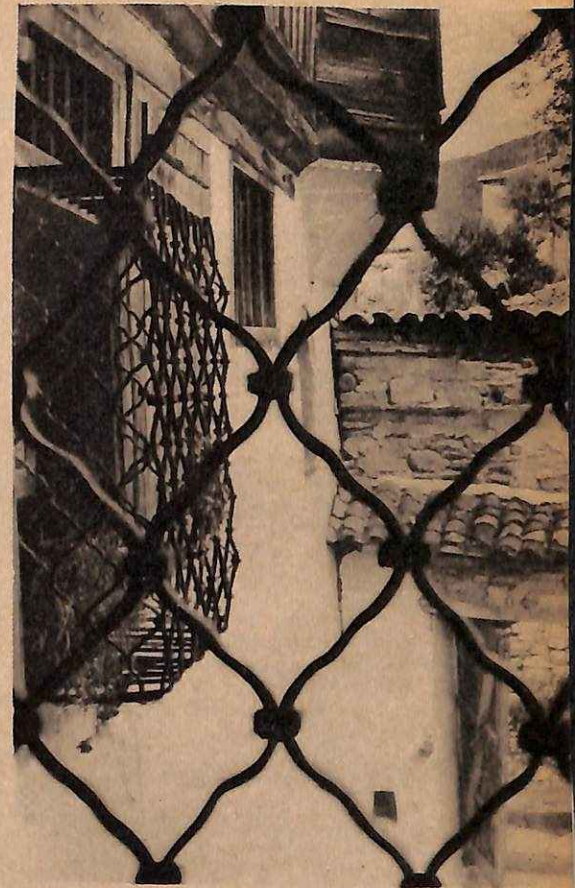
Το αυτοκίνητο θρυχόταν, καθώς ανέβαινε, περνώντας τις πολλές και δύσκολες στροφές και, τέλος, το ωραίο χωριό, κρεμασμένο θάλεγε στην πλαγιά, φάνηκε απέναντί μας. Καθώς πλησιάζαμε τα πρώτα σπίτια, ο δρόμος γινόταν κατηφορικός. Πέρασαμε μιά μικρή γέφυρα, που αντί για κάγκελλα είχε δέντρα, και σκαρφαλώσαμε στον καρρόδρομο του χωριού —που είναι αρκετά πλατύς για δυο μουλάρια, αλλά μόλις χωράει ένα αυτοκίνητο. Ακριβώς σ' αυτό το σημείο συνέβη το ατύχημα και ετυχώς που δεν θρυσκόμαστε στην άκρη κανενός απόκρημνου θράχου: Το τιμόνι του αυτοκινήτου μας χάλασε ξαφνικά και γύριζε μόνο του, ενώ οι μπροστινοί τροχοί, που έπαψαν αυτόματα να το υπακούουν, ξεπετάχτηκαν προς τα έξω, σαν τα μάτια κανενός θατράχου που κοιτάνε ταυτόχρονα προς δυο αντίθετες κατευθύνσεις! Είχαμε σταματήσει έξω απ' το σπίτι του Σβάρτς που ώρθωνόταν επιβλητικό μπροστά μας!

Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΦΕΡΝΕΙ ΠΛΟΥΤΟ

Θαυμάζαμε αυτό το μεγαλόπρεπο αρχοντικό και συλλογιζόμαστε την Ιστορία του, που τόσο συνδέεται με την σχετικά πρόσφατη Ιστορία του τόπου.

Για πενήντα χρόνια, από το 1770 ως το 1820, τ' Αμπελάκια κρατούσαν μιά ολόκληρα ξεχωριστή θέση —κυρίως χάρη στην συνεργατική Κοινότητα που είχαν εγκαταστήσει.

Πριν απ' το 1770, υπήρχε ένα μικρό θαφείο νημάτων που αργότερα χωρίστηκε σε πολλά εργαστήρια. Στην αρχή, τα διάφορα βαφεία εργάζονταν το καθένα για λογαριασμό του και υπήρχε συναγωνισμός μεταξύ τους. Άλλα το 1778 αποφάσισαν να συνεργαστούν και να ιδρύσουν ένα συναιτηισμό. Η επιτυχία αυτής της συνεργασίας ήταν τόση, που μέσα σε πέντε χρόνια τα κεφάλαια είχαν δεκαπλασιαστεί. Και οι μέτοχοι και οι εργάτες της Συνεργατικής έγιναν πλούσιοι, γιατί, οι τελευταίοι, εκτός απ' τους μισθούς τους είχαν το δικαίωμα να αγοράζουν με τις οικονομίες τους μετοχές. Για να μην απορροφηθώ μάλιστα η Συνεργατική από τους πλουσιώτερους μετόχους της, έθεσε ως έναν νόμο να μην μπορεί κανείς να

ΤΑ ΠΑΡΑΘΥΡΑ είναι ένα από τα ωραιότερα στολίσια του τρίτου πατώματος. Τα σαχνισιά έχουν διπλή σειρά από παράθυρα: τα κάτω είναι καγκελωτά, τα επάνω καφασωτά με πολύχρωμα βιτρώ.

ΕΝΑ ΔΡΟΜΑΚΙ στ' Αμπελάκια. «Είναι αρκετά εύρύχωρο για να διασταυρωθούν δυο υποζύγια, όπως παρατηρούν οι περιηγητές, αλλά ένα αυτοκίνητο μόλις και μετά βίας μπορεί να περάσει».

Ένα πανηγύρι χρωμάτων και στολιδιών

καταβάλλει κεφάλαια που να υπερβαίνουν τις 20.000 πιάστρες.

Την διοίκηση της Συνεργατικής την είχαν αναλάβει δυο εξαιρετικοί άνθρωποι: ο Γεώργιος Μαύρος (ή Σθάρης, όπως έκανε το όνομά του στη Βιέννη) και ο Δροσινός Χατζηγιάννου. Για να προωθήσουν τα θαμνακερά και τα νήματα στην διεθνή αγορά, ίδρυσαν πρακτορεία στις κυριώτερες ευρωπαϊκές πόλεις —και το σπουδαιότερο, της Βιέννης, το διηύθυνε ο Δημήτριος Σθάρης.

ΚΤΙΖΟΤΑΝ ΕΝΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Τα Άμπελάκια ευημερούσαν. Χτίστηκαν εκκλησίες, ιδρύθηκαν σχολεία όπου δίδασκαν οι καλύτεροι δάσκαλοι του Γένους —ο Εύγενης Βούλγαρης, ο Κωνσταντίνος, ο Γαζής και άλλοι. Συνεστήθη ειδικό ταμείο για την περίθαλψη των ασθενών και των ορφανών. Και, τέλος, οι πλούσιοι έμποροι έχτισαν τα μεγαλόπρεπα αρχοντικά τους. Ο Σθάρης άρχισε να χτίζει το δικό του το 1778 και το τελείωσε σε 11 χρόνια. Τα παράθυρα προστατευόταν από σιδερένια κάγκελλα και η όψη του θύμιζε κάστρο. «Ας μην ξεχνάμε ότι εκείνη την εποχή οι ληστές έλυμαίνονταν τα χωριά».

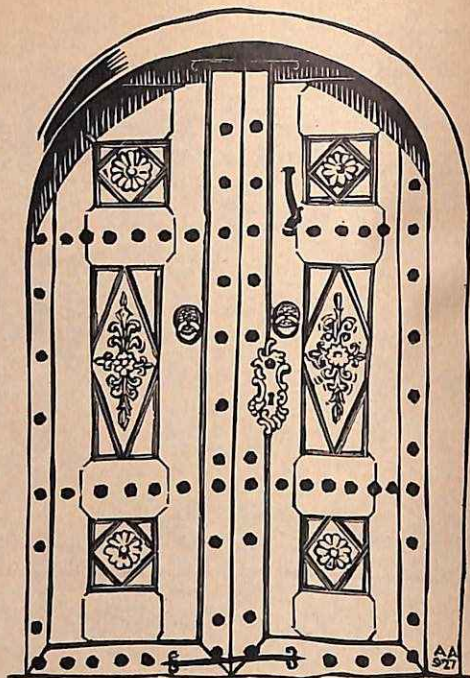
Μια ιστορική αναδρομή δεν θλάπτει. Ο συνεταιρισμός και τ' Άμπελάκια μαζί του καταστράφηκε από τον Άλφ Πασά κι από το κράτος της Βιέννης. Και τα δυο γεγονότα συνέβησαν την ίδια χρονιά, το 1811. Τα εξαγριωμένα ασκήρια του τυράννου των Ίωαννίνων είχαν θάψει στο μάτι την κομψή ελληνική πολιτεία, που η οικονομική της ευμάρεια της έδινε και μίαν αυτοτέλεια κι ανεξαρτησία. Μπήκαν μέσα με φωτιά και τσεκούρι. Το δημόσιο πάλι Ταμείο της Αυστρίας, όπου ο συνεταιρισμός είχε τις καταθέσεις του, έπλωχευσε. Κ' είχαν τότε οι Άμπελακίωτες περισσεύμα 20 εκατομμύρια φράγκων. Θάπρε-

πε ακόμη να προστεθεί ότι ο παμπόνηρος Άλφης προσπάθησε να πολεμήσει την άθουσα κωμόπολη και με όπλα οικονομικά. Κτύπησε το μοινοπώλιό της τών... φειδών, απαγορεύοντας στους υπηκόους του το καθιερωμένο τότε κάλυμμα της κεφαλής, εισάγοντας στην Ήπειρο και την Άλβανία τα τουνεζίνικα, δηλαδή τα φέσια της Τύνιδος.

Είχαμε τηλεφωνήσει στο αγρόκτημα να μας στείλουν το τζήπ. Και, περιμένοντας, θυμάζαμε αναγκαστικά απ' έξω το αρχοντικό γιατί οι ιδιοκτήτες του έλειπαν στους αγρούς. Λίγο πριν βασιλέψω ο ήλιος, ώστόσο, άρχισαν να γυρζουν οι χωρικοί απ' τις δουλειές τους, άλλοι με τις κασέκες τους, άλλοι με άβινες και μερικοί απ' αυτούς μας βοήθησαν να μεταφέρουμε λίγο πιό κάτω το αυτοκίνητο για να μην κλείνει το δρόμο. Τέλος, ήρθε η οικογένεια που περιμέναμε. Κουρασμένοι, αλλά ευγενέστατοι, μας παρακάλεσαν να περάσουμε μέσα.

ΤΟ ΦΩΣ ΚΑΛΟΔΕΧΟΜΕΝΟ ΠΑΝΤΑ

Το λυκόφως δεν μας έμπόδισε ν' απολαύσουμε την ομορφιά του. Η είσοδος του τριώρου αυτού αρχοντικού είναι απείριτη: τόσο, που αν δεν έχεις προειδοποιηθεί, δεν μπορείς να φανταστείς τι πολυτέλεια και διακόσμηση βρίσκεται στο εσωτερικό του. Τα δυο κάτω πατώματα είναι λιθόχτιστα και απλά, όπως τα περισσότερα παλιά σπίτια της Ελλάδας, με χοντρούς τοίχους και λίγα παράθυρα μικρά σιδερόφραχτα. Το επάνω πάτωμα είναι ελαφρότατο, πρόσχαρο, καθαυτό τριμητό από τα πολλά παράθυρα με προεξέχοντα σχισιά σε κάθε πρόσοψη. Τα σχισιά έχουν διπλή σειρά από παράθυρα: τα κάτω είναι καγκελλωτά, τα επάνω καθαστά με πολύχρωμα θιρώ από μέτα. Άναμεσα στα δυο σχισιά, μία σειρά από ορθογώνια σχήματα, ή λοιπή πρόσοψη αποτε-

ΒΑΡΕΙΑ ΠΟΡΤΑ τζωτή από χοντρό ξύλο με μεγάλα καρφιά και στολισμένη με ξυλόγλυπτα, με την κλειδωνιά της, τους χαλκάδες και το ρόπτρο ψιλοδουλεμένα, από λαϊκούς τεχνίτες.

λείται από παράθυρα σε διάφορα τετράγωνα. Όταν ανοίγουν όλα αφήνουν τη μεγάλη είθουσα σ' όλη της την πρόσοψη ανοιχτή σαν ένα είδος βυζαντινού ήλιακου. Ψηλή στέγη με μικρή προεξοχή και δυο ωραίοι καπνοδόχοι συμπληρώνουν την εντύπωση του εσωτερικού, που είναι πλούσια σε κίνηση και χρώμα: ακόμα και μία φρίζα με ζωγραφίες υπάρχει ανάμεσα από το επάνω και μεσαίο πάτωμα. Στο πίσω μέρος θρσκονται οι κουζίνες. Βαρεία πόρτα τζωτή από χοντρό ξύλο με μεγάλα καρφιά και στολισμένη με ξυλόγλυπτα, με την κλειδωνιά της, τους χαλκάδες και το ρόπτρο, όλα ωραία δουλεμένα.

Ξύλινη σκάλα με κολώνες οδηγεί στο επάνω πάτωμα: προρισμένο για γυμούς και γιορτές, είναι το ίδιο ένα πανηγύρι χρωμάτων και στολιδιών. Τα δωμάτια, έδω, δεν χωρίζονται με τοίχους, αλλά με ξύλινα διαφράγματα που επάνω έχουν μία σειρά θιρώ και όλο το άλλο είναι παράθυρα. Όταν τα παράθυρα ανοίγουν, όλο το πάτωμα γίνεται ένα διαμέρισμα. Και οι τοιχογραφίες είναι έργα τέχνης. Σ' ένα δωμάτιο είναι ζωγραφισμένος ο Γαλατᾶς, σε άλλο η Βενετιά. Το πλουσιότερο δωμάτιο είναι το λεγόμενο τού αετού, γιατί έχει έναν ανάγλυφο δικέφαλο επάνω από την πόρτα κ' έναν δεύτερο στην κορυφή του τζακιού. Έχει ακόμα τα πλουσιότερα θιρώ και το ωραιότερο ταβάνι...

Άλλα νύχτωσε πιά και δεν βλέπουμε. Βγήκαμε, θάλαμε το αυτοκίνητο κάτω από ένα γιγάντιο πλατάνι, ήπιαμε μερικές γουλιές τσίπουρο για να ζεσταθούμε, μπήκαμε στο τζήπ, που είχε έρθει στο αναμεταξύ, και φύγαμε. Κρίμα! Θα μπορούσαμε να μείνουμε στο υπέροχο αυτό αρχοντικό μέρες και μέρες μελετώντας το.

Σήμερα, τ' Άμπελάκια είναι μία κουκίδα στο χάρτη. Πολλά σπίτια τους είναι καταστραμμένα από την περίοδο της κατοχής. Ξένοι δεν έρχονται πολλοί. Κι ωστόσο, για όσους έχουν μάτια να δουν, δεν υπάρχει ιδεωδέστερος τόπος για να περάσει κανείς, κάτω απ' τη θαθεία σκιά των πλατανιών, το καλοκαίρι του, σε μία χώρα που πριν εκατόν πενήντα ολόκληρα χρόνια ήξερε να ζήσει καλύτερα ίσως απ' ό,τι ξέρουμε έμεις σήμερα...

MARK FRANT

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΤΟΥ ΜΟΤΣΑΡΤ

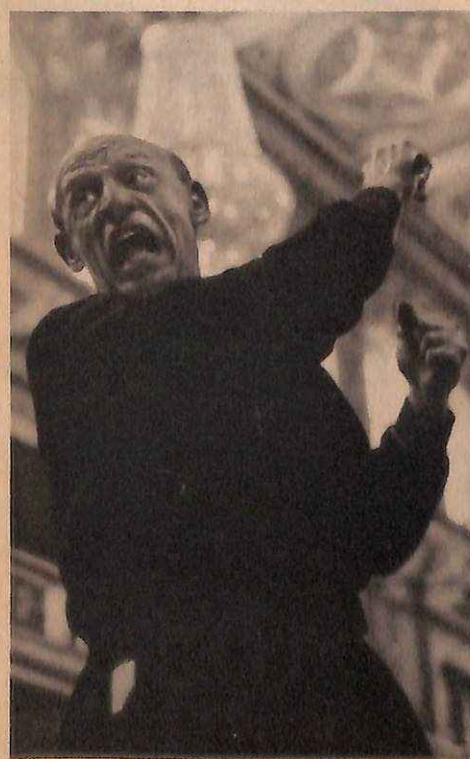
Η μεγαλοφυΐα και η απaráμιλλη τεχνική του Δημήτρη Μητρόπουλου διέπρεψαν και πάλι στο έφετεινό φεστιβάλ του Σάλτσμπουργκ. Ο παγκοσμίου φήμης Έλληνας αρχιμουσικός διηύθυνε, σε πέντε παραστάσεις, την όπερα του Μότσαρτ «Ντόν Τζοβάννι», με τον Τζεράρε Σιέπι, την Λίντα ντε Λά Κάζα και την Έλίζαμπεθ Γκροϊμερ στους κυριώτερους ρόλους, καθώς επίσης και δυο συναυλίες με το «Ρέκβιεμ» του Μπερλιόζ, την εισαγωγή «Τίτος» του Μότσαρτ, ένα κοντσέρτο του Μότσαρτ με σολίστ τον Καζαντεσούς και την «Συμφωνία των Άλπεων» του Ρίχαρντ Στράους.

Μετά το Σάλτσμπουργκ ο Μητρόπουλος έπληγε στην Κολωνία, όπου επίσης διηύθυνε το «Ρέκβιεμ» και στην Βιέννη, όπου διηύθυνε την «Μανόν» του Πουτσίνι στην Όπερα της Βιέννης καθώς και μία συναυλία της «Βιέννα Φιλαρμόνικα».

(Φωτ. Elfriede Bröndler — Presse Photo)

ΑΝΑΤΟΛΗ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ: Το πρώτο μέρος της «Συμφωνίας των Άλπεων» του Στράους, που διηύθυνε ο Μητρόπουλος στο Σάλτσμπουργκ.

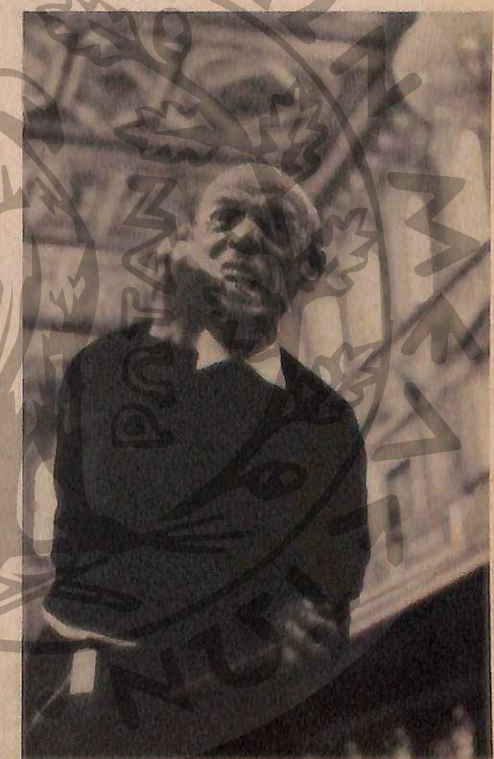
ΣΤΗΝ ΙΔΙΑ ΣΥΜΦΩΝΙΑ, όταν ξεσπά η καταιγίδα και η χιονοθύελλα. Μία χαρακτηριστική στιγμή του έργου του μεγάλου συνθέτη

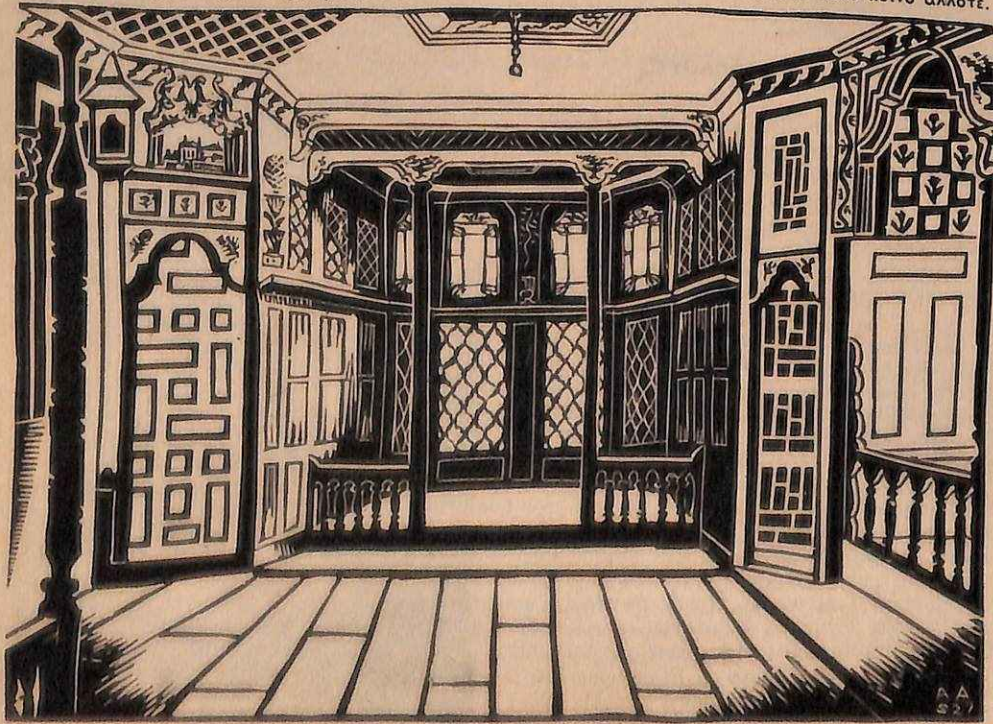
Η ΓΑΛΛΗΝΗ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ. Ο οδηγός των Άλπεων συλλογίζεται, περπατώντας ολόμοναχος κι' αφήνεται στο λίκνισμα των δειροπολήσεων.

ΜΟΝΟΝ ΧΑΛΚΙΝΑ ΟΡΓΑΝΑ αποδίδουν τις κυνηγετικές φωνές που ακούονται, άλλοτε κοντά και άλλοτε μακριά, στις πλαγιές των Άλπεων.

ΤΟ ΧΩΛ ΤΟΥ 2ου ΠΑΤΩΜΑΤΟΣ με ένα ξύλινο διαφράγμα από κάγκελλα και δυο κολώνες δεμένες επάνω μ' ελαφρά τόξα, στηριγμένα στο ταβάνι. Το μετίδιο αυτό ήταν απλό και πολύ κοινό άλλοτε.

Η ΣΟΦΙΑ ΜΕ ΤΟΝ «ΜΑΝΑΤΣΕΡ» ΤΗΣ (ΑΡΙΣΤΕΡΑ) ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΜΙΜΗΤΟΝ ΚΛΙΦΤΟΝ ΓΟΥΕΜΠ

ΑΔΙΑΚΡΙΤΟ ΤΟ ΘΑΛΑΣΣΙΝΟ ΑΕΡΑΚΙ, ΚΑΘΩΣ Η ΣΟΦΙΑ ΞΕΚΟΥΡΑΖΕΤΑΙ, ΣΤΗΝ ΠΛΑΖ «ΑΣΤΗΡ»

ΤΟ ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΩΤΕΡΟ ΤΑΛΕΝΤΟ ΠΟΝ ΣΥΝΑΝΤΗΣΑ ΣΤΗΝ ΖΩΗ ΜΟΥ!

Λέγει για την ΣΟΦΙΑ ΛΩΡΕΝ ο σκηνοθέτης Ζαν Νεγκουλέσκο κι ο συνεργάτης μας Β. Μίγκος δίνει το άγνωστο πορτραίτο της

ΗΤΑΝ ΜΕΓΑΛΟ γεγονός, για τους ά-
ταρβητους Έλληνες θαυμαστές της
Σοφίας Λώρεν, να την δουν από κον-
τά. Οι «κυνηγοί αυτόγράφων» την πο-
λιοκούσαν, όπου κι αν επήγαινε (αρι-
στερά). Έπάνω την βλέπαμε να κανο-
νίζει τις λεπτομέρειες του «μακιγιάζ»
της για το ρόλο της Φαίδρας, του κορι-
τσιού από την «Υδρα, που θα παίξει
στην ταινία «Το παιδί με το δελφίνι».

«Το εκπληκτικώτερο ταλέντο που συνάντησα στη ζωή μου». Έτσι χαρακτηρίζει
ο Άμερικανός σκηνοθέτης Ζαν Νεγκουλέσκο την Σοφία Λώρεν. Δεν είναι λίγο.
Ο ρουμανικής καταγωγής σκηνοθέτης γυρίζει τώρα στην Ελλάδα την Σινεμα-
σκοπική παραγωγή της «Τουέντηθ Σέντσουρι Φόξ» «Το παιδί με το δελφίνι»,
στην οποία η Σοφία Λώρεν παίζει τον κύριο γυναικείο ρόλο. Συνεργάζεται για
πρώτη φορά με την διάσημη Ιταλίδα στάρ. Παρ' ότι όμως τον είχε προειδοποιή-
σει ο Ιταλός συνάδελφός του, ο σκηνοθέτης Βιτόριο ντε Σίκα, ότι αυτό το κορί-
τσι μπορεί να κάνει ό,τιδήποτε, ομολογεί ότι το εξαίρετο και πολυσύνθετο ταλέν-
το αυτής της καλλιτέχνιδος απέτέλεσε γι' αυτόν μία πραγματική έκπληξη.

Ταπεινή, μελετηρή, άκούραστη, προσπαθεί ν' αποδείξει ότι δέν είναι μόνον ένα ώραϊο σώμα

ΤΑ ΕΙΚΟΣΙΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ... ΔΕΝ ΚΡΥΒΟΝΤΑΙ! 'Ανάμεσα σε δυο σκηνές, η Σοφία Λώρεν τρέχει σαν έλαφι στην άκρογιαλιά της Γλυφάδας «Αστέρια», όπου έντοπίζεται ένα μέρος της δράσεως της νέας ταινίας της

ΜΙΑ ΔΙΑΣΗΜΗ «ΣΤΑΡ» ΒΟΛΙΚΗ ΜΑΘΗΤΡΙΑ. Τόσο ένδιαφέρον της προκάλεσε το «σαντούρι» που παρακάλεσε ένα μέλος της ελληνικής λαϊκής ορχήστρας της Ντόρας Στράτου να την μυήσει στα μυστήρια του όργανου.

Τό ταλέντο της Σοφίας δέν έχει όρια, μάς λέει ο Νεγκουλέσκο. 'Ό,τι νά της ζητήσης μπορεί νά τό κάνει άμέσως. Σε μία στιγμή παίζει τόν ρόλο ενός κλόουν, τήν έπομένη μεταμορφώνεται σε παιδί, ή σε γυναίκα τού δρόμου, ή γίνεται τραγωδός. Θα μπορούσε ακόμη και τόν πυγμάχο νά παραστήσει άν της τό ζητούσες. 'Εκτιμάει υπερβολικά τό έπάγγελμά της και ό μεγαλύτερος πόθος της είναι νά βελτιώσει τήν άπόδοσή της. 'Αγανακτεί γιά τή διαφήμιση που της έχει γίνει μέχρι τώρα, γιατί πιστεύει ότι τό σώμα της άποτελεί ένα μειονέκτημα —τουλάχιστον γιά τήν καλλιτέχινά. Είναι ταπεινή και πάντα πρόθυμη νά συνεργασθί.

Ένας τέτιος έπαινος προερχόμενος από μίαν αύθεντία, όπως ό Νεγκουλέσκο, είναι πιθανόν νά εκπλήξει όποιονδήποτε πού, όπως έγώ, θά είχε τήν έντύπωση ότι ένα μεγάλο μέρος της φήμης της Σοφίας Λώρεν όφείλεται στη θηλυκότητά της.

Είχα κ' έγώ τήν ευκαιρία, μερικές μέρες πρίν, νά παρακολουθήσω με τι εύσυνειδησία ή ώραία αυτή στάρ έτοιμαζόταν γιά τόν ρόλο της Φαίδρας, τόν όποιον θά παίζει στο «Παίδι με τό δελφίνι».

Η Φαίδρα είναι μιá κοπέλα από τήν 'Υδρα. Γιά νά υποδυθί αυτόν τόν ρόλο ή Σοφία Λώρεν δέν έμαθε μόνο ελληνικούς χορούς και τά ελληνικά λόγια ενός τραγουδιού, αλλά συναντήθηκε στην 'Αθήνα με μερικές νησιωτοπούλες και έμελέτησε με επιμέλεια τά χέρια και τίς εκφράσεις τους.

—Συνηθίζω νά παρατηρώ τούς ανθρώπους γιατί μου άρέσει νά είμαι φυσική στο παίξιμό μου, άπεκάλυψε. Βρίσκω ότι οι 'Ελληνίδες μοιάζουν πολύ με τίς Ναπολιτάνες.

'Αλλά πώς είναι ή Σοφία Λώρεν πού έκλεισε πρίν λίγες μέρες τά 22 της χρόνια έξω από τό στούντιο. Γλυκιά και άνεπιτήδευτη. 'Αν και ή καταγωγή της είναι ταπεινή, τά πλούτη και ή φήμη πού κέρδισε ξαφνικά δέν φαίνεται ότι έχουν χαλάσει τόν χαρακτήρα της στο έλάχιστο.

—'Επειδή δέν περίμενα τίποτε από τήν ζωή, μου λέει, ό,τι καλό μου προσφέρει τό δέχομαι με μία εύχारीστη έκπληξη και μ' ένα αίσθημα εύγνωμοσύνης.

Γιά τήν αίσθηματική της ζωή περιωρίσθηκε σε μιá σύντομη άποκάλυψη. 'Αγάπησα μιá φορά και άγαπώ ακόμη. Δέν θέλω νά πώ τίποτε άλλο.

Και πρόσθεσε:

—Πώς θά μπορούσα άλλωστε νά έχω ιδιωτική ζωή, αφού με περιτριγυρίζουν τόσοι φωτογράφοι;

Αυτό ήταν μιá έλαφρά νύξη γιά τούς φωτογράφους πού πραγματικά μπορεί νά γίνουν κάποτε έννοχλητικοί. Αυτό τό ξέρω γιατί κ' έγώ είμαι φωτογράφος. 'Απ' τήν άλλη μεριά, όμως, ή Σοφία δέν ξεχνάει ότι οι φωτογράφοι της άνοιξαν τόν δρόμο πρός τήν δόξα.

Μου είπε ότι όταν ήταν δεκαπέντε χρονών έφυγε από τήν Νεάπολη και πήγε στη Ρώμη γιά νά δρθί τά ίχνη τού πατέρα της, πού είχε εγκαταλείψει τό σπίτι τους, και νά

τού ζητήσει οικονομική βοήθεια γιά τήν ίδια, ή μικρότερη αδελφή της και ή μητέρα της δέν είχαν πιά περιθώρια άντοχής. Τήν άνακάλυψαν όμως οι φωτογράφοι της Ρώμης και έγινε διάσημη σ' όλη τήν 'Ιταλία ως κόμπερ-γκέρλ και φωτογραφικό μοντέλο, πολύ πρίν δυή στόν κινηματογράφο. Τό αντίτιμο όμως πού πλήρωσε γιά τήν φήμη της, ήταν ή άπώλεια της ιδιωτικής της ζωής.

—Τώρα στη μόνη θέση πού μπορώ νά είμαι πραγματικά μόνη είναι τό μπάνιο, είπε. Κάθε μέρα, λοιπόν, γιά λίγα λεπτά βρίσκω καταφύγιο σ' αυτό, όπου μπορώ νά ξεναγίνω ή Σοφία Σικολόνε (τό πραγματικό μου όνομα), γιατί δέν θέλω νά ξεχνάω πώς, ό,τι είναι σήμερα ή Σοφία Λώρεν, και ό,τι έχει άποκτήσει τό χρωστάει στην Σοφία Σικολόνε.

Τό περίεργο είναι ότι ή κινηματογραφική καριέρα της έχει προσδώσει στην Σοφία μιá δεύτερη προσωπικότητα, ή όποία τείνει νά εξαλείψει τήν προσωπικότητα της Σικολόνε.

—Είμαι γεμάτη πλέγματα, όμολογεί. 'Ισως δέν μου φαίνεται, αλλά είμαι δειλή και μελαγχολική κατά βάθος. 'Όταν βρίσκομαι, ωστόσο, αντίκρου στην φωτογραφική μηχανή, νιώθω νά ξαναγεννιέμαι. 'Όλη ή ύπαρξή μου άπορροφάται από τό έργο. Λέω στόν έαυτό μου ότι ή ταινία θά προβάλλεται γιά χρόνια και ότι τά λάθη μου θά γίνονται φανερά σε κάθε προβολή. Και ή σκέψη αυτή με κάνει νά επιζητώ νά αποδώσω τέλεια τόν ρόλο μου. Τίποτε άλλο δέν έχει γιά μένα σημασία εκείνη τή στιγμή.

Κατά τά πέντε χρόνια της κινηματογραφικής σταδιοδρομίας της ή Σοφία Λώρεν έλαθε μέρος, ούτε λίγο ούτε πολύ σε 23 ταινίες.

Τό «Παίδι με τό Δελφίνι» είναι ή δεύτερη άμερικανική ταινία της. Η πρώτη ήταν τό «'Εγώ'ισμός και πάθος» πού γύρισε πέρισι στην 'Ισπανία, μαζί με τόν Γκάρυ Γκράντ και τόν Φράνκ Σινάτρα. Η Σοφία φαίνεται θαύματα ικανοποιημένη από τό γεγονός ότι εκείνος ό ρόλος της δέν άπαιτούσε τήν προβολή τών σωματικών της χαρισμάτων.

Μέρα τή μέρα ή Σοφία γίνεται και πιό περιζήτητη από τούς κινηματογραφικούς παραγωγούς. Πρός τό παρόν έχει υπογράψει συμβόλαια με τρεις άμερικανικές εταιρίες (τήν Παραμάουντ, τήν Σέντσουρι Φόξ και τήν Χέκτ-Λάνγκαστερ) και μιá Ιταλική (τήν Πόντι ντε Λαουρέντις).

Βάσει ενός άρθρου, πού περιέχεται σε όλα τά συμβόλαιά της, της δίδεται τό δικαίωμα νά άπορρίψει ένα ρόλο άν δέν της άρέσει.

'Αλλ' ός άκούσαμε και πάλι τόν Ζαν Νεγκουλέσκο:

«Σάν ζωγράφος, σαν σκηνοθέτης και σαν άνδρας, ό θαυμασμός μου γιά τήν Σοφία Λώρεν δέν έχει όρια και όμολογώ ότι δέν ξέρω ποιός από τούς τρεις μιλάει δυνατότερα».

Σάν δημοσιογράφος κ' έγώ, δέν μπορώ παρά νά συμμερισθώ τόν θαυμασμό τού Νεγκουλέσκο. 'Ιδίως αφού είδα τήν Σοφία από κοντά, της μίλησα και παρακολούθησα τήν εργασία της.

«ΕΝΑ - ΔΥΟ - ΤΡΙΑ, ΧΟΠ... ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΠΙΣΩ!» 'Όπως θά χορέψει στο «Παίδι με τό δελφίνι» έναν καλαματιανό, μελετάει με μεγάλη επιμέλεια τά βήματα μαζί με τόν χορευτικό όμιλο της Ντόρας Στράτου. 'Ο διακεκριμένος χορευτής Γιάννης Φλερύ τήν παρακολουθεί και της δίνει οδηγίες —πώς νά κινή τό κεφάλι, νά λυγίσει τό σώμα...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ROSEMARY KUTAK

21

Ετσι άκριβώς ήταν και πριν από δέκα χρόνια. Και το πράγμα φαινόταν ανεξήγητο γιατί το δημοτικό νοσοκομείο είχε —και έχει— μία μεγάλη έτησια επιχορήγηση. Ο Φίλ, λοιπόν, φρόντισε να έρευνήσει μία φαινομενικά άσημαντη περίπτωση αγοράς οπρωμάτων. Πριν από λίγες μέρες, το νοσοκομείο είχε αγοράσει χίλια στρώματα, δεκαπέντε δολάρια το ένα, δηλαδή στην τιμή που βρίσκεις στα μεγάλα μαγαζιά το καλύτερο στρώμα, με σουσέτες, στερεό ύφασμα κι όλα τα σχετικά.

—Και τι ανάκαμψε; ρώτησε ο Κάσελμαν με ζωηρό ενδιαφέρον.

—Τό έχει καλώς της παραγγελίας είχε μονογραφηθεί από διάφορα πρόσωπα που ήταν τότε στα πράγματα. Ένα απ' αυτά τα πρόσωπα ήταν κάποιος Σάμ Τίλτον. Όλοι αυτοί οι κύριοι κρύβονταν ο ένας πίσω απ' τον άλλο και ο καθένας τους έλεγε πως κάποιος απ' τους άλλους τον είχε βάλει να μονογράψει την παραγγελία. Γελικά το νοσοκομείο έμεινε με τα στρώματα. Γιατί, φαινομενικά, όλοι ήταν άθωοι. Το μόνο που παραδέχονταν ήταν ότι ο δήμος είχε κάνει απλούστατα μία αφάνταστα κακή αγορά.

Ο Μάρκ γέλασε πικρόχολα.

—Καταλαβαίνω, είπε. Η συνηθισμένη ιστορία. Οι πολιτικάντηδες που άπομυούν τους φορολογουμένους. Το μεγαλύτερο μέρος απ' αυτές τις δεκαπέντε χιλιάδες θα επιστράφηκε, υποθέτω, σε κανένα απ' τα μέλη του δημοτικού συμβουλίου —ως μυστική έκπτωση, σίγουρα— και οι κύριοι αυτοί θα μοιράστηκαν το ποσό ανάμεσά τους. Δηλαδή, εκείνοι θησαύριζαν ενώ οι άρρωστοι πληγιάζανε στα κρεβάτια τους.

—Άκριβώς. Και όπως καταλαβαίνετε, ο Φίλ δεν μπορούσε να κάνει τίποτε. Η «έκπτωση» ασφαλώς είχε επιστραφεί σε μετρητά. Δεν υπήρχαν αποδείξεις.

Μία ξαφνική φωνή διαμαρτυρίας έκανε τον Μάρκ και την Μπάρμπαρα να στρέψουν την προσοχή τους στο μαρό. Η Ντέμπι, πεσμένη μπρούμιτα, με τα παχουλά χεράκια της άπλωμένα ανάμεσα απ' τα ξύλινα κάγκελλα, προσπαθούσε

με πείσμα να πιάσει την άσπρη άρκουδίτσα που της είχε πέσει απ' τα χέρια και θύμανε που δεν μπορούσε να την φτάσει. Η Μπάρμπαρα έσκυψε άμέσως κ' έδωσε το παιγνίδι στο μαρό. Όταν ξανασήκωσε το κεφάλι, ένα τρυφερό χαμόγελο φώτιζε το πρόσωπό της.

—Όμορφο μαρό, είπε ο Μάρκ με την χαρακτηριστική αμχανία των εργένιδων. Άγόρι; Κορίτσι;

—Κορίτσι. Η Ντέμπι θα γιορτάσει τα πρώτα της γενέλια τον άλλο μήνα. Κ' εμείς την βρίσκομε όμορφη, είπε η Μπάρμπαρα.

—Άρχισε πάλι να πλέκει.

—Εκείνες οι δεκαπέντε χιλιάδες δολάρια δεν ήταν βέβαια κανένα μεγάλο ποσό, συνέχισε. Αν σκεφθίτε όμως πως χρόνια δολοκλήρα αυτή η σπείρα έβαζε χέρι στα λεπτά που έμπαιναν στο ταμείο του δήμου, θα καταλάβετε για ποιο λόγο το πιο προσοδοφόρο επάγγελμα σ' αυτόν τον τόπο είναι ν' ανακατεύεται κανείς στη διαχείριση του δημοσίου χρήματος.

Ο Μάρκ άναψε ένα τσιγάρο.

—Τό φανταζόμουνά πως κάτι τέτοιο είχε συμβεί, είπε. Ασφαλώς δεν θα ήταν εύκολη δουλειά για τον Φίλ να ξεσκεπάσει αυτή την κλίκα... Και ο Χάλ Κραϊν σκοτώθηκε ακριβώς τη στιγμή που, βρίσκοντας επιτέλους κάποιον τρόπο, είχε καταφέρει τον Τίλτον να προβεί σε όμολογίες... Έλάτε να κάνουμε μία άνασκόπηση, αρχίζοντας απ' τη νύκτα της δολοφονίας του Κραϊν. Είχε έρθει στο γραφείο σας στις οκτώ, έτσι δεν είναι; Η Μπάρμπαρα άποκρίθηκε ήρεμα, πολύ σοβαρά:

—Μπήκε σαν σίφουνας στο γραφείο και ρώτησε ξαναμένους που ήταν ο Φίλ. Του άπάντησα πως ήτανε στην κλινική, γιατί η Εύα δεν ήτανε πολύ καλά. Μου είπε τότε πως ο Τίλτον ήταν έτοιμος να μιλήσει. Οι δύο τους είχανε περάσει όλο τ' άπόγευμα σ' ένα μπάρ κουτσοπίνοντας —μου εξήγησε— και ο Τίλτον είχε αφήσει να του ξεφύγουν κουβέντες που ούτε ο ίδιος καταλάβαινε τη σημασία τους.

—Σας είπε τι επάνω — κάτω είχε πη ο Τίλτον; ρώτησε ο Μάρκ.

—Όχι πολλά πράγματα... μονάχα πως κάτι είχε πη για τα ύψηλά πρόσωπα που τον προσάτευαν. «Άλλά αυτό δεν ώφελεί σε τίποτε. Δεν είχα μάρτυρες, μου είπε ο Κραϊν. Πρέπει να τον καταφέρουμε να έρθει μαζί μας στον εισαγγελέα και να μιλήσει μπροστά σε όλους». Προσπάθησα να πάρω στο τηλέφωνο τον Φίλ, αλλά δεν μπόρεσα και τότε ο Χάλ άποφάσισε να ξαναγυρίσει κοντά στον Τίλτον, στο μπάρ, και να μην

το κουνήσει απ' εκεί... Αυτή ήταν η τελευταία φορά που τον είδα.

—Πώς δεν σκέφτηκε να πάη να βρή τον Νέλσον, τον εισαγγελέα; ρώτησε ο Μάρκ ζωηρά.

—Τό σκέφτηκε για μία στιγμή, αλλά έπειτα άλλαξε γνώμη. Ο Νέλσον βλέπετε, δεν είχε ιδέα πως ο Κραϊν ήταν συνεργάτης μας και φυσικά, δε θα έκανε τίποτε αν δεν ρωτούσε πρώτα τον Φίλ και η νοσοκόμα της κλινικής δεν έννοοιζε με κανένα τρόπο να καλέσει στο τηλέφωνο τον Φίλ.

—Άκριβώς όπως τό φαντάστηκα, είπε ο Μάρκ ίκανοποιημένος. Δεν ξέρω πως θα μπόρεσω να τό αποδείξω, αλλά μαντεύω τι έγινε εκείνη τη νύκτα.

Οι βελόνες σταμάτησαν απότομα. Η Μπάρμπαρα σήκωσε τα μάτια και τον κοίταξε. Άμέσως όμως χαμήλωσε πάλι το βλέμμα, πριν προλάβει ο Μάρκ να διαβάσει την έκφραση των ματιών της. Έδειχναν έκπληξη, ενδιαφέρον, ή κάτι περισσότερο;

—Απ' το παράθυρο που ήταν πλάι του ο Μάρκ μπορούσε να βλέπει το σπίτι της Σίσσυ. Μία παρέα αγόρια έπαιζαν μπόλλα, τρέχοντας πάνω — κάτω ανάμεσα στα δυο σπίτια. Ο ήλιος είχε δύσει, τώρα και οι σιλουέττες των παιδιών διαγράφονταν όλο και πιο άχνες στο φως του σούρουπου. Η Σίσσυ βγήκε απ' την πόρτα της μ' ένα πιάτο στο χέρι. Οι μικροί παράτησαν το παιγνίδι τους και την περιστοίχισαν κ' εκείνη πρόσφερε σ' όλους γύρω — γύρω κάτι — κέικ ή άμυγδαλωτά, σκέφτηκε ο Μάρκ που είχε άρχισει να πεινά κι ο ίδιος.

Η Μπάρμπαρα άναψε τη λάμπα που ήταν στο τραπέζι δίπλα της και οι μορφές έξαφανίστηκαν μονομιάς απ' το σκοτεινιασμένο παράθυρο.

—Αν δεν κάνω λάθος, ρώτησε με σιγανή φωνή, νομίζετε πως ο θάνατος του Κραϊν έχει σχέση με τη δολοφονία της Εύας, έτσι δεν είναι; —Ναί, απ' την πρώτη στιγμή έκανα αυτή τη σκέψη. Μόλις όμως πριν από λίγο άνακάμψα τό γιατί.

Τό φως της λάμπας, καθώς έπεφτε πάνω στη Μπάρμπαρα, τόνιζε ακόμη περισσότερο τις άδρες γραμμές του προσώπου, ρίχνοντας λοξές σκιές πάνω στα μάτια της. Τό πρωτόγονο κάτι που είχε στην εμφάνισή της φαινότανε τώρα πιο έντονα. Ο Μάρκ είχε άξανα την έντύπωση πως την έβλεπε για πρώτη φορά. Παράξενο που ήταν τό πρόσωπό της με τα προτεταμένα μύα καθώς έσκοβότανε με τό γλυκό, μελαχροινό του χρώμα πάνω στο βαθύκακκινο φόντο της πολυθρόνας!...

Πρόσωπο μιάς μακρινής πριγκίπισσας των Άλτέκων... Των Άλτέκων; Ο Μάρκ ξαφνιάστηκε. Περίεργο να ξεπηδήσει απ' τό υποσυνειδητό του αυτή η παρομοίωση με τους Άλτέκους που φημίζονται για την σκληρότητα και την βαρβαρότητα τους. Πολύ περίεργο!...

—Δεν καταλαβαίνω ποιά σχέση μπορεί να έχει ή δράση του Κραϊν, ή ο θάνατός του, με την Εύα, παρατήρησε η Μπάρμπαρα.

Τό ύφος της έδειχνε πραγματική άπορία.

—Η Εύα κι ο Κραϊν είχαν ένα κοινό σημείο. Σκοτώθηκαν και οι δύο απ' τον ίδιο άνθρωπο και για τον ίδιο λόγο. Ο δολοφόνος... δεν θα σταματήσει μπροστά σε τίποτε. Ο Μάρκ Κιή μού έλεγε χθές τό βράδυ να μη ξεχνά πως κυνηγά μία τίγρη, είπε ο Μάρκ.

Η Μπάρμπαρα σήκωσε τα μάτια και τον κοίταξε μ' ένα βλέμμα άνεξίχνιαστο.

—Μου φαίνεται πως πρέπει να προσέχετε πολύ, γιατρέ μου, είτε τέλος. Η τίγρη είναι θηρίο έπικίνδυνο...

—Μην άνησυχείτε για μένα, θα προσέχω, βεβαίως ο Μάρκ άφωδα.

Άλλά την ίδια στιγμή θυμήθηκε πως τριγύριζε άσπλος, χωρίς να ξέρη ακόμη ποιος ήταν ο δολοφόνος. Μία άόριστη άνησυχία τον κυριεύσε. Ίσως ή τίγρη να τον παραμόνευε τώρα κιόλας στο σκοτάδι, έτοιμη να χυμής επάνω του... Η μήπως ήταν ακόμη πιο κοντά του;

Για να κρύψει την ταραχή του, άλλαξε θέση στην καρέκλα του.

—Θά ήθελα να σας ρωτήσω κάτι ακόμη, κυρία Μίναρη, είπε. Μήπως ξέρετε υπό ποιες συνθήκες πέθανε ο δικαστής Λάνμπρουκ;

—Άσφαλώς.

Η άπάντησή ήρε γρήγορη, κατηγορηματική.

—Ήμουν μόνη μαζί του όταν του ήρθε ή κρίση.

—Τι λέτε! άναφώνησε ο Μάρκ.

Τα λόγια του ξεφύγαν πριν προλάβη να τα συγκρατήσει. Η Μπάρμπαρα μόνη με τον Κραϊν τη νύκτα της δολοφονίας του! Η Μπάρμπαρα μόνη με τον δικαστή Λάνμπρουκ!

Τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν και ο Μάρκ είχε την έντύπωση πως μία φευγαλέα άνησυχία φτερούγιζε μες τό μάτια της. Για μία στιγμή θάλεγε κανείς πάλι κάτι πλανήθηκε στον άέρα ανάμεσά τους. Έπειτα η Μπάρμπαρα χαμήλωσε πάλι το βλέμμα στις βελόνες της και συνέχισε ήρεμα:

—Ο δικαστής Λάνμπρουκ πέθανε κάποιον Σάββατο. Τό Σάββατο δεν πήγαινα συνήθως στο γραφείο κ' εκείνη τη μέρα είχα πεταχτεί ως τό σπίτι του δικαστή να δώ τον μικρό Τζών... Ο Φίλ είχε μετακομίσει στο σπίτι του δικαστή Λάνμπρουκ και θα έφευγε σε λίγες μέρες για ένα μακρινό ταξίδι στις άνατολικές πολιτείες μαζί με τό παιδί. Ήθελα, λοιπόν, να δώ τό μαρό πριν φύγουν.

—Άπό τότε ο Φίλ είχε μετακομίσει στο σπίτι των Λάνμπρουκ; Άπό τότε που είχε τρελλαθεί ή Εύα;

—Ναί. Είχε κλείσει τό σπίτι του. Δεν έμεινα πολύ με τον Τζών. Καθώς κατέβαινα, είδα τον δικαστή να μπαίνει απ' την έξορτα. Φαινόταν τρομερά άρρωστος. Όλη την έβδομάδα είχε μείνει κλεισμένος στο σπίτι μ' ένα δυνατό κρουλόγημα. Τά πόδια του έτρεμαν κι άκούμπησε στον τοίχο για να στηριχθεί. Μου είπε όμως πως ήταν πολύ καλά και με ρώτησε αν μπορούσα να του κάνω τη χάρη να γράψω κάτι που θα μου ύπαγόρευε. Φυσικά, δέχτηκα πρόθυμα και πήγαμε στο γραφείο του. Πήρα χαρτί και μολύβι και περίμενα. Ο δικαστής όμως φαινόταν άναποφάσιτος, διστακτικός. Άξαφνα, έγγειρε προς τά έμπρός κι άκούμπησε τό κεφάλι του στο τραπέζι. Πετάχτηκε απ' τη θέση μου κ' έκανα να τρέξω κοντά του, αλλά εκείνος συνήρθε άμέσως και μου είπε να καθίσω και να γράψω. Άρχισε να μιλή πολύ γρήγορα, τόσο μπερδεμένα όμως που μου ήταν άδύνατο να καταλάβω τι έλεγε. Κάθε τόσο μου έγνεφε άπεγνωσμένα να γράφω κ' έγώ έκανα πως έγγραφα. Έπειτα, άρχισε να τρέμει σά να τον είχαν πιάσει σπασμοί κ' έπεσε κάτω. Έτρεξα άμέσως να φωνάξω τον Μάρκ Κιλέυ, τον ύπνερή και οι δυο μαζί τον βάλαμε να ξεπλύνει σ' ένα νιόβαν!...

—Δεν ήταν κανείς απ' την οικογένεια στο σπίτι; Πού ήταν ο Φίλ και οι άλλοι; Δέικοψε ο Μάρκ.

—Ο Φίλ ήταν ακόμη στο γραφείο, τακτοποιούσε τα χαρτιά του. Ο Σκότ και ή Μώντ ήταν έξω, δεν ξέρω πού. Άλλά ο Φίλ τους βρήκε και ήρσαν όλοι μαζί στο σπίτι. Στο άναμεταξύ είχε έρσει κι ο γιατρός. Όταν είδα πως δεν με χρειάζονταν πιά, τους άφησα και γύρισα στο σπίτι μου. Ο δικαστής πέθανε εκείνη τη νύκτα, χωρίς να ξαναβρή τις αισθήσεις του.

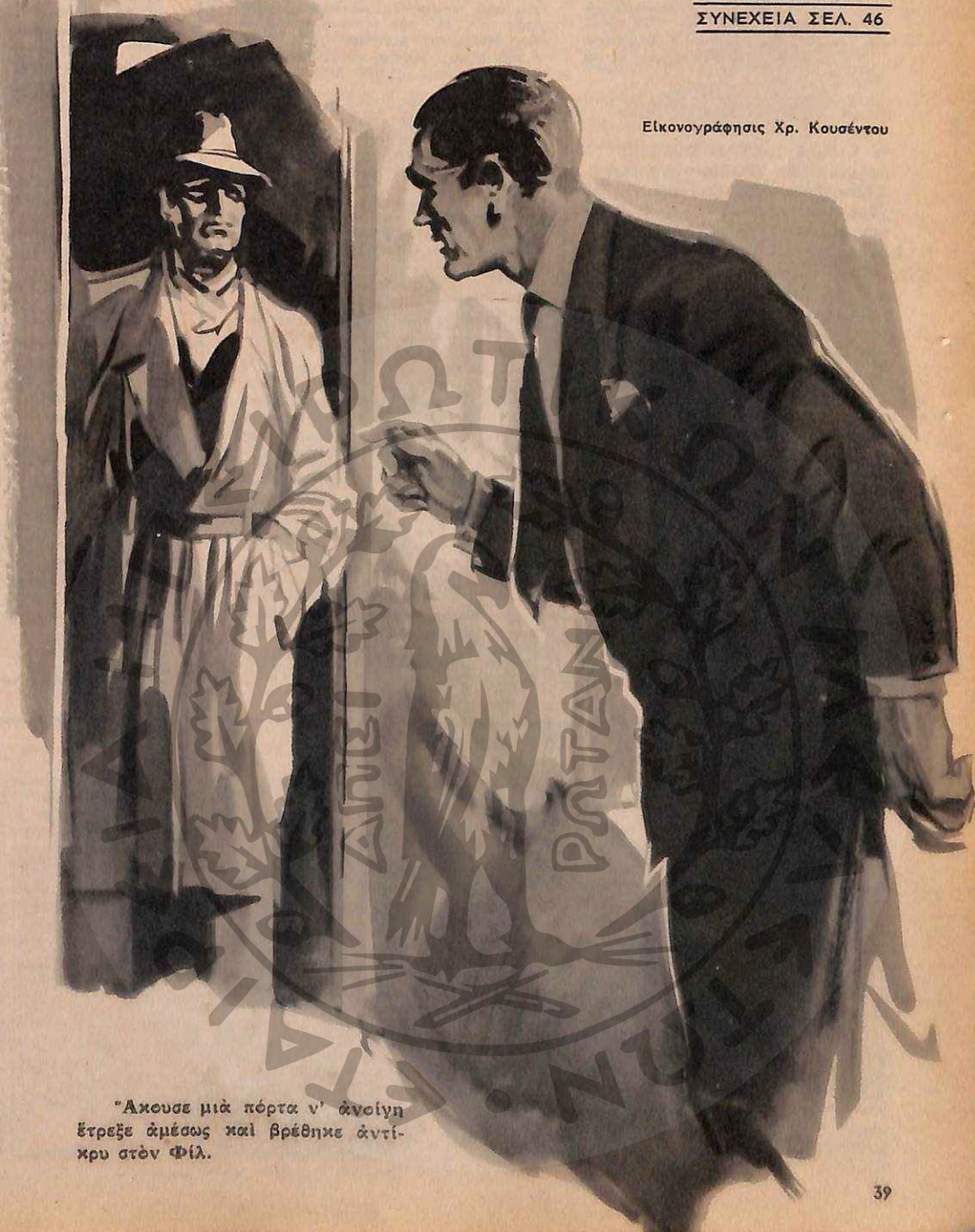
—Και τό κείμενο που σας ύπαγόρευσε; Τι έγινε; Μιλήσατε σε κανένα για αυτό; ρώτησε ο Μάρκ, που κρεμότανε κυριολεκτικά απ' τό στόμα της Μπάρμπαρα.

—Δεν είχα γράψει τίποτε και δεν είπα σε κανένα τίποτε. Τό θεώρησα άσκοπο.

—Μά δεν είναι δυνατόν, κάτι θα πήρε τ' ατί σας απ' τα λόγια που προσπαθούσε να σας πη. Έστω και μία λέξη;

—Μπόρεσα να καταλάβω άρκετές λέξεις, αλλά δεν έδωγα κανένα νόημα απ' αυτές. «Τό δωμάτιο της Εύας», είπε κάμποσες φορές. Είπε και τ' όνομα του Φίλ, μία φορά, πολύ καθαρά. Κάτι μουμούρισε και για τον Κραϊν, αλλά... Ώ, Ντέμπι!

Άποροφνημένοι απ' τη συζήτησή τους, ο Μάρκ και ή Μπάρμπαρα είχαν ξεχάσει έντελώς τό μαρό, που από ώρα είχε άρχισει να κλαυουρίζει. Πεσμένο άνάσκελα, με τό πρόσωπο κατακίκκο, κλωτσώντας με μανία τα ποδαράκια του, τό παιδί τσίριζε τώρα μ' όλη του τη δύναμη.

Εικονογράφος Χρ. Κουσέντου

Η Μπάρμπαρα έτρεξε κοντά του, τό πήρε στην άγκαλιά της και προσπάθησε να τό καθυψάσει με γλυκόλογα:

—Την καμένη τη Ντέμπι! Πείνασε, έ; Άχ, αυτή ή μαμά που ξέχασε να της έτοιμάσει τό φαγάκι της. Τι θέλεις, μαρό μου; Τό γαλατάκι σου, έ;

Στράφηκε στον Μάρκ.

—Με συγχώρητε μία στιγμή. Είναι ή ώρα της να φάη και ή Χριστίνα την ξέχασε, φαίνεται. Πάω επάνω να την παραδώσω στη Χριστίνα κ' έρχομαι άμέσως.

Τού χαμογέλασε πάνω απ' τον ώμο του μαρό, καθώς έβγαίνει απ' την πόρτα.

Ο Μάρκ ήτανε πολύ ταραγμένος. Άναψε ένα τσιγάρο κι άρχισε να κόβη νευρικά βόλτες στο δωμάτιο. Φοβερό, να φτάνης τόσο κοντά σε μία άνακάμψη και να σου φευγή μες απ' τα χέρια. Άν μπορούσε τουλάχιστον ή Μπάρμπαρα να θυμηθεί κάτι περισσότερο! Οι τελευταίες θελήσεις του δικαστή έά είχαν άσφαλώς μεγάλη σημασία...

Τό μεγάλο κούτσουρο που σιγκαϊγότανε στο τζάκι καθώς έβγαίνει απ' την πόρτα. Ένα κομμάτι έπεσε έξω απ' τη σχάρα κι ο Μάρκ τό ξανάβαλε μέσα. Έπειτα κάθισε κι άναψε άλλο ένα τσιγάρο.

«Πώς άργεί!» σκέφτηκε. «Σίγουρα χασομεράει επάνω, παίζοντας με τό μαρό τη» κι άς κάθωμαι εγώ έδώ να την περιμένω! Ωραίος τρόπος, μά την άλήθεια! Λες κ' έχω καιρό για χάσιμο! Έπρεπε να βρίσκωμαι στο νοσοκομείο έδώ και

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 46

Έδω κι' Εκεί

■ ■ ΣΤΗΝ 'Ιταλία φέτος, ένα άτομο στα πέντε είναι τουρίστας! Πράγματι, η Ιταλική κυβέρνηση υπολόγισε ότι ο αριθμός των τουριστών θα ξεπεράσει τα 12 εκατομμύρια το τέλος του έτους. Κ' η 'Ιταλία, ως γνωστόν, έχει πληθυσμό 48.000.000 κατοίκων.

■ ■ Η ΜΑΓΔΑ Λουπέσκου πήρε την άδεια, από ένα δικαστήριο της Λισαβώνας, να χρησιμοποίηθ' το σπίτι και τα επίπλά του μακαρίτη συζύγου της, τώως βασιλέως Καρόλου της Ρουμανίας. 'Η έπαυλις αυτή είχε σφραγισθ' όταν ο γιός του Καρόλου, τώως βασιλέως Μιχαήλ, αντιτάχθηκε στην διεκδίκησή της. 'Η Λουπέσκου λέγεται «πριγκίπισσα 'Ελένη» από τον καιρό που παντρεύτηκε τον Κάρολο, του οποίου ήταν επί σειράν ετών άπλη φιλενάδα.

■ ■ Η «ΠΡΑΣΙΝΗ ΘΕΑ», ένα άπ' τα τρία περίφημα αυτοκίνητα «Νταϊμλερ» που είχε για προσωπική της χρήση η λαίδη Ντόκερ, και που υπήρξαν μιά άπ' τις αιτίες να διαωχθ' ο άνδρας της άπ' την εταιρία αυτοκινήτων Νταϊμλερ, πωλείται τώρα προς 3.500 λίρες, αν και πρέπει να στοιχίσει πάνω από 15.000 λίρες.

■ ■ ΥΠΟΛΕΙΜΜΑ αιδούς!

Σε ένα διαγωνισμό έρασιτεχνικού «στρίπ-τζ» (χορού κατά την διάρκεια του οποίου η χορεύτρια αφαιρεί, σιγά-σιγά, όλα της τα καλύμματα έως ότου μείν' γυμνή), που έγινε στο καινούργιο «Μουλν-Ρουζ» στο Παρίσι, μιά υποψήφια έβαλε τα κλάματα όταν σηκώθηκε η αλυσάκι και δεν μπόρεσε να δγάλη ούτε ένα από τα ρούχα της.

■ ■ Ο κ. ΝΤΟΝΑΛΝΤ Ουάτσερ, αντιπρόσωπος μιάς αμερικανικής εταιρίας ελικοπτερών, δήλωσε:

—Πριν περάσουν πέντε χρόνια, ο καθένας μας θα έχη το ατομικό του ελικοπτερό, όπως γίνεται σήμερα στο Τέξας. Θα το μεταφέρουμε στην πλάτη σαν σακκίδιο. Θα επιτρέπη να κυκλοφορή κανείς με ταχύτητα 23 χλμ. την ώρα. Για να διαδοθ' δ' η χρήση του τα πρώτα μοντέλα θα χαρισθούν σε όσους τα ζητήσουν. "Ηδη, δεχόμαστε αιτήσεις!

Λοιπόν; Σπεύσατε!

■ ■ ΣΤΗ Νέα 'Υρκη ιδρύθηκε τελευταία μιά επιτροπή για την 'Ηουσία της Πόλεως. 'Η επιτροπή αυτή κάνει πειράματα για να καθιερώση τους τεκνέδες σκουπιδιών από πλαστική ύλη, γιατί ο θόρυβος που κάνουν οι μεταλλικοί είναι πολύ ένοχλητικός.

ΦΛΥΑΡΙΕΣ

"Ένας χρόνος πέρασε... "Αν είχατε στα χέρια σας το πρώτο τεύχος των ΕΙΚΟΝΩΝ, (θα είναι ασφαλώς μερικοί που θα το κρατούν ακόμη), θα μπορούσατε να παίξετε με αυτό και με το σημερινό ένα παιχνίδι σαν τις «Διαφορές»... και να δήτε σε πόσα πράγματα, μικρά και μεγάλα, διαφέρει το σημερινό περιοδικό από την πρώτη του έκδοση... 'Αλλά αυτά που έχουν γίνει δεν είναι τίποτε μπροστά σ' αυτά που μελετώνται... Γιατί, όσοι εργάζονται σ' αυτό το περιοδικό, έχουν ένα βασικό καλό που του εξασφαλίζει την πρόοδο: Δεν είναι ποτέ έντελώς ευχαριστημένοι... 'Η 'Αθ'ηναίοι και 'Αθ'ηναία... 'Ανοίγει, άνοιξε το μικρό συμπιεσμένο υπόγειο που συνεκέντρωνε πένρσι κέφι και νιάτα που άποζητούσαν καλή μουσική, εύχαριστο φωτισμό και... μαλακές τιμές. Αυτό, ο 'Ιππόδρομος και η «'Αρσενίνα» έρχονται μέχρι στιγμής πρώτα στη νυκτερινή κοσμική κίνηση. "Οχι πώς οι ταβέρνες με τα πλούσια προγράμματα πάνε πίσω. Τα άστέρια τους αυτών είναι οι ρομαντικοί τραγουδιστάι, η Γεωργία Βασιλειάδου και ο νέος και άσυγκράτητος και διασκεδαστικώτατος κωμικός Χατζηχρήστος... 'Η Αϊώνιες ήρωίδες... 'Η 'Ιωάννα ντ' 'Αρκ εύρίσκειται πάντα στο προσκήνιο. 'Ο ρόλος της Παρθένου της 'Ορλεάνης είναι ένας από τους πλέον ποθητούς για κάθε νέα ήθοποιό, είτε θεάτρου, είτε κινηματογράφου. Τώρα, ο γνωστός παραγωγός και διευθυντής "Όττο Πρέμιγκερ έτοιμάζει άλλη μιά «'Ιωάννα» και έχει βρ'η μέχρι στιγμής μόνον τους δυο άστέρες για τους πρώτους δυο ανδρικούς ρόλους, τον Ρίτσαρντ Μπάρτον και τον Ρίτσαρντ Βίντμαρκ. 'Εν τώ μεταξύ, στη Γαλλία, γίνεται η πρώτη έκθεση με θέμα την 'Ιωάννα, όπου συγκεντρώνεται, δ'τι αθένητικό έγγραφο και το ένα μοναδικό πορτραίτο της που έχει γίνει εν ζωή και όπου, αντιθέτως προς την παράδοση, ιδίως την κινηματογραφική, η 'Ιωάννα είναι μελαγχρινή, παχουλή, με πλούσιες καμπύλες... 'Η Στ'αγ'ονες σοφίας... Μόνον μέσα στα ήσυχά νερά καθρεπτίζονται τα άστρα... (Παροιμία κινέζικη)... 'Η Είλικρίνεια... Σε ένα κριτικό που είχε γράψει για τον Κρόσμπυ μιά άυστηροτάτη κριτική με τίτλο «'Ο Μπίγκ Κρόσμπυ τελείωσε η τελειώνει», ο ίδιος απέστειλε ένα γράμμα πρωτοφανούς αγαθότητας και ειλικρινείας, εις το οποίο έμολογεί δ'τι «ναί, τελείωσα, δ'χι γιατί είμαι τόσο ηλικιωμένος —είναι 52 έτών— αλλά γιατί επί 30 χρόνια έχω έκκεταλλευθ' τόσο πολύ ένα μικρό ταλέντο και μιά σχετικώς ασήμαντη φωνή, ώστε δεν έχει μείνει σχεδόν τίποτε. Οι άνθρωποι με βαρέθηκαν και έχουν δικίον». Το γράμμα, που εξακολουθεί στον ίδιο τόνο της φιλοσοφημένης μετριοφροσύνης, έζπληνε νέον κύμα συμπαιθείας για τον τραγουδιστή... 'Η Παράξενος οίκογενείας... 'Ο δέκατος μαρκήσιος του Ουίντσέστερ, του οποίου οι οικογενειακές περγαμνές χάνονται εις τα βάθη των αιώνων, βρίσκεται στις Μπαχάμες και ζητεί διαζύγιο από την τελευταία σύζυγό του, η οποία, άλλωστε, κάμει την δική της αντίθεση, κατηγορώντας τον μαρκήσιο για παράνομο συμβίωση μετά της κ. "Εβελυν Φλέμινγκ. "Όλα αυτά δεν θα είχαν κανένα ενδιαφέρον αν ο υπό κατηγοριαν μαρκήσιος δεν ήταν περίπου 92 έτών και η κ. Φλέμινγκ μόνον 72...

444

ΤΙ ΛΕΝΕ:

Πολλοί παραπονούνται για την άνηθικότητα της εποχής μας. 'Αλλά ποιος έμποδίζει όσους θέλουν να είναι ήθικοί; Γκαίτε

'Η εύφύια είναι πάντοτε χρήσιμη, ποτέ άρκετή.

'Αμιέλ

'Η τεμπελιά δεν είναι μόνο πολυτέλεια —είναι και τέχνη. Τζώρτζ Μπέρναρντ Σω

Οί έρωτες πεθαίνουν από άηδία και τούς θάβει η λησμοσύνη.

Λά Μπρυγέρ

'Η μόνη πραγματική έξυπνάδα είναι η έξυπνάδα του αισθηματος: "Όποιος αγαπάει, καταλαβαίνει.

'Ανατόλ Φράνς

Η ΟΥΛΑΝΟΒΑ ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ. 'Η Γκαλ. Ουλάνοβα που παρά την προχωρημένη ηλικία της -48 έτών- θεωρείται η καλύτερη χορεύτρια του κόσμου, θριαμβεύει στο Λονδίνο, όπου συνεχίζονται οι παραστάσεις του μπαλλέτου Μπολσόι της Μόσχας. 'Η Ουλάνοβα, που είναι πρώτη μπαλαρίνα του Μπολσόι, χαμογελάει προς το φωτογράφο καθώς γυρίζει στο ξενοδοχείο της έπειτα από μιά βραδινή παράσταση.

● ΕΝΑΣ διπλωμάτης είπε για τον στρατάρχη Τίτο που έχει γίνει τόσο της μόδας τελευταίως:

—Μου θυμίζει μπάλλα του φούτ-μπάλ. Στην άσχη των φούσκωσαν. 'Υστερα τον κλώστρησαν από όλες τις μεριές. Και τώρα τρέχουν όλοι από πίσω του.

● ΣΤΟ παράθυρο ενός Ισογείου υπήρχε η έπιγραφή: «Πωλείται σαζόφωνον». Και στο παράθυρο του διπλανού διαμερίσματος είχε αναρτηθ' μιά άλλη έπιγραφή: «Δόξα σοι ο Θεός!»

● Ο ΠΑΤΕΡΑΣ στο νέο που του ζητάει το χέρι της κόρης του:

—Δεν έχω καμμία απολύτως αντίρρηση. 'Αλλά η οικονομική μου κατάσταση δεν μου επιτρέπει αυτή τη στιγμή να υποβληθώ στα έξοδα ενός γάμου. Τι θα λέγατε για μιά μικρή άπαγωγή;

● ΜΙΚΡΗ άγγελία στην «'Εφημερίδα του 'Ιλλινόις»:

«Ζητείται γραμματέας που να έχη έξωτερική εμφάνιση δεσποινίδος, να σκέπτεται σαν άντρας, να ένεργη σ'α γυναίκα και να εργάζεται σ'α σκλάβας».

● ΚΑΘΙΣΜΕΝΟΣ στη θεράντα του ξενοδοχείου, ο παραθεριστής κοιτάζει μελαγχολικά τη βροχή που πέφτει.

—Μη στενοχωριέσαι, αγάπη μου, του λέει η γυναίκα του. Σκέψου πώς δλο αυτό το νερό κάνει πολύ καλό σ'τη γεωργία!

—Ναί, δεν άμφιβάλλω δ'τι οι χωρικοί θ'άναι κατενθουσιασμένοι! 'Αλλά εκείνοι δεν πληρώνουν τη βροχή προς 500 δραχμές την ήμερα...

● Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ λέει σ'τη γραμματέα του:

—Πρέπει να μιλήσω σ'τη γυναίκα μου! Στείλετε παρακαλώ ένα τηλεγράφημα σ'την κόρη μου για να κλείση το τηλέφωνο...

● —ΠΟΣΟ κάνουν αυτές οι καραμέλλες; ρωτάει η μικρή Μιμίκα.

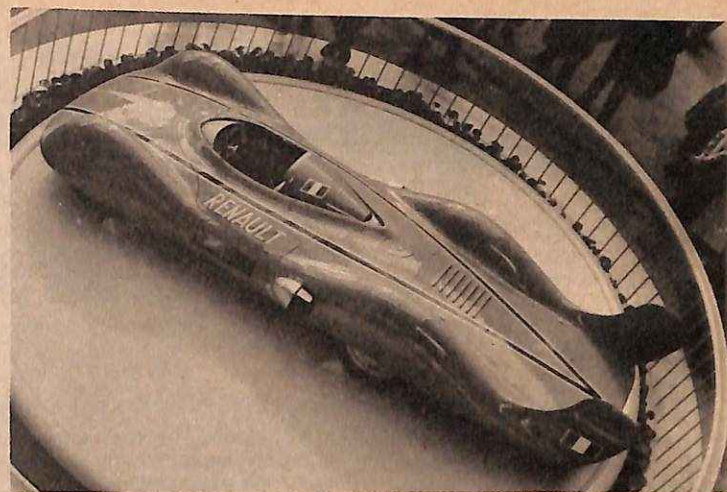
—Πέντε δραχμές οι έξι, άπαντάει ο περιπτερούχος.

—Δηλαδή τέσσερις δραχμές οι πέντε, τρεις δραχμές οι τέσσερις, δυο δραχμές οι τρεις, μιά δραχμή οι δυο και καμμία δραχμή η μιά, υπολογίζει η Μιμίκα. Θα πάρω μόνο μιά!

● Σ' ΕΝΑ δέντρο, που βρίσκεται σ'τη σκηνή ενός θεάτρου, ένα ψεύτικο άηδόνι κελαηδεί.

—Σ' άρσεται το τραγούδι που κελαηδεί τ' άηδόνι; ρωτάει μιά κοπέλα το νέο που τη συνοδεύει.

—Δεν μπορώ να σου άπαντήσω αν δεν μάθω ποιος τόγραψε, άπαντάει εκείνος.

Ο «ΔΙΑΤΤΩΝ ΑΣΤΗΡ». 'Η 43η έκθεση αυτοκινήτων συγκέντρωσε και έφέτος χιλιάδες περιέργων. 'Η έκθεση του 1956 δεν παρουσίασε μεγάλες εκπλήξεις. Μιά από τις άττρασιόν ήταν ο «Διάττων 'Αστήρ», πειραματικό αυτοκίνητο της μεγάλης γαλλικής εταιρίας αυτοκινήτων «Ρενώ».

■ ■ —ΑΝ έπιασε φωτιά το Λούδρo, ρώτησαν μιά μέρα τον Τριστάν Μπερνάρ, ποιόν πίνακα θα έσώζατε;

—'Εκείνον που είναι ποό κοντά σ'την πόρτα, άπάντησε.

■ ■ ΣΤΗΝ 'Αμερική χρησιμοποιούν τώρα άρωματικά καλαμάκια για τα διάφορα ποτά. 'Ετσι, το άπλο γάλα μπορεί να πάρη γεύση σοκολάτας, δανίλιας κλπ., ανάλογα με το καλαμάκι που διάλεξε κανείς.

ΦΟΡΗΤΟΣ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟΣ ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ. Στην έκθεση ειδών γραφείων, που άνοιξε στο Παρίσι, παρουσιάσθη για πρώτη φορά κ' ένας «φορητός ηλεκτρονικός εγκέφαλος», που μπορεί να τον χειρισθ' μιά δακτυλογράφος και που έκτελει σε 65 λεπτά λύσεις προβλημάτων, για τα όποια ένας πεπειραμένος μηχανικός θα χρειαζόταν 26 ώρες! "Όταν το πρόβλημα είναι άνακριδες ο «έγκέφαλος» άρνείται να δώση τη λύση.

Ρίπ Κίρμπυ

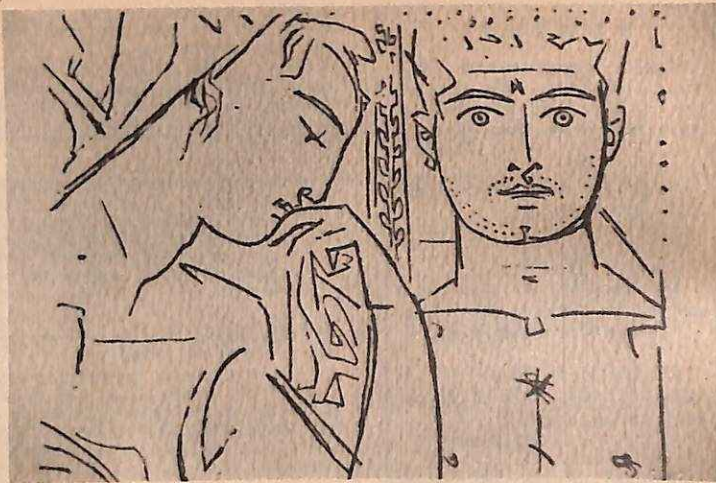

Ρίπ Κίρμπυ

...ή συνήθης, ή καθημερινή ύποχωρεί τις μέρες αυτές για να ρθούν και πάλι στο προσκήνιο οι Μεγάλες Ώρες που σημείωσαν και σημειώνουν τα λαμπρά πεπραγμένα μιάς "Αξίας Φυλής...

♦ Πού ήσαν, τότε; Τέτια, πάντα, ή έρώτηση, όταν συναπαντιούνται δυο άνθρωποι από τους δσους πήραν μέρος στην διλογίηση, μα καταπληκτική εκείνη έκστρατεία. Καί ή απάντηση, τις περισσότερες φορές, είναι «στα Τρία Αδύα!» "Όχι γιατί κανέναν από μās έφτασε ποτέ ως εκεί, μα γιατί όλοι σχεδόν τα αντικρύσαμε, κατά κάποιον τρόπο, από τους διαφόρους τομείς, και όλων μας τα μάτια και τα δνείρα ήσαν έστραμμένα κατά κεί. Ποιά θα ήταν άραγε ή εξέλιξη του άγώνος ά ν φτάναμε; Γι' θα γινότανε παρακάτω; Πού, και πώς, θα μās εβρίσκε ό μοιραίος 'Απρίλιος;

"Ας είναι. 'Αναρωτιέμαι πόσοι από τους συμπολεμιστάς του 'Αλβανικού φροντίζον να συγκεντρώνονται, μια μέρα τακτική (και ποιά θα ήταν πιά πρόπουσα από την 28ην 'Οκτωβρίου) για να πούν ένα κράσι, ν' ανταλλάξουν μιάν ανάμνηση, να θυμηθούν αυτούς που λείπουν. 'Ηρθαν άλλες έμπειρίες και άλλες καταστάσεις μα άλλοι διαχωρισμοί, στο μεταξόν (ή Κατοχή, ή Μέση 'Ανατολή, ό συμμοριστοπόλεμος) και σκέπασαν για λίγο την καθολικότητα εκείνου του πρώτου έθνικου ξεσηκωμού. Χρειάστηκε να ανασυνταχθί το "Έθνος, να βρή τη συνειδησή του, για να μεγαλουργήση και πάλι στα ίδια εκείνα χώματα που είχαν άγιάσει με το αίμα τους οι σύντροφοί μας του 'Αλβανικού:

Κάθε βροντή ένας θάνατος καθόλα στον άέρα, κάθε βροντή ένας άντρας χαμογελώντας έντικρυ στο θάνατο —κι' ή μο'ρα δ,τι θέλει άς πεί...

♦ Αυτοί, φυσικά, είναι στίχοι από το «'Ασμα ήρωϊκό και πένθιμο για το χαμένο άνθρωπολογαγό της 'Αλβανίας», του 'Οδυσσέα 'Ελύτη, που είναι ένα από τα δυο-τρία βασικά ποιητικά κείμενα του 40-41.

Και με κάποιαν ιδιότητα συγκίνηση βλέπει κανείς το «'Ασμα», τώρα, μεταφρασμένο όχι μονάχα στα άγγλικά, μα άκόμα —δ, το Καιροσ το γύρισμα! — και στα Ιταλικά, μ' ένα εξώφυλλο του Γιάννη Μόραλη (που παραθέτω στο επάνω μέρος αυτής της σελίδος) και σε μετάφραση του Μάριο Βίτι:

CANTO EROICO E FUNEBRE PER IL SOTTOTENENTE CADUTTO IN ALBANIA

♦ Τί επιτύχιο, αλήθεια, πρόσφορο για τους νεκρούς που ή μια υνή προέβησε στην άλλη;

Era un ragazzo ardito
Con i bottoni d' oro bruno e la pistola...

Ναί, «ήταν γενναίο παιδί. Με τα θαμπόχρυσά κουμπιά και το πιστόλι του — με τόν άέρα του άντρα στην περπατησιά — και με το κράνος του -γυαλιστερό σημάδι- (φτάσανε τόσο εύκολα μέσ' στο μυαλό που δεν εγνώρισε κακό ποτέ του)

ήταν ή καλύτερη ώρα για περισυλλογή. Την ήμερα είχαμε να αντιμετώπιζουμε τις διάφορες διαταγές, το πηγαινέλα, τις αντίαεροπορικές προφυλάξεις, τις εϋθύνες. Μά την νύκτα, καθώς προχωρούσαμε μέσα στην σκοτεινιά, ύπληχε πάντα καιρός για στοχασμό... 'Ηταν πιά ανάγκη για μένα να προχωρήσω στο μεταξίμο εκείνο όπου ή ζωή και ό θάνατος, το φώς και το σκοτάδι επαναν να είναι αντιθέσεις... Γι' αυτό και δεν έδισασα —δπως μπορεί να δίσταζε ένας άλλος συγχρόνος Εθρωπαίος ποιητής — να έταινέσω τόν ήρωα ενός συγχρόνου πολέμου. Οι άρετές που δοήκα ζωντανές και ένσωματωμένες στους συντρόφους μου συνέθεσαν έναν άντρωμένο νέον άνθρωπο ήρωϊκής διαπλάσεως, που τόν έβλεπα σε κάθε περίοδο της ιστορίας μας. Χιλιάδες φορές τόν είχα σκοτώσει και χιλιάδες φορές είχα και πάλι ξεπηδήσει, ζωντανός και άκμαίος... 'Η άγάπη του για την 'Ελευθερία είχα ξαναπλάσει ζωή από το υλικό του θανάτου...

♦ 'Υπό τέτιες συνθήκες ό 'Ελύτης συνέλαβε το «'Ασμα», —αν και την τελική του μορφή, φυσικά, την πήρε το ποίημα σ' άλλες στιγμές, γεμάτες βάρος κ' έλπίδα, τις μέρες εκείνες της Κατοχής που ό 'Ανθυπολαχός», όταν μās τόν διάβαζε ό 'Ελύτης, τα σκοτεινιασμένα βράδνα, έπαιρνε ένα πρόσθετο περιεχόμενο:

Τώρα χτυπάει πιά γρήγορο
τ' δνείρο μέσ' στο αίμα
—του κόσμου ή πιά σωστή
στιγμή σημαίνει:
'Ελευθερία.
'Ελληνες μέσ' στα σκοτεινά
δείχνουν τόν δρόμο:
'Ελευθερία
—για σένα θα δοκρύση από
καρά ό ήλιος.
...
'Αγιάζι ούράνιας όμορφιάς
γυαλίζει στα μαλλιά του...
Μακριά χτυπούν κομπάνες
από κρύσταλλο:
Αίριο, αύριο, αύριο, το Πάσχα
του Θεού!

♦ Κ' ήρθε το «Πάσχα του Θεού»,

και σε κάθε τέτια μέρα που φτάνει, στο γύρισμα του Χρόνου, πάντα ό νοϋς πάει πρώτα σε κείνους που

κάτω άπ' τα πέντε κέρρα
—χωρίς άλλα κεριά

Ξειναν πάνω στην «τσουρουφλισμένη χλαίνη», μέχρις ότου τους πήρε ή γή στα σπλάχνα της και τούς έδραϊωσε ή μνήμη μέσα στην 'Ιστορία.

Νέα παιδιά, στρατιώτες και άξιωματικοί, με τη φωτιά εκείνη στα μάτια, που τόσο ώραία αποδίδει ό ζωγράφος 'Αλεξανδράκης στην ώραία σύνθεση που παραθέτω, μαζί με την άλλη ώραία εκείνη άπεικόνιση των γυναικών της Πίνδου που κι αυτές είναι πιά αναπόσπαστο κομμάτι της γενικής εικόνας του Μεγάλου 'Εξαμήνου...

♦ Κυλήσανε τα χρόνια...
Κείνους που έπράξαν το κακό,
—τους πήρε μαύρο σέγεφο

Για κείνους που πράξαν το Σωστό, —κάθε χρόνο, σαν φτάση ό 'Οκτώβριος, ύπάρχει ένα λεπτό σιωπής, που αντιπροσωπεύει την εϋγνωμοσύνη των αιώνων...

Index

ΤΟΥ Σ. KENYON

53

Νόμιζα πως αυτό είχε τακτοποιηθί από καιρό. 'Η λαίδη Φάννυ Νέλσον θα έχη ένα εισόδημα από δυο χιλιάδες λίρες το χρόνο. "Ετσι δεν αποφασίσθηκε άμέσως μετά την κηδεία; —Ναί, βέβαια, ήταν ή μόνη απάντηση που έδωσε ό Ουίλλιαμ. "Ο Γκρεβίλ — και όχι ό άγγελιαφόρος που περίμενε ό Ουίλλιαμ — ήταν εκείνος που έφερε τελικά τα νέα. Ζήτησε συγγνώμη που διέκοπτε μια τόσο φιλική, όπως την χαρακτήρισε, οικογενειακή συζήτηση και πρόσθεσε: —'Αλλά είμαι βέβαιος πως ό κόμης Νέλσον — ύποκλήθηκε ειρυνικά προς το μέρος του Ουίλλιαμ — θα βρή τα νέα μου πολύ ένδιαφέροντα, όπως κ' έσύ, έλλωστε, 'Εμμα. —Τα νέα σας; ρώτησε ό Ουίλλιαμ άπότομα. —'Ερχομαι άπ' τη Βουλή. 'Επιτρέψτε μου να σας υποβάλω τα θερμά μου συγχαρητήρια. 'Αγαπητέ μου κόμη, σας άναγγέλλω ότι ή άπόφαση ψηφίστηκε. Θα παίρνετε σύνταξη πέντε χιλιάδες λίρες το χρόνο και θα πάρετε επίσης άλλες δέκα χιλιάδες για να αγοράσετε ένα κτήμα ανάλογο με τόν τίτλο σας. —'Α! έκανε ό Ουίλλιαμ τρίβοντας ζωηρά τα χέρια του. 'Η 'Εμμα έμεινε έμβρόντητη. —Μά... γιατί; ρώτησε. —Γιατί άλλο; «Είς ένδειξιν εϋγνωμοσύνης της 'Αγγλίας απέναντι της οικογενείας του ένδθου ναυάρχου Νέλσονος!» άποκρίθηκε ό Γκρεβίλ δλος γλύκα. Τότε ήταν που ή "Εμμα έχασε την ψυχραιμία της. —Δεν έχω άκούσει στη ζωή μου μεγαλύτερη

EMMA

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΙΚΗ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ήλιθιότητα και μεγαλύτερη άτιμία! φώναξε. Μα είναι στα καλά τους; 'Ο τελευταίος ναύτης του «Βίκτορυ» έκανε περισσότερα για την πατρίδα του άπ' όσα έκανε ποτέ ό Ουίλλιαμ Νέλσον! —'Ο Ουίλλιαμ χλώμιασε. —'Επρεπε να το περιμένο αυτό από μια γυναίκα σαν έσάς, λαίδη Χάμιλτον, είπε με φωνή που έτρεμε από συγκρατημένη άγανάκτηση. Τόξα πάντα πως κάτω από το λούστρο και την επιφανειακή άδρότητα κρυβότανε μια άπύθμενη κωδίατης.

'Η "Εμμα μετάνιωσε άμέσως για το ξέσπασμά της και ζήτησε ταπεινά συγγνώμη. "Ο Ουίλλιαμ της γύρισε την πλάτη. «'Όλα τελείωσαν», σκέφτηκε ή "Εμμα. «Δεν φταίει όμως αυτός. Φταίει ή κυβέρνηση. Σ' όλη του τη ζωή ό Νέλσον έμεινε ένας άπλος ύποκόμης, ένας ύποναύρχος. Καί τώρα ό άδελφός του — ένας άδελφός, ούτε καν γυιός! — γίνεται κόμης και θα παίρνει πέντε χιλιάδες λίρες σύνταξη τόν χρόνο! Τι άνοησία, τι παράλογη αισθηματικότητα!»

"Ο Ουίλλιαμ, έψαχνε στο άναμεταξί στις τσέπες του! Γύρισε και την κοίταξε ξανά. Κρατούσε ένα σημειωματάριο και το πέταξε μπροστά στα πόδια της, λέγοντας: —Σού είναι άχρηστο, άλλα μπορείς να το κρατήσεις, αν θέλεις.

"Ο Γκρεβίλ το μάζεψε από χάμω και της το έδωσε. 'Η "Εμμα γύρισε γρήγορα — γρήγορα τα φύλλα και είδε με κατάπληξη πως ήταν οι προσωπικές σημειώσεις του Νέλσονος. Στο τελευταίο φύλλο ήταν γραμμένος ό κωδικέλλος που την άφορούσε. 'Η σελίδα ήταν άκόμη εκεί. Δεν την είχαν πάρει. Μέσα σ' ένα λεπτό είδε καθαρά όλη την αλήθεια.

—Δεν το έδωσες εκεί που έπρεπε! φώναξε. Μού είπες ψέματα πως έστειλες τόν κωδικέλλο στην κυβέρνηση. Τόν κράτησες ώσπου να ικανοποιηθί ή άπληστία σου. Αταχος!

"Ο Ουίλλιαμ έγινε κατακόκκινος. 'Η γυναίκα του σηκώθηκε τρέμοντας, οι Μπόλτον και οι Μάτσαμ κοιτάχθηκαν με άμηχανία.

—'Η λαίδη Χάμιλτον είναι κάπως ταραγμένη, είπε ό Ουίλλιαμ. Θα ήθελα να της μιλήσω μόνος. 'Επιτρέψτε...

"Ο Γκρεβίλ βγήκε πρώτος άπ' την κάμαρα. Οι άλλοι τόν άκολούθησαν. Με παγερή εϋγένεια ό Ουίλλιαμ πρόσφερε στην "Εμμα μια καρέκλα. Σχεδόν άδιάφορη τώρα, ή "Εμμα καθέσσε. "Υστερ' από μια μικρή σιωπή, ό Ουίλλιαμ άρχισε:

—Πρέπει να καταλάβεις ένα πράγμα, "Εμμα. Μ' αυτόν, τόν γραμμένο βιαστικά κωδικέλλο, ό άδελφός μου δεν άφησε στην ουσία τίποτε σε σένα, ή στη μικρή 'Οράτια. 'Απεναντίας, την πατρίδα του είχε στο νοϋ. 'Αφησε μια κληρονομιά στην πατρίδα του. 'Αφησε σένα και το παιδί στην 'Αγγλία. Καί ή 'Αγγλία, πολύ φοβόμαι, δεν σας χρειάζεται.

"Η "Εμμα άνασώκωσε βαριεστημένα τους ώμους. "Όλα της ήταν τόσο, τόσο άδιάφορα!...

—Πρέπει ώστόσο να παραδεχθούμε, ότι ή πρόθεση του άδελφού μου ήταν να κάνει ή 'Αγγλία κάτι για σας τις δυο, συνέχισε ό Ουίλλιαμ. Στο πρώτο μέρος, ό κωδικέλλος άναφέρει τις δέκα ένπρεσίες που προσέφερε όταν ήσαν στη

Νεάπολη και άφήνει να ύπονοηθί ότι δίκαιο είναι να περιμένεις κάποια άμοιβή γι' αυτές. Αυτό το σημείο όμως δεν χρειάζεται καν συζήτηση. "Αν ή κυβέρνηση άναγνώριζε εκείνες τις ένπρεσίες, θα είχε φροντίσει να σε άμείψει τότε.

Με τί στόμφο μιλούσε, πως του άρεσε ν' άκούη τόν ήχο της φωνής του! —Στο δεύτερο μέρος, ό κωδικέλλος σ' άφήνει να περιμένεις μια οικονομική ένίσχυση για τη θετή κόρη του άδελφού μου. 'Εδώ όμως πρέπει να τονισθί ότι ό χαρακτηρισμός «θετή κόρη» είναι σχήμα λόγου. Ποτέ δεν έγινε επίσημη υίοθεσία. 'Επομένως, καμιά άξίωση δεν μπορεί να σταθί στο δικαστήριο.

Με κάποια έξαψη, ή "Εμμα είπε: —Πρίν πεθάνη, ό Νέλσον μίλησε στον Χάρντυ για την κόρη του, όχι για τη θετή του κόρη. —Παραδρομή της γλώσσας. Πολύ φυσικό, αν σκεφθί κανείς σε ποιά κατάσταση βρισκόταν εκείνη τη στιγμή ό καημένος ό 'Οράτιος.

—'Ο Νέλσον ήταν ό πατέρας της. —'Ω, έλα τώρα! Οι γονείς της πέθαναν στο έξωτετικό. Τ' όνομα του παιδιού είναι Θόμσον. —'Οράτια Νέλσον — Θόμσον. —Τό επίθετό της είναι Θόμσον. —'Ηταν πατέρας της, είπε ή "Εμμα με πείσμα.

—Καί... ποιά είναι ή μητέρα της; 'Η "Εμμα πρόσεξε πως ό Ουίλλιαμ μετάνιωσε άμέσως που έκαμε την έρώτηση. Την κοίταζε στα μάτια σά να φοβότανε την απάντησή της, σά να φοβότανε την αλήθεια. 'Αλλά κι αυτή τη φοβότανε. Θα έκανε άραγε καλό στην 'Οράτια, αν έλεγε: «Εγώ είμαι ή μητέρα της»; "Όχι, όχι, άφού είχε τόν Ουίλλιαμ έναντίον της. Μάλλον θα χειρότερευε τα πράγματα.

Είπε ήρεμα: —Δε γνώρισα τη μητέρα της. —Όύτε τόν πατέρα της. Τό δήλωσε καθαρά κάποτε. Τό πρόσωπό του έδειχνε άπέραντη άνακούφιση.

«Κι όμως θα μπορούσα ν' άποδείξω πως είναι κόρη μου», συλλογιζόταν ή "Εμμα. Είχε μάρτυρα τη μητέρα της. Καί είχε φυλαγμένα όλα τα γράμματα που της είχε στείλει ό Νέλσον. Ποιά θάταν όμως τ' έφελος; Θα πήγαινε στα δικαστήρια; "Ο νόμος δεν άναγνώριζε τα λόθα παιδιά. Θόρυβος, σκάνδαλο. Κ' έπειτα ή λήθη... 'Η λήθη για την ώρα. 'Αργότερα όμως, όταν ή 'Οράτια θα μεγάλωνε, θα βρίσκονταν οι καλοθελητά που θα έσπευδαν να της τα πούν όλα.

—'Ο Νέλσον ήτανε νουνός της, τίποτ' άλλο, έλεγε τώρα ό Ουίλλιαμ. Έκανε ό τι μπορούσε για τη μικρή άφήνοντας εκείνο το ποσό στ' όνομά της.

—Ναί, Ουίλλιαμ. Δυο — τρεις λίρες την έβδομάδα μόνον.

—'Εσύ, σά νονά, μπορείς να κάνεις κάτι περισσότερο. Καί είσαι έλευθερη να υποβάλεις τόν κωδικέλλο στην κυβέρνηση. 'Εγώ, άπ' τη δική μου πλευρά, έκανα δ,τι ήταν να κάνω. "Αν νομίζης πως ή εϋθύνη του παιδιού είναι πολύ μεγάλη για σένα, βάλε το στο όργανοτροφέο.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 48

Ο ΠΑΤΕΡ ΚΑΡΛ ΝΤΟΣΣ, Η ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΑ ΚΑΙ ΟΙ «12 ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ...»

ΜΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ... Ο.Η.Ε.!

“Ένας Άμερικανός πάστωρ υιοθέτησε 12 παιδιά που έχουν αίμα από 23... εθνικότητες! Κ’ ή ευτυχία ήλθε στο σπιτικό του, μαζί με αφάνταστη φασαρία...”

Όταν ο Θεός δήλωσε ρητά και κατηγορηματικά στον πάτερ Κάρλ Ντόσς —ιερέα του χωριού Ρέντλαντ της Καλιφόρνιας— ότι δεν πρόκειται να του χαρίσει την χαρά των παιδιών που τόσο παθούσε, ο πάτερ Κάρλ έκανε τον σταυρό του και απέφασε να επανορθώσει μόνος του την αδικία που του έκανε ο “Υψιστος. Και μια που ούτε οι ανθρώπινοι νόμοι, ούτε η φύση δίνουν κανένα περιορισμό στις υποθέσεις αυτές, ο πάτερ Κάρλ και η γυναίκα του απέφασαν, μια και θα παρέδαιναν την επιθυμία του Θεού, να την παραβάλουν χονδρικά. “Ετσι, μέσα σε τέσσερα χρόνια, υιοθέτησαν δώδεκα παιδιά, τους εδώδεκα αποστόλους, όπως τους αποκαλούν με ασέβεια οι φίλοι της οικογένειας.

Τα δώδεκα παιδιά του ζεύγους Ντόσς είναι συνολικά 127 ετών, έχουν ύψος 17,56 μέτρων και ζυγίζουν 463 κιλά. “Έχουν αίμα προερχόμενο από 23 εθνικότητες (17 λιγότερες από όσες ασχολήθηκαν με τον Πύργο της Βαβέλ) και χορεύονται τουλάχιστον 6 δκάδες γάλα και δυο δκάδες πατάτες την ημέρα. “Επίτά είναι αγόρια και όκτώ πάνε σχολείο. Τό σπύτι στο όποιον ζούνε οι Ντόσς έχει 14 δωμάτια, και ο Κάρλ Ντόσς πρέπει να ζήσει την οικογένειά του με τόν μέτριο —για την Άμερική— μισθό τών 12.500 δραχμών τόν μήνα.

‘Αντί νά πεδάνετε μπορεί νά ξεκαρδισθήτε στὰ γέλια

ΟΙ ΜΟΝΟΜΑΧΙΕΣ

δέν είναι πάντα τόσο τραγικές

Μέσα σε απόλυτη σιωπή δυο άνδρες, με σοβαρό ύφος, αντιμετωπίζονται. Είναι μια στιγμή δραματική. —Είσαστε έτοιμοι; ρωτά ο διαιτητής τους δυο αντιπάλους. Και οι δυο απήντησαν καταφατικά. ‘Ο διαιτητής ώπισθοχώρησε. Οι μονομαχοί έπληθίσαν ο ένας τόν άλλο και άρχισαν νά...γαργαλιώνται με πτερρά. ‘Η περίεργη, αλλά εξαιρετικά λογική αυτή μορφή μονομαχίας είναι πολύ συνηθισμένη στη φυλή τών Σακάι της Μαλαισίας. Οι Σακάι είναι τραγείς, μικρόσωμοι μαύροι που στήνουν παγίδες σε τίγρεις και συνθίζουν να κυνηγούν με δηλητηριασμένα βέλη. ‘Αλλά στις σχέσεις τους με τους ξένους είναι εξαιρετικά δειλοί. Στις σπάνιες εξ άλλου περιπτώσεις που δυο Σακάι διαφωνούν μεταξύ τους —δταν πρόκειται για ζήτημα τιμής— λύνουν τη διαφορά τους με μονομαχία γαργαλιού!

Οι μονομαχοί, δουτηγμένοι στον ιδρώτα, φορούν μόνο μια ζώνη και δεν έχουν τὸ δικαίωμα νά βγούν από ένα κύκλο διαμέτρου τριών μέτρων. ‘Ωπλισμένοι με μακρὰ φτερά παγωνιού, «επιτίπτον» ο ένας έναντιον του άλλου και κάθε ένας από τους μονομάχους προσπαθεί νά στραγγαλίση τόν αντίπαλό του κάτω από τὸ πηγούνι, μέσα στα αυτιά και τὰ ρουθούνια, κάτω από τις μασχάλες και τὰ πλευρά.

‘Υστερα από ένα τέταρτο περίπου τής ώρας, ένας από τους δυο σπάει συνήθως στα γέλια. ‘Αμέσως ο άλλος ανεκπρόσβηται νικητής και φεύγει μαζί με την ώραία ίθαγενή, που είναι τὸ έπαθλο.

Τὰ μέλη τής φυλής του Βόρνεο εύρηκαν ένα ακόμη εύκολότερο, μέσο για νά κανονίζουν τις διαφορές τους. ‘Όταν δυο άνδρες έχουν μια διαφωνία που καταλήγει σε πρόκληση πρὸς μονομαχία, φέρουν τις γυναίκες τους και τις αφήνουν νά αλληλοδαρδύουν, ενώ οι άνδρες... θιέπον! Καί η διαφορά λύεται υπέρ του συζύγου εκείνης που νίκησε τη γυναίκα του άλλου!

Οι Σαχαλίας τής Αφρικής είναι πὸ εὐγενείς, αλλά ίσως λιγώτερο φρόνιμοι. ‘Όταν δυο άνδρες αποφασίσουν νά μονομαχήσουν, πέφτουν σε ένα ποτάμι γεμάτο κροκοδείλους και κολυμβούν έως τήν άπέναντι όχθη. ‘Όποιος φθάσει είναι νικητής. ‘Εάν κατορθώσουν νά φθάσουν και οι δυο, ξαναπέφτουν και πάλι στο ποτάμι και κολυμβούν έως τήν άπέναντι όχθη... Καί όποιος φθάσει...

‘Αλλά υπάρχουν και άλλες μονομαχίες πολύ πὸ άνόητες. Π.χ., ή μονομαχία που άρχισε πρὶν λίγα χρόνια σε μια άγορά, κοντά στο περίφημο «Κάθεν Γκάρντεν» του Λονδίνου. Δυο στιβαροί σωφέρ φορτηγών αυτοκινήτων έκαυγάδισαν. ‘Όταν κατέβηκαν από τα αυτοκίνητά τους στο δρόμο, μαζεύτηκε πολὺς κόσμος περιμένοντας νά ιδη τί δά γίνη.

Ξαφνικά, όμως, οι δυο σωφέρ έμονομαχήσαν με ένα παράξενο τρόπο που μοιάζει με μοντέρνα έκδοση έμονομαχούσαν συννά άνετασμένοι επάνω στα λόγα τους. Οι μοντέρνοι αυτοί μονομάχοι έκαμαν μια παραλλαγή αυτής τής μονομαχίας: “Ερριξαν τὸ ένα αυτοκίνητο έναντιον του άλλου, με άποτέλεσμα τὰ μὲν αυτοκίνητα νά γίνουν κομμάτια, αυτοί δὲ νά μεταφερθούν στο... νοσοκομείο. ‘Αλλ’ ή «τιμή» έσώθη!

«‘Η δὲ γυνή νά φοβήται τόν άνδρα»

Για νά αποφύγουν τήν επέμβαση τής αστυνομίας, δυο γκάγκστερς τής Μασσαλίας μπήκαν σε δυο πλοίαρτα, άνοιχθηκαν 6 χιλιόμετρα από τήν άκτή και εκεί άρχισαν νά αλληλοπυροβολούνται. Κανείς δὲν έπαθε τίποτε, αλλά οι σφαίρες τρύπησαν τὸ ένα πλοίαριο που έβούλιαζε. ‘Όταν αυτός που ήταν μέσα έφώναξε ότι δὲν ήξερε κολύμπι, ο αντίπαλός του έπεσε στη θάλασσα και τόν έσωσε.

Στην Αυστραλία, σε μια πόλη τής Κουήνσλαντ, δυο γυναίκες έμονομαχήσαν με καμουταίκι. ‘Η φοβερή αυτή μονομαχία έγινε μέσα στο δρόμο και κράτησε περίπου μια ώρα. ‘Όταν τὸ έπιληροφόρήσαν οι άνδρες τους

και τρέξαν νά τις χωρίσουν, οι γυναίκες είχαν τόσο μεθύσει από τόν περιεργο και τρομακτικό αυτόν άγώνα, ώστε έπαψαν νά επιτίθενται ή μια κατά τής άλλης και έστράφησαν έναντιον τών συζύγων τών, που έφυγαν προτροπάδην!

‘Ο πὸ άνόητος τρόπος μονομαχίας είναι ασφαλώς ο άκόλουθος: “Ένας Πολωνός κόμης και ένας στρατηγός άρχισαν νά καυγαδίζουν, ενώ τὸ φρούριο που υπερήσπιζαν ήταν ήδη κάτω από τὰ πυρά του έχθρου. Καθώς ο καυγάς άναβε, έφθασε μια στιγμή που καθένας άπ’ αυτούς άμφισβήτησε τὸ θάρρος του άλλου.

Για νά λυθί τὸ ζήτημα, ο κόμης έπρότεινε στον στρατηγὸ νά σταθούν κ’ οι δυο τους σε ένα άνοιγμα του φρουρίου άπέναντι στον έχθρό. ‘Ο στρατηγός δέχθηκε χωρίς δισταγμό. Στάθηκαν και οι δυο στο συμφωνημένο μέρος και, όπως ήταν έπόμενο, σκοτώθηκαν και οι δυο.

‘Ο νόμος τιμωρεί και τόν νομοθέτη

Κατά τὸ 1958, στην Καλιφόρνια, έγινε μια παράξενη μονομαχία άνάμεσα στον Τζ. Τζόνστον, διευθυντή τής έφημερίδας «Σφαίρα» του ‘Αγίου Φραγκίσκου και σε ένα παλιό μέλος τής Συνελεύσεως τής Καλιφόρνιας, τόν γερουσιαστή Β. Φέργκουσον. ‘Η «παράσταση» —γιατί περί αυτού άκριβώς επρόκειτο— έγινε στην ‘Αντζελ ‘Αϊλαντ, στον κόλπο του ‘Αγίου Φραγκίσκου. ‘Εκατοντάδες δάρκες μετέφεραν στο νησί δόκκληρο πλήθος τουριστών και αυτοσχέδιων μικροπωλητών που πουλούσαν άναψυκτικά, ποτά, σάντουιτς και ένθύμια. ‘Όλοι αυτοί έκαμαν εκείνη τήν ήμέρα χρυσές δουλειές.

‘Ο Τζόνστον και ο Φέργκουσον έστάθηκαν σε άπόσταση δέκα μέτρων ο ένας από τόν άλλον, ώπλισμένοι με μικρά περίστροφα. ‘Επυροδόλησαν, αλλά τὸ άποτέλεσμα ήταν... τίφιος. Τότε ή άπόσταση περιορίσθη σε όκτώ μέτρα. Τίφιος και πάλιν. ‘Επλησίαν τότε στα έπτά μέτρα. Νέα άποτυχία.

‘Όλοι οι... θεαταί που περίμεναν και άδημονούσαν εκατάλαβαν τότε δτι οι δυο μονομάχοι ήταν σκοπευταί τής κακής ώρας. Και άρχισαν νά γιουχαίζουν και νά κοροιδεύουν. Τέλος, στα έξη μέτρα, έτραυματίσθηκαν κ’ οι δυο.

‘Ο γερουσιαστής έτραυματίσθηκε θανάσιμα κ’ επέθανε. ‘Ο διευθυντής τής έφημερίδας έδιώχθη δυνάμει του νόμου Τζόνστον που άπηγόρευε τήν μονομαχία στην Καλιφόρνια. ‘Ο πρωτεργάτης του νόμου αυτού ήταν ο ένας από τους δυο μονομάχους!

‘Αλλ’ ο ευφύεστερος όλων, όσοι έχουν μονομαχήσει, ήταν ένας μύωψ έπιστήμων, ο όποιος είχε προσβάλει τόν μεγάλον Γερμανό πολιτικό Βίσμαρκ. ‘Ο έπιστήμων αυτός, ο καθηγητής Ζόζεφ Βίρχωφ, έκλήθη άμέσως από τόν Βίσμαρκ σε μονόμαχία.

—‘Υποθέτω, είπε, ο καθηγητής στον μάρτυρα του Βίσμαρκ, δτι έγώ θα έχω τήν έκλογή τών όπλων.

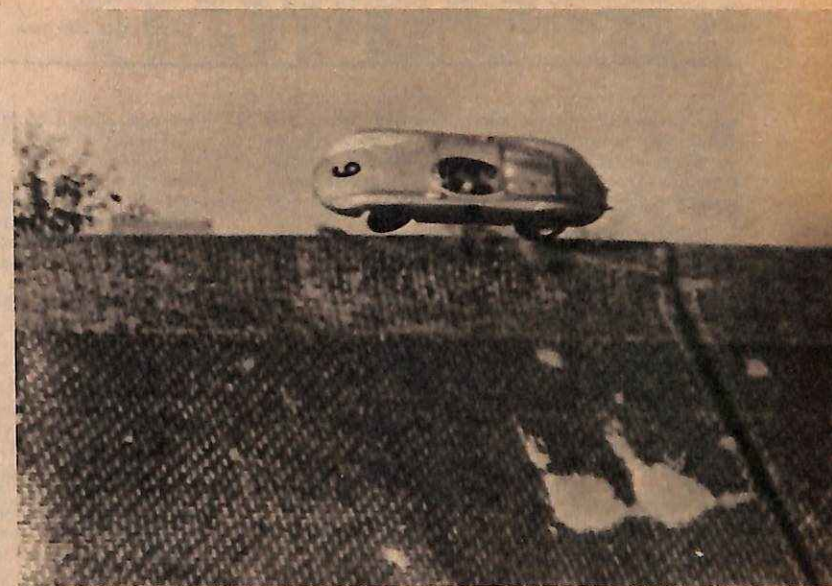
—Βεβαίως! ‘Ο Βίρχωφ έφτασε στο πεδίο τής τιμής κρατώντας μια θήκη περιστρόφου. ‘Όταν τήν άνοιξαν είδαν ότι περιείχε δυο λουκάνικα.

—Τί είν’ αυτά; έρώτησε ο Βίσμαρκ.

‘Ο καθηγητής του έξηγησε ότι τὸ ένα λουκάνικο ήταν ένα κανονικό λουκάνικο, άλλ’ ότι τὸ άλλο περιείχε θανατηφόρα μικρόβια. Καί προσέφερε στον Βίσμαρκ τὰ λουκάνικα και τόν παρακάλεσε νά δαγκάσει όποιο ήθελε.

Φυσικά, ο χαλύδινος άρχικαγκελλάριος, τδβαλε, κυριολεκτικά, στα πόδια...

JOHN CARLOVA

ΜΙΑ ΣΠΑΝΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ παρμένη τήν στιγμήν άκριβώς που τὸ αυτοκίνητο τής κούρσας ντεραπάριζε με ταχύτητα έκατόν έξήντα χιλιομέτρων

(Φωτ. United Press Photo)

ΜΟΝΟ ΑΠΟ ΕΝΑ ΘΑΥΜΑ ΚΑΤΩΡΩΣΕ ΝΑ ΣΩΘΗ

Στους αυτοκινητιστικούς άγώνες δὲν είναι σπάνιες οι τραγωδίες. Ποιός δὲν θυμάται τὸ Λεμάν όπου μια άφηνιασμένη «Μερσέντες» έσπειρε τόν θάνατο... Καμμία φορά όμως ή τύχη, ή μεγάλη τύχη, έπεμβαίνει τήν τελευταία στιγμή...

Μια καταπληκτική περίπτωση ΤΙΝΑΖΕΤΑΙ κατακόρυφα, μετά τήν τρομερή σύγκρουση στο διάζωμο. Μως έκ θαύματος σωτηρίας σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα σημειώθηκε έδω και λίγον καιρό στην Γερμανία.

‘Ο άδηγός που σώθηκε ως έκ θαύματος λέγεται Ρίχαρντ φόν Φράνκενμπεργκ. Καθώς έτρεχε με ταχύτητα 160 περίπου χιλιομέτρων στον αυτοκινητόδρομο του Βερολίνου, όπου γινόντουσαν μεγάλοι αυτοκινητιστικοί άγώνες, ή κούρσα του, άγνωστο για ποιό λόγο, ντεραπάρησε πρὸς τήν άκρη του δρόμου, χτύπησε με όρμη στο διάζωμα, που εκτείνεται σ’ όλο τὸ μήκος του, τινάχτηκε, μαζί με τόν άδηγό του, πάνω άπ’ αυτό τὸ διάζωμα, κ’ έπεσε σ’ ένα θάραβρο δέκα περίπου μέτρων. Μόλις τὸ αυτοκίνητο θρέθηκε, μισοσυντετριμμένο, στον θαυό αυτό γκρεμό, έπιασε άμέσως φωτιά. Εύτυχως, ο Φράνκενμπεργκ, άν και πληγωμένος, κατόρθωσε νά βγίη έγκαιρως άπ’ τὸ αυτοκίνητο —πριν δηλαδή άρχισή ή φωτιά— και νά σωθί.

‘Εννοείται, ότι άπ’ αυτή τήν περιπέτεια ο Φράνκενμπεργκ δὲν βγήκε χωρίς αρκετά σοβαρά τραύματα. ‘Αλλά θά μπορούσε νά είχε πάθει πολὺ χειρότερα.

Προχώρησε προς την πόρτα.

—Χαίρετε, λαίδη Χάμιλτον, είπε 'Η γυναίκα μου κ' εγώ θα φύγωμε άμέσως απ' αυτό το σπίτι.

—Πρέπει να παραδεχθής πώς το φταίξιμο είναι δικό σου, είπε ο Γκρεβίλ.

'Αλλά ή "Έμμα σχεδόν δεν τον άκουγε. Πόσος καιρός, άναρωτιότανε, είχε περάσει απ' τον θάνατο του Νέλσωνος; Πόσος καιρός, άλήθεια, από τότε που, έγκαταλείποντας την Κλάρτζες Στρήτ, είχε μεταφερθεί ή ίδια σ' ένα μικρότερο σπίτι στην Μπόντ Στρήτ; Βυθισμένη πάλι σε μαύρη άπελπισία, ούτε ήξερε, ούτε νοιαζότανε να μάθει.

—Δε σε καταλαβαίνω, είπε αδιάφορα. —Έννοώ τις σπατάλες σου. Τα χρέη που έκανες ύστερ' απ' το θάνατο του Νέλσωνος είναι άπίστευτα. Άν ζούσε, θα καταντούσε, με την άλήθεια, ζητιάνος μαζί σου.

—Γιατί σκοτίζεσαι για μένα, Γκρεβίλ; —Με παρεκάλεσες να σε βοηθήσω και να σε συμβουλεύω, άποκρίθηκε ο Γκρεβίλ.

—Ο τόνος της φωνής του ήταν άναπάντεχα τρυφερός. Με μεγάλη ζωηρότητα άρχισε να της έκθέτη λεπτομερώς την οικονομική της κατάσταση. —Ήταν οίκτηρ.

—'Η ουσία είναι, "Έμμα, πώς το κεφάλαιό σου έχει ξεανεμισθί, είπε τελειώνοντας.

Χωρίς να πολυσκοτίζεται κατά βάθος, ή "Έμμα ζάρωσε τα φρύδια.

—Μα ο Νέλσον μου άφησε δυο χιλιάδες λίρες, καθαρές, είπε.

—Πάνε κι αυτές, δεν υπάρχουν πιά, άναστé-ναξε ο Γκρεβίλ.

—'Ε, καλά, δε βαριέσαι.

—Για να άνακεφαλαιάσω, "Έμμα σου μένουν όκτακόσιες λίρες τον χρόνο απ' την περιουσία του Χάμιλτον και το εισόδημα του ποσού που άφησε ο Νέλσον στην "Οράτια. Το εισόδημα του Μπρόντε είναι σά να μην ύπάρχει, μην το υπολογίζης. Πάντως, το εισόδημά σου είναι άρκετό για να ζήσετε, εσύ, ή μητέρα σου και ή "Οράτια, μία σχετικά άνετη ζωή.

—Δεν τα καταφέρνω στη διαχείριση, είπε ή "Έμμα σά να επιβεβαίωνε ένα γεγονός που ούτε την στένοχωρούσε, ούτε την ενδιέφερε.

—Και όμως τα κατάφερες πολύ καλά άλλοτε, στο "Ετζουαρ Ρόου... 'Αλλά, βέβαια, τότε είχες έμένα να σε παρακολουθώ.

—Άλλοτε, στο "Ετζουαρ Ρόου... Σε μιάν άλλη εποχή, σε μιάν άλλη ζωή.

—Άν το καλοσκεφθί κανείς, συνέχισε ο Γκρεβίλ, ήταν εύχισμένα χρόνια εκείνα.

—'Η "Έμμα τον κοίταξε χωρίς περιέργεια.

—Νομίζεις; ρώτησε.

Μ' ένα χαμόγελο λιγάκι κούτό, ο Γκρεβίλ εί-

πε: —Μ' άρέσει ο ρυθμός, ή τάξη στη ζωή. Στη ζωή και την τέχνη. Άν ξαναγύριζες στο "Ετζουαρ Ρόου, ο κύκλος της ζωής σου θα διαγραφότανε ίσως σ' όλη του την πληρότητα.

—'Η "Έμμα τον κοίταξε άνεκφραστα.

—Δεν καταλαβαίνω τι θέλεις να πής.

Με κάποια νευρικήτητα, ο Γκρεβίλ άποκρίθη-

κε: —Μ' άρέσει εκείνη ή περιοχή! Το Πάντιγκτον Γκρήν μ' ένθουσιάζει. Δεν σου κρύβω πώς σκοπεύω ν' αγοράσω ένα μεγαλύτερο σπίτι εκεί.

Τό επίμονο, άτονο βλέμμα της τον θύμασε. "Ετρεξε κοντά της και την τράνταξε απ' τους ώμους.

—Μα τι έπαθες, "Έμμα; Πού πήγε ή ζωιά-νια σου; Μή μου πής πώς κλαίς ακόμα τον Νέλ-σωνα;

—'Η "Έμμα του έριξε ένα παγερό βλέμμα. 'Η παρουσία του είχε άρχίσει να την κουράζει.

—Γιατί δε φεύγεις, Γκρεβίλ; ρώτησε.

—Ο Γκρεβίλ κοκκίνισε.

—Αυτό μόνο έχεις να πής στην πρότασή μου;

—Ποιά πρότασή σου;

—Νομίζα πώς σου είπα καθαρά πώς είμαι πρόθυμος να σε ξαναπαράω... υπό την προστασία μου.

—'Η "Έμμα έμεινε για λίγο συλλογισμένη σά να μελετούσε ένα δύσκολο πρόβλημα, αλλά ή ψυ-χή της ήταν άδεια από κάθε αίσθημα. Δεν ένιω-

θε ούτε θυμό, ούτε άγανάκτηση. Ούτε καν είχε διάθεση να γελάση.

—Όπότε θα έπαιρνες, φυσικά, κι ελα μου τα λεπτά. Για να μου τα δίνης λίγα - λίγα, με το σταγονόμετρο.

—Θα το έκανα. μόνο και μόνο για να σε έμποδίσω να πεθάνης στην φάσα.

—'Εγώ λέω πώς θα το έκανες από πλεονε-ξία. Δε σου φτάνει που πήρες το μεγαλύτερο μέρος απ' τα λεπτά του Χάμιλτον, θέλεις να έχης και τα λίγα που άφησε σ' έμένα.

—Μεγαλύτερη άνοησία δεν έχω άκούσει στη ζωή μου! ξεσπάθωσε ο Γκρεβίλ.

—Θα με παντρεύόσουν, Γκρεβίλ;

—Ο Γκρεβίλ τα έχασε.

—Πώς θα μπορούσα να παντρευτώ τη χήρα του θείου μου; Αυτά τα πράγματα δε γίνονται.

—Άν δεν είναι πλεονεξία αυτό, τότε τι είναι; θέλησε να μάθει ή "Έμμα, λιγάκι περιέργη τώρα.

—Δεν είναι εύχρηστο να βλέπη κανείς το δημιούργημά του να καταστρέφεται.

—Για φαντάσου!

—Σε δημιούργησα, "Έμμα. Σου έδωσα μόρ-φωση, σ' έκανα κυρία. Χάρη σε μένα πόρεσες να μπής στην άνώτερη κοινωνία, να γίνης ή έμπιστη

μιάς βασιλίσσας! "Αμα το καλοξετάσης, αν δεν ήμουν εγώ, ο Νέλσον δε θα κέρδιζε ποτέ τη μάχη του Νείλου με τη δική σου βοήθεια. Μάλιστα! Στην πραγματικότητα, ο νικητής της μάχης του Νείλου είμαι εγώ!

—Είσαι τρελλός, Γκρεβίλ.

—Τρελλός επειδή σου προσφέρω κάποια ασφάλεια; Σ' έσένα, στο παιδί και στη μητέρα σου, όσο ζή;

—Φύγε, Γκρεβίλ. Είμαι κουρασμένη, είπε ή "Έμμα.

—Άπόρρησε βλέποντας την έκφραση της άπεί-ραντης άπελπισίας που ζωγραφίστηκε στο πρό-σωπό του. Για μία στιγμή, φάνηκε σά να πάλευε με τον έαυτό του, έπειτα ξαναμίλησε.

—Μ' άναγκάζεις να ταπεινωθώ μπροστά σου. Με το δικό μου τρόπο, δεν έπαισα ποτέ να σ' ά-γαπάω. Όταν ήρδες με τον Χάμιλτον απ' την 'Ιτα-λία για να παντρευτήτε, δεν φαντάζεσαι πόσο τον ζήλευα. Ζήλευα και τον Νέλσωνα. Πές μου τώρα, θέλεις να σκεφθής την πρότασή μου;

—Όχι, Γκρεβίλ. Κι αυτό το «όχι» δεν έχει καμιά σημασία, γιατί ή πρότασή σου ούτε καν με βάζει σε πειρασμό. Πάντως, λυπούμαι πολύ αν πραγματικά αισθάνεσαι μοναξιά.

—Ο Γκρεβίλ την κοίταξε άποσβολωμένος.

—Είχε δικιο ο Χάμιλτον - κι άς ήσανε ξανα-μαραμένος - όταν έλεγε πώς δεν είσαι μόνον δ-μοψη, αλλά και έξυπνη, είπε με πικρία.

—Φύγε, σε παρακαλώ, Γκρεβίλ.

—'Αλλά, "Έμμα, τι θα κάνης;

—'Η "Έμμα δεν άποκρίθηκε, ώστόσο ή έρώτηση άνηχούσε άκόμη στ' αυτιά της, όταν έμεινε μόνη.

—'Αλλά, "Έμμα, τι θα κάνης;

—'Ανοίξε ένα ντουλάπι κ' έβγαλε ένα μπουκάλι κρασί κ' ένα ποτήρι. Τα κοίταξε με άηδία και το

ξανάβαλε στη θέση τους. «Έχομε καιρό γι' αυτό άργότερα», σκέφτηκε.

—'Αλλά, "Έμμα, τι θα κάνης;

—Όλα όσα έπρεπε να κάνη, φυσικά. Το είχε πη στον Νέλσωνα, τότε που τον είχε άποχαιρετή-σει για τελευταία φορά στο Μέρτον. Του το είχε πη πώς θα πέθαινε, αν τον έχανε. Ήταν ή πιο μεγάλη άλήθεια που είχε πη ποτέ της. Όταν ή καρδιά σου πεθάνη μέσα σου, ή ζωή δεν έχει πιά κανέ-α νόημα. Τής φάνηκε πώς άκουσε τη φωνή του Νέλσωνος να της λέη: «Χωρίς έσένα, "Έμμα, ο Νέλσον δεν έχει ψυχή».

—'Ω, Νέλσον, φώναξε, κ' εγώ δεν έχω ψυχή χωρίς έσένα. Την πήρες μαζί σου.

—Άρπαξε το μπουκάλι και τούτη τη φορά γέ-μισε το ποτήρι: άς έπάνω. Πλησίασε τρικλίζοντας στο γραφείο της κι άρχισε να ψάχνη άπεγνωσμένα ά-άμεσα στα χαρτιά. Πού ήσαν το γράμμα; Κά-τι τη βασάνιζε. «'Οράτια», μουρμούριζε όλοένα, «'Οράτια...» Βρήκε τέλος το γράμμα και το άνοι-ξε πάνω στο τραπέζι. Το είχε λάβει την προηγου-μενη μέρα απ' την άδελφή του Νέλσωνος, την κ. Μάισαμ. Ήταν ένα γράμμα αύθόρητο, γεμάτο κολασύνη και μιλώσε για την "Οράτια. 'Η κυ-β'ρητη είχε κάνει στις άδελφές του Νέλσωνος μία έωρεά από δέκα χιλιάδες λίρες στην κάθε μία και γι' αυτό ή κ. Μάισαμ ήταν πρόθυμη να πάρη την "Οράτια κοντά της. Τι καλή που ήταν! "Ο, τι κι αν γινότανε, το μέλλον της "Οράτιας ήταν μία φορά έξασφαλισμένο.

Βήματα άκούστηκαν. 'Η μητέρα της και ή "Ο-ράτια γύριζαν απ' τον περίπατό τους. Ένα εύχά-ριστο βουητό από γέλια και όμιλίες έφθανε στ' αυτιά της. «Μιά γριά γυναίκα κ' ένα παθιά, σκέ-φτηκε, «δυο ήλικίες που έχουν πολλά κοινά μετα-ξύ τους».

—'Ενα γράμμα είχε πέσει χάμα. 'Η "Έμμα έσκυψε και το σήκωσε. Ήταν το μισοτελειωμένο γράμμα που της είχε γράψει ο Νέλσον πριν απ' το Τραφάλγκαρ. «'Η τελευταία σκέψη μου πριν απ' τη μάχη είναι για σένα...»

Μονομιάς, όλες της οι αισθήσεις ξαναζωντά-νεψαν. Ένιωσε έναν κόμπο στο λαιμό, ή καρδιά της φούσκωσε μέσ' στο στήθος της. Με τρεμάμε-να χέρια ψαχούλεψε πάνω στο τραπέζι. Βουβόι λυγμοί τη συγκλόνιζαν. Πήρε την πένα, τη βού-τηξε δυο φορές στη μελάνη κ' έγραψε πίσω απ' το γράμμα του Νέλσωνος:

«'Ω, κακότυχη, καταφρονεμένη "Έμμα, ώ, δο-ξασμένη, κολότυχε Νέλσων!»

«Κακότυχη, καταφρονεμένη > άκουσε καθαρά τη φωνή του Νέλσωνος να λέη. Και άμέσως κατό-πι: να επαναλαμβάνη σιγανά, αλλά ευδιάκριτα, τις τελευταίες λέξεις που της είχε πη στο Μέρτον:

—Σ' άφήνω, άγάπη μου. Σύντομα θα σμίξωμε πάλι για να ζήσωμε στιγμές πιο εύχισμένες,

ΤΕΛΟΣ

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ

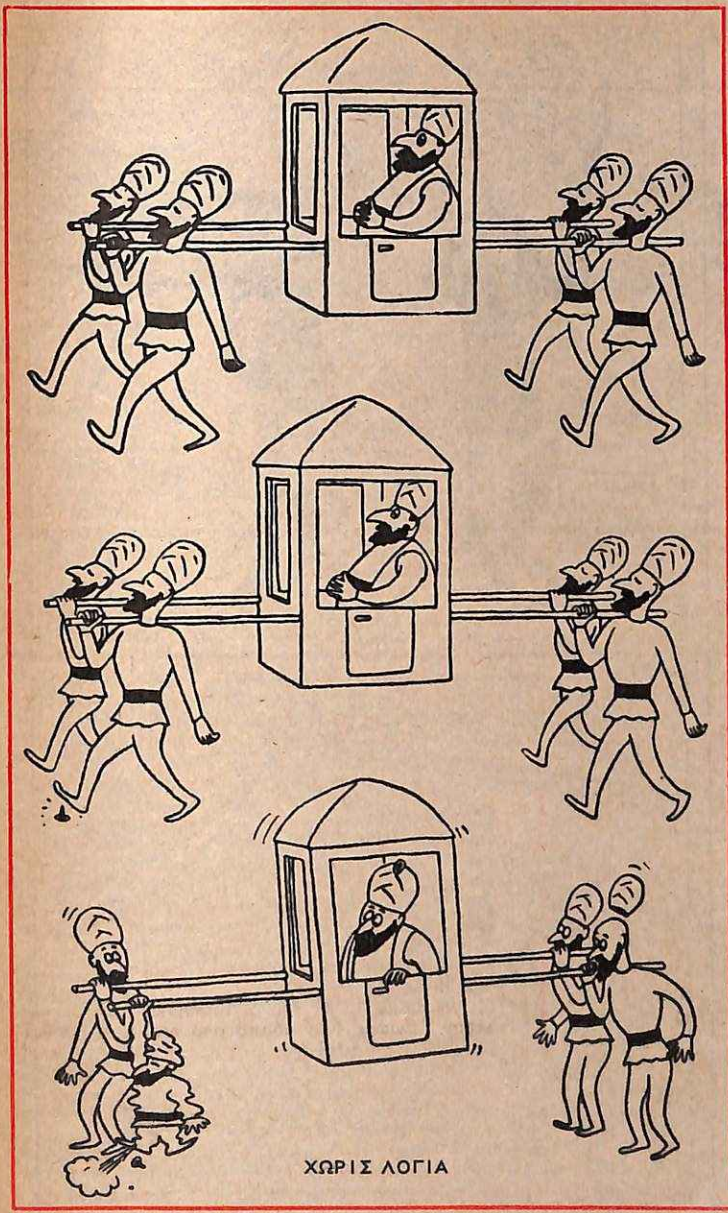
Μιά άποκλειστική έπιτυχία

ΗΡΩΪΝΗ

Από τις καταπληκτικώτερες ίστο-ρίες περιπετειών στα χρονικά της άμερικανικής ύπηρεσίας ναρ-κωτικών.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΣΥΝΕΤΡΙΨΕ ΤΗΝ ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΡΑΒΩΝ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΩΝ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ

Για πρώτη φορά δίδονται στη δη-μοσιότητα λεπτομέρειες της κα-ταδιώξεως των εμπορών του λευ-κού θανάτου, από την ΕΙΔΙΚΗ Υ-ΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ Α-ΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

ΛΥΣΕΙΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 53

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1. Α'Ι·ΔΗΜΗΤΡΗΣ. 2. ΜΑΡΔΟΝΙΟΣ — ΜΙ 3. ΠΤΥ-ΕΙΝ — ΤΑΠΕΣ. 4. ΕΡΙΝ — ΠΑΝΑΣ. 5. ΛΟΝΔΙΝΟ — ΤΡΑΜ. 6. ΟΙ «ΑΡΧΑΡΙΟΙ». 7. ΣΤ' — ΝΑ. 8. ΡΑΝΚΕ — Ο «ΣΙΜΩΝ». 9. ΓΑΜΟ — ΠΡΟΝΟΙΑ. 10. ΙΧ — ΜΑΒΙΛΗΝ. 11. ΚΕΡΙΑ — Α.Τ.Ε. 12 ΗΝ — ΑΡΤΟΠΟΙΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ: 1. ΑΜΠΕΛΟΥΡΓΙΚΗ. 2. ΙΑΤΡΟΙ — ΑΑΧΕΝ. 3. ΔΡΥ-Ι·ΝΑ — ΝΜ (Νίμη). 4. Η «ΔΕΝΔΡΟΚΟΜΙΑ». 5. ΜΟΙ — ΙΧ — ΑΑΡ. 6. ΗΝΝ (ή Τωννίη) — ΝΑΣ — ΠΒ' (82). 7. ΤΙ — ΠΟΡΤΟΡΙΚΟ. 8. ΡΟΤΑ — ΣΟΛ. 9. Η «ΣΑΝΤΟΡΙΝΗ». 10. ΠΑΡΙ — ΜΟΝΑΙ. 11. ΜΕ-ΣΑ — ΙΩΝ. 12. ΡΙΣ — ΜΠΑΝΑΝΕΣ.

ΖΙΓΚ - ΖΑΓΚ ΑΡ. 53

—Ο ειδικός συνεργάτης μας έπέτυχε με τας λέξεις: ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΠΡΟ-ΣΩΠΕΣ — ΦΑΚΙΟΛΙΑ — ΚΑΣΚΑ — ΑΣ, σύνολον 52 βαθμών.

Μερικές άλλες από τις πολλές λέξεις που σχηματίζονται έδώ: ΠΡΟ-ΣΚΟΠΙΚΟΣ — ΑΦΡΟΓΑΛΑ — ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ — ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ — ΣΕΠΟΛΙΑ — ΦΟΥΓΚΑΣ — ΠΑΡΑΛΟΣ — ΑΡΠΑΛΟΣ κλπ.

ΠΟΙΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΑΡ. 53

1. Στο δεξιό παπούτσι κυρίω λείπει ή γλώσσα. 2. Μαύρο τμήμα γι-λέκου, κάτω απ' τον βραχίονα του κυρίου, μεγαλύτερο. 3. Άριστερη κάτω γωνία έφημερίδας διαφέρει. 4. Πρόσθιο ποδαρικό πολυθρόνας σκύλου δια-φορετικό σχήματος. 5. Ουρά σκύλου όρθη. 6. Ντεκολτέ όρθης κοπέλας διαφέρει. 7. Φούστα όρθης κοπέλας πιο κοντή. 8. Κέντημα χαλιού εις την κεντρικήν άω γωνία δεν είναι όμοιο. 9. Στην σαιζ-λόγκ χονδρής κυρίας προστεθή ένα κάδeto κάγκελλο στο πλάι. 10. Στην χονδρή κυρία που πλέκει ή μία θελόνη πιο όρθη. 11. Στο παράθυρο δεξιό ριντώ πιο στενό. 12. Έπάνω στο τζάκι λείπει ένα μπιμπέλο. 13. Κορνίζα ριντώ παραθύ-ρου προς τ' άριστερά έχει έπιμηκυνθή. 14. Στο τραπέζι με άμπαζούρ λείπει ένα ποδαρικό. 15. Κούφωμα τζακιού στην άριστερή γωνία έγινε στρογγυλό. 16. Το κάδρο άνωθεν τζακιού φέρει κρεμαστάρι.

Τά υποβρύχια

(Συνέχεια από σελ. 13)

δόν χρόνια, το κύμα του Αιγαίου θα σκεπάσει τη φλεγόμενη κιβωτό των ναυτικών ήρώων. Και όποιος γνωρίζει τη γλώσσα των κυμά-των, αν τύχη να περνά από εκεί, θα σηκωθεί όρθος στη στήση του σεβασμού για να ρίξη με τη σκέψη του ένα φύλλο δάφνης.

ΠΡΩΤΕΥΣ:

Το μυστικό του «Πρωτέως» δεν το έγκρυψαν επί πολύ τα κύματα. Στις 10 'Ιανουαρίου 1941, ο κρατικός Ιταλικός ραδιοσταθμός με-τέδιδε ότι Ιταλικόν τορπιλλοθόλον έβούθισε δ'. έμβολισμοί έχθρικών υποβρύχιων. 'Η έλλειψις ειδήσεων για τον «Πρωτέα» που είχε άπο-πλεύσει στις 26 Δεκεμβρίου 1940 από το Ναύσταθμο και θα έπρε-πε να είχε ήδη έπιστρέψει καθώς και ή πληροφορία του έπιβατικού «'Ιωνία» ότι το πρωί της 29.12.40 είχε άκούσει σήμα κινδύνου από έπιθεσιν υποβρυχίου κατά του υπερωκεανίου «Σαρντένια» έπειθαν τί συνέβη. Πολύ άργότερα, ή ειδησις της κατασθιθείσας του «Σαρ-ντένια» έπιβεβαιούται και από έπίσημον Ιταλικήν πηγήν. Τις συχνές θλάδες των πηδαλίων των «υπερηλίκων» τις έπλήρωσε ο «Πρωτεύς» με την άπάλειά του. 'Η τόλμη και ή ευσυνείδησις θα άναπληρώσουν το κενό της πολιτικής περιπετείας και προχειρότητας, που επέβαλε στα «υπερηλικά», καθήκοντα εύρώστων ναυπηγικών εφέθων.

ΤΡΙΤΩΝ:

«Την πρώτην της 23 Μαρτίου 1941 (ή έαρινή έπιθεσις του Ντου-τσε δεν έχει σταματήσει άκόμη) τα ύδρόφωνα και ή περ-σκοπική παρατήρησις άνεκάλυσαν νηοπομπήν εις δύο στήλας με κατεύθυνσιν από Μπριντζι προς Δυρράχιον... 'Ο «Τρίτων» άπεφάσισε διερχόμε-νος μεταξύ των έχθρικών στήλων να προσάβη την προς νότον εωρ-σκομένην... Την 10.23 ήρχισεν από άποστάσεως 750 μέτρων θολή 4 τορπιλλών εις των όποιων τρεις έξερράγησαν επί του στόχου... 'Η έ-πίθεσις ύπήρξε πράγματι άποτελεσματική και έν γνώση ότι το θυ-θισθέν έπιβατικόν ήτο το πετρελαιοκίνητον «Κάρνια» 5.451 τόννων το όποιον έξέπεμψε και το σήμα του κινδύνου...» Αυτή είναι ή πρώ-τη έπίσημος μνεία του «Τρίτωνος». Θα άναφερθί και πάλι άρκετές φορές. Και στο τέλος, με τα έπαινετικά λόγια του Γερμανού κυβερ-νήτου του άντιτορπιλικού που θα τον θυθίση στο Αιγαίο.

ΝΗΡΕΥΣ:

Την 23ην Φεβρουαρίου θα ρίψη τορπίλλας βορείως του στενού του 'Οτράντο έναντίον δύο φορηγών. Θα ύποστή έντατική κα-ταδίωξη με θόμβας θυθοί που θα προκαλέσουν και θλάδας εις τας «υπερκατασκευές» του. Και θα κλεισθί το πρώτον αυτό κεφάλαιον της δράσεώς του. Σε μία άλλη στιγμή, άργότερα, θα ξανακουστή ο «Νηρέυς» θταν, έξω από το λιμάνι της Ρόδου, θα στελή στον ύγρo τάφο το όπλιταγωγό που μάταια επί μήνες κυνηγούσαν για να κα-ταστρέψουν οι Άγγλοι.

ΓΛΑΥΚΟΣ:

'Η κήρυξη του πολέμου θρίσκει το υποβρύχιον αυτό εις την δε-ξαμενήν υπό γενικήν έπισκευήν. Δεν θα τελειώση ή έπισκευή αυτή ποτέ. 'Ανάπηρος θα φθάση ο «Γλαυκος» εις την 'Αλεξάνδρειαν με την έκκένωση της 'Ελλάδος και άιάπηρος θα ξεκινήση για το μοι-ραίο του ταξίδι, για την Μάλτα. 'Αλλά περνώντας από την Κρήτη, έξω από τα φράγματα των Γερμανών εις την Σούδα, προλαμβάνει, πριν καταστραφί από τους βομβαρδισμούς εις την Μάλτα, να τορ-πιλλήσθ και να θουλιάξη ένα νηξελοκίνητο φορηγό, 2.000 τόννων. Είναι ή πρώτη πολεμική έπιτυχία του έλευθέρου ναυτικού της ύπό-δουλης πατρίδος.

Τα «έξ υπερηλικά», τα θθλια σιδηρικά, χάρισαν την χρυσή σελί-δα της τόλμης και της αυτοθυσίας του έλληνικού ναυτικού. Δεν ύ-πάρχουν πιά παρὰ τα όνόματά τους και ή φήμη της άνδρείας αυ-τών που τα όδήγησαν στην άθανασία. Και από τους τελευταίους αυτούς, πόσοι δεν λείπουν από το τελευταίο προσκλητήριο... 'Η πλέ-κα με τα όνόματα μένει για να διδάσκη. Την έλληνική ψυχή, αλλά και το «έγκλημα των ήγεμόνων που περιεφρόνησαν την ναυτικήν δύ-ναμιν». 'Η πρώτη, παράδειγμα προς μίμηση. Το δεύτερο, το αντίθετο.

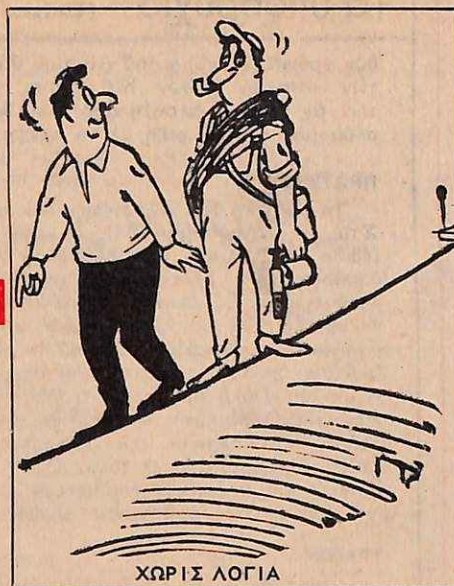
Κ. Α. Ρ.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΤΕ ΣΤΗΝ

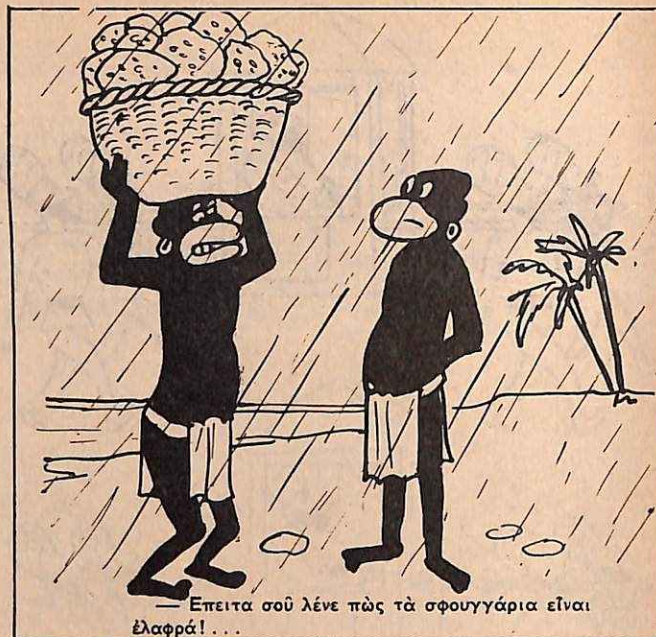
ΕΚΔΡΟΓΗ

ΤΗΝ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ

Χιούμορ

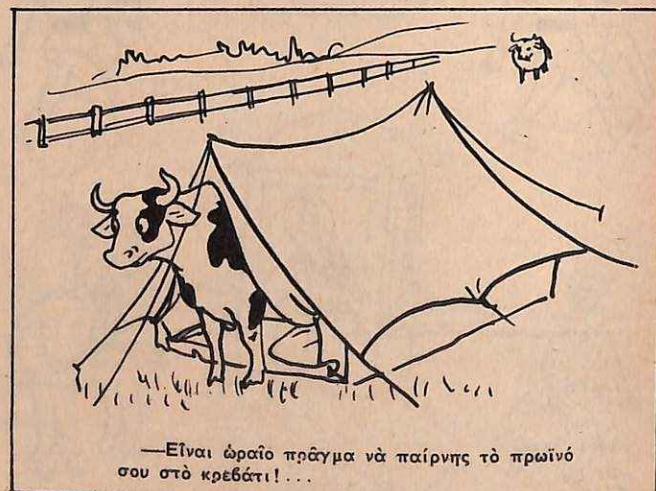
ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

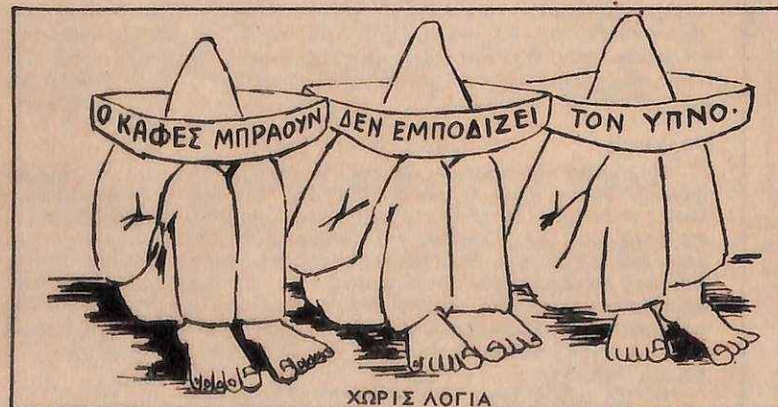
— Επειτα σου λένε πώς τα σφουγγάρια είναι
ελαφρά!...

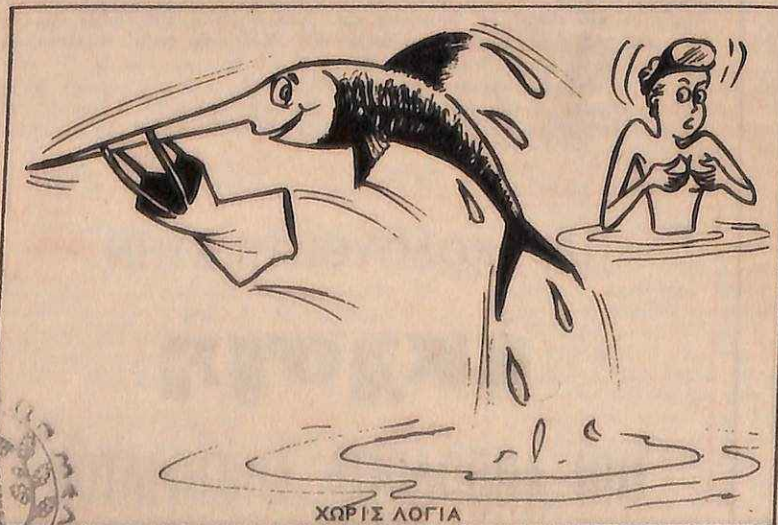
— Από μικρός είχε μανία με τα τάνκς!

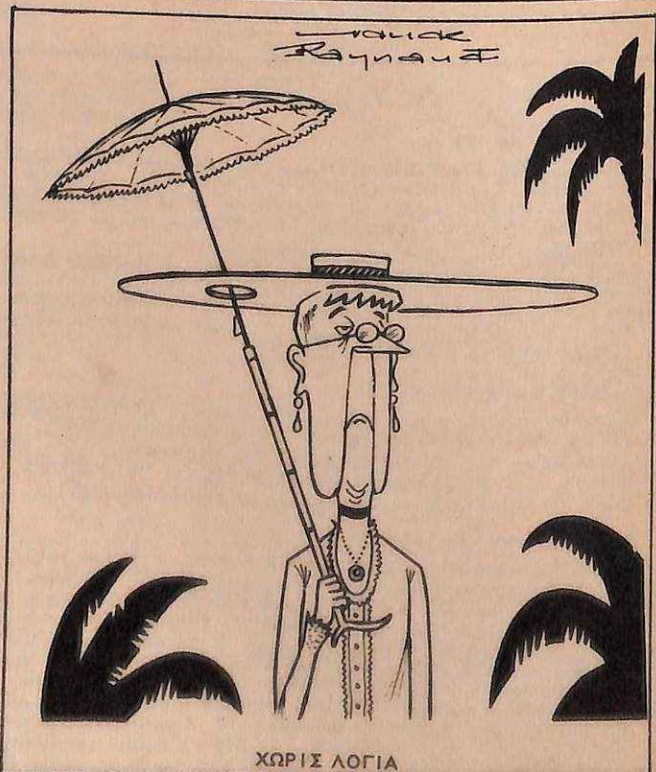
— Είναι ωραίο πράγμα να παίρνεις το πρωινό
σου στο κρεβάτι!...

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Από τα νέα
προϊόντα του
'Ναφου'είου μας

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΧΗΜΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΚΑΙ

ΛΙΠ

ΑΘΗΝΑΙ ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

Τὸν Χειμῶνα

ἡ ΙΖΟΛΑ ἐξασφαλίζει
τὴ ζέστη στὸ σπίτι μὲ
δύο τύπους θερμαστῶν

ΑΔΕΛΑ 11/24

Ιζόλα

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ